

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BANU AVAR

KAÇIN! 'DEMOKRASİ' GELİYOR!

Remzi Kitabevi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranterey.org>

11. BASIM

**“Düğmeye basıldı. Afrika ve Ortadoğu bir bir
ayaklandı... ‘Demokrasi’ ihracatına başlandı!
Bu coğrafya dünya petrol rezervlerinin
yarısına sahip. Doğal gazın vatanı!
Amerika iflas ediyor. Küresel sermaye krizde!
O zaman darbeler ve savaşlar gündemde!
İlk petrol savaşında Osmanlı İmparatorluğu
darmadağın edilmişti. İkincisinde Avrupa
yeniden düzenlendi. Üçüncü paylaşım şimdi!
Darbelerin ve savaşların anahtar kelimesi;
‘Özgürlük ve Demokrasi’! Çatışmanın hedefi petrol,
su yolları, enerji! Ortadoğu ateşler içinde!
Hedefte Suriye, İran ve Türkiye!”**

Banu Avar’ın 2011’de yaptığı 8 ayrı belgeselin genişletilmiş
metinlerinden oluşan bu kitap, Ortadoğu’da yaşanan siyasal
gelişmelerin iç yüzünü tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor.

BANU AVAR, Gazetecilik hayatına *Süreç* dergisinde başladı. Londra City Üniversitesi'nde televizyonculuk alanında yüksek lisans yaptı. BBC'nin belgesel kurslarına katıldıktan sonra BBC Türkçe Yayınlar Bölümü'nde programcı ve sunucu olarak çalıştı. Ardından TRT Londra muhabirliğini üstlendi. *Günaydın*, *Vatan*, *Dünya*, *Politika* gibi gazetelerde muhabir olarak çalıştı ve birçok dizi yazı hazırladı. Mozaik ve Kaleideskop gibi yapımcılığını, yönetmenliğini ve sunuculuğunu üstlendiği programları TRT 1 ve TRT 2'de yayınlandı. İlk yayınlandığı yıllarda 32. Gün programının Londra muhabirliğini yaptı. I Ceasar, Crimean War, The Great Game ve Troy gibi BBC ve Discovery Channel belgesellerinde Türkiye yapımcısı olarak yer aldı. 1999'da TV 8'in belgesel bölümünü kurdu ve 2004'e kadar 30'dan fazla belgele imza attı. Belgesellerinden bazıları: Denizciler, Bir Zamanlar Kıbrıs'ta, Artık Biz de Varız, Devlerin Savaş Alanı Afganistan, ... Türkiye Sevdalıları, Ohri Güzel Ohri, Unutulan yıllar... Belgesellerin birçoğu yabancı dillere çevrilmiş ve Makedonya, Azerbaycan, Suriye gibi ülkelerde televizyonlarda yayınlanmıştır. Avar'ın Balkanlar, Kafkasya, Ortadoğu, Orta Asya, Çin, Hindistan ve Güney Amerika'dan dosyalarla TRT1 ekranlarında yayınlanan Sınırlar Arasında adlı programı büyük yankı yaptı.

Banu Avar'ın öteki kitapları:

Sınırlar Arasında (2006), *Avrasyalı Olmak* (2007), *Hangi Avrupa?* (2007), *"Böl ve Yut!"* (2008), *Hangi Dünya Düzeni?* (2009).

BANU AVAR

**KAÇIN!
'DEMOKRASİ'
GELİYOR!**

11. Basım

Remzi Kitabevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KAÇIN! ‘DEMOKRASİ’ GELİYOR! / Banu Avar

Editör: Hadiye Yılmaz
Kapak: Emrah Apaydın

ISBN 978-975-14-1466-3

BİRİNCİ BASIM: Ekim 2011
ON BİRİNCİ BASIM: Aralık 2011

Kitabın her basımı 2000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 20 90
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Ölümünün 6. yılında
Attilâ İlhan'ın aziz ruhuna...*

İçindekiler

Okura İlk Söz, 11

2011 Kan Yılı!, 17

“Ortadoğu’yu Dönüştürmek”... 18; Şablon Aynı! 19; İki Farklı Yol: İşgal ve Darbe 20; Global Trend 2015! 21; Wikileaks Devrimi 22; Aktör 1. 23; Aktör 2. 23; Aktör 3. 23; “Değişim Akademisi” 24; Diktatörü Alaşağı Etmek: Bilgisayar Oyunuyla Darbe! 25; Sivil Ağ ile Darbe! 26; Facebook ve Tweeter Darbeleri ve ABD’nin İtirafı 27; Mısır’ın İşçileri ve Küresel Basın 28; Devrilen Diktatörler 29; Kim bu “Muhالیfler?” 30; 2011 Kan Yılı 32; BOP’un Hedefi! 32

**“Uluslararası Camia” ve Bir
“Haçlı Seferi” Daha!, 38**

“Uluslararası Camia” Elize Saray’nda! 39; “Uluslararası Meşruiyet” miş!... 40; Kukla Tiyatrosu 41; Bahaneler ve İşgaller 43; Holy War! (Kutsal Savaş) 45; Balkanlar 1991 46; Kuzey Afrika’da Mustafa Kemal’in Yolu! 47; Zengin Afrika Aç Afrikalı! 49; Silah Şirketlerinin Şovu! 50; Çimenler Ezilirken Fil Pazarlıkları! 52; Libya’da Muhالیfler 53

Demokrasi Havarileri ve “Seçim”!., 55

“Demokrasi” Adına! 55; Libya’da Sivilleri Korumak İçin... İnsani Yardım... Demokrasi Adına... 56; CIA İçin Demokrasi Anlamsız! 57; Irak’ta “Petrol Demokrasisi”! 58; Irak’ta Seçim Orta Oyunu! 58; Kerkük’ün Sandıkları! 59; Afganistan’da “Beyaz” Demokrasi! 60; Haiti’de “Müzikal” Demokrasi! 62; Brüksel’de “Patates” Demokrasisi! ve Elmas Darbesi! 64;

Afrika'da "Böl ve Yut" Demokrasisi! 66; Nijerya'ya "Demok-rasi" Bay "Bolşans"la Geldi! 66; Fildişi Sahili 68; Obama: "Öncelik Afrika'da!" 69

PKK İle "Böl ve Yut!", 72

Barış Elçileri ve Habur Girişi! 72; PKK Kartı! 74; İngilizlerin Petrol Pazarlığı! 75; Sevr: Batı'nın Kürdistan Projesi! 76; Sevr Hortluyor... 78; 1991 Körfez Savaşı – Çekiç Güç 78; Kürdistan Devleti İçin İkinci Adım: Kürt Liderler Birleşti 79; 1999 Aralık - Helsinki Zirvesi 79; Kürdistan Devleti İçin Üçüncü Adım: R To P (Responsibility To Protect) 80; Türklük Yasaklanmalı! 81; David Philips'in PKK Raporu 82; Anayasa Değişmeli! 83; "Kürtleri Türklere Karşı Kullanmak" 84; Ana Kürt Baba Çer-kezse...? 84

"Arap Baharı" ve Suriye'de Kış!, 88

İlk Darbe Yugoslavya'daydı 90; CANVAS: OTPOR'un Devamı 90; "Muhelif ol! Köşeyi Dön!" 93; CANVAS: Küresel Darbe Örgütü! 98; Uluslararası Yalan Üretimi 99; İsrail İçin Strateji! 101; Hedefte İran ve Suriye! 103; Suriye'yi "Bölüp Yutmak" 103; Suriye ve Türkiye: Akraba İki Ülke! 104

İblisin Gözdesi: Medya!, 106

Bin Ladin'in Medyada Doğuşu ve Ölüşü 107; Üçüncü Paylaşım Savaşı 110; Kuveytli Kız İyi Oyuncuydu! 111; "Yalanımdan Gurur Duyuyorum!" 112; Şii - Sünni Çatışmalarında İngiliz Eli! 113; "Gerçek Terörist Benim!" 114; "Ucuş Olan Yumuşak Güç Kullanımı!" 115; Obama Deception: Obama Aldatmacası! 116; Yalanlardan Örnekler 118

Diyalog ve Yeni Haçlı Stratejisi, 121

Camilerin İçine Kilise Sokmak! 122; "Barış, Kardeşlik ve Hoş-görü" mü! 123; Kilise Stratejisi! 124; Diyalog Martavalı! 124 "Barış" Gönüllüleri Kim? 126; Haçlı İttifakı! 128; Hangi İslam? 129; "Yumuşak Güç Devrimi Yolda!" 130; Azerbaycan-Bakü 131; Kazakistan-Almaata 131; Kırgızistan-Oş 132; Gürcistan-

Küresel Başkanlık Sistemi!, 135

Başkanlık Sistemi: Küresel Çetenin Modeli! 136; Başkanlık Sistemi ve Bir Sağ Bir Sol Parti! 137; Irak 141; Kosova 142; Yugoslavya'nın Ölümü! 142; Bask Modeli... 144; "Uluslararası Hukuk"muş! 146

Şimdilik Son Söz, 149

Dizin, 151

Irak'ta halka demokrasi gelirken!

Okura İlk Söz

Küresel efendilerin “Yeni Dünya Düzeni” için ağızlarından düşürmedikleri bir söz var: “Demokrasi”!

Nedir sözünü ettikleri bu “demokrasi”? Görülen o ki, “bomba yağdırmaktır, hedef ülkelere! İşgal etmektir. Ya da efendilerine en faydalı köleyi seçtirmektir halka!”

Irak, Afganistan, Libya bombalanırken “Demokrasi Geliyor!” çığlıkları atıldılar. Emperyalizmin demokrasi anlayışı işte budur: Bir ülke yönetimi eğer emperyal çıkarlara biat etmiyorsa, bombalanacaktır... Efendilerine itaatkâr yönetimler işbaşına gelene kadar sivil ve askeri darbelerle canları çıkarılacaktır!

“Uluslararası camia” dedikleri çakallar kulübü, her mela-neti “demokrasi adına” yapacaktır! Bunun için NATO anlaş-maları, BM yasaları, istihbarat merkezleri kullanılacaktır. 12 yıl CIA’de çalışmış olan emekli ajan Philip Agee, CIA çalışanlarının “demokrasi”den ne anladığını şöyle açıklamıştır:

“CIA için demokrasinin bir anlamı yoktur! Eğer bir ülkede seçilmiş bir hükümet varsa ve bizimle işbirliği yapıyorsa, ne ala! Eğer işbirliğini reddediyorsa, demokratikmiş, değilmiş umuru-muzda değildir!”

Umurlarında olan ne mi? Amerika’nın ünlü ideologu Zbigniew Brzezinski bakın nasıl özetliyor:

“Ulus devletlerin bağımsızlık tanımı artık değişiyor. Ulus-lararası tekeller ve bankalar küresel ekonomiyi yönetiyor!”

Küresel ekonomi, küresel siyaset olmadan yönetilebilir mi!

İşte bunun adı “Piyasa Demokrasisi”! Piyasa Demokrasisi’nin sloganı ise Özelleştirme ve Küreselleşme. Yani milli devletin küçültülmesi.

Ve Brzezinski’nin dediği gibi Piyasa Demokrasisi çokuluslu şirketlerin, ulusal ekonomileri yok etmesini gerektirir. Eğer bunu kendi arzuları ve küresel efendilerle işbirliği yaparak gerçekleştirmezlerse, başlarına “Arap Baharı” gelecektir!

Ya da her türlü işbirliğine ve verdikleri onca hizmete karşılık, küresel efendilerin aralarındaki paylaşım savaşının kurbanı olup defnedileceklerdir.

2011-12 yılları, Doğu Akdeniz’in, zengin Afrika ve Asya’nın küresel sermayenin tam kontrolüne geçme zamanıdır. Önümüzdeki yıllar ne yazık ki, kan yılları olacak!

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’ya demokrasi gelecek. Küresel çeteler, petrol, doğal gaz vanalarının başına çökrelecek. Petrol ve gaz zengini Arap liderlerin kasaları el değiştirecek.

Kuzey Afrika’da Pentagon beslemesi generaller ve “ılımlı İslamcı” çeteler, giden diktatörlerin koltuğunu ele geçirecek.

Tüm dünyadaki doğal gazın yüzde 30’una ihtiyaç duyan ve itahatının büyük çoğunluğunu Afrika ve Ortadoğu’dan yapan Çin, Batı operasyonu hedefine ulaşırsa avucunu yalayacak.

Rusya, İran, Orta Asya ve Çin hedef tahtasında. Harekâtın merkezinde ise ülkemiz bulunmaktadır! Türkiye Avrasya’nın kapağıdır.

Demokrasi kılıfına sarılı füzeler Kuzey Afrika ve Ortadoğu’yu döverken, kendi de “hedef” olan Türkiye, celladına seryaver seçilmiştir.

Mazlum milletlerin kurtuluş mücadelesinde örnek aldığı Atatürk Türkiye’si, küresel çakalların çıkarlarının jandarması olarak boy göstermektedir. “Demokratik” bombalar Müslüman halkların üzerine düşerken, Türkiye, emperyalizmin beslediği “muhaliflerin” koruması haline gelmiş, Haçlı üslerini, füzelerini topraklarına davet etmiştir. “Model ülke” Türkiye, sadece bölgesinde değil, Afrika ve Asya’ya da vurucu güç olarak atanmıştır! Amerika’nın “demokrasi” getirdiği ülkelerde, yeniden kuruluş için Türkiye me-

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

mur edilecek, tarihi sempatisi bu yolda kullanılacaktır. Türk mil-

leti terörle kavrulurken, Dünya Terörle Mücadele Eşbaşkanlığı'na atanan yöneticilere sahip olmanın acısını yaşayacaktır.

Türkiye sadece Büyük Ortadoğu Eşbaşkanlığı'yla değil, Eylül 2011'de, ABD stepnesinde "küresel anti-terör" teşkilatının da Eşbaşkanı olarak taltif edilmiştir! Türkiye bir kez daha emperyalizmin cephe ülkesi olacaktır! Tüm komşularını gözetleyecek, ABD radarlarına ev sahipliği yapacaktır. Bu radarlardan gelen bilgilerle komşuları vurulacaktır. Bu radarları koruyacak ABD askerlerine, özel ordulara Türkiye kucak açacaktır. Sularında, petrolünde, gazında, madenlerinde gözü olan İsrail'i Amerikan füzeleriyle koruyacaktır. Doğal müttefiki Rusya, Suriye ve İran'a karşı küresel sırtlanlarla saf tutacak, sonra onlarla çatıştırılacaktır... Ringde en son can vermesi düşünülen "model boksör" olacaktır... Bunun somut verileri ortadadır. Hatırlatalım...

Kasım 2010'da NATO Lizbon'da toplandı. Bir ay sonra petrol ve gaz coğrafyasında "Arap Baharı" başladı. Haziran 2011'de İspanya'da yapılan NATO toplantısının adı "NATO ve Akdeniz: Değişime Doğru!" idi. Toplantı biter bitmez Akdeniz'de, Baltık Denizi'nde, Karadeniz'de ardı ardına ABD-NATO tatbikatları yapıldı.

2011 Sonbaharı'nda Doğu Akdeniz'de savaş rüzgârları esmeye başlayacaktı.

Asimetrik savaş dalgası enerji hatlarının tümünü hedef aldı.

İsrail Yunanistan Güney Kıbrıs küresel şirketlerin taşeronu olarak Doğu Akdeniz'i parselleme yarışında. Bir Avrupa'ya bir Amerika'ya göz kırıyorlar. Kıbrıs küresel çekişmenin merkezi. Trilyonlarca metre küp doğal gaz Suriye-Kıbrıs- Yunanistan hatında yatıyor. "Demokrasi" kılıcı bu hatta sallanıyor! Bu hatta çıkacak kanlı bir savaş küresel çakalların ağzının suyunu akıtıyor!

Türkiye doğudan, batıdan, kuzeyden, güneyden kuşatıldı. Tam ortasına füze kalkanı bahanesiyle kuşatma orduları sokulmasına az kaldı!

Bu kuşatmadan kurtulmanın tek yolu var. Emperyalizm yüzyıldır BÖL-YUT stratejisi geliştiriyor. En kapsamlı denemesini Birinci Dünya Savaşı'nda tam da bu coğrafyada yapmıştı. Hevesi kursağında kalmış, Rusya ve Anadolu ihtilalleri nedeniyle tüm hesap-

ları alt üst olmuştu. Mustafa Kemal Paşa, 20. yüzyıl başında, Batı Projesi'ne, "Antiemperyalist Cephe" projesiyle karşılık vermişti.

İçerde Milli Mücadele'yi örgütlerken, aynı zamanda Arapların İngiliz ve Fransız emperyalizmine karşı mücadelesini desteklemişti.

1919'da Halep'te Türklerle Arapları İngilizlere karşı birleşmeye çağıran bildiriler Gazi Paşa'nın kaleminden çıkmıştı: "Bir din-daşınız olarak aramıza sokulan ve bizi ayırmış olan fitneye, nifa-ka kulak vermemenizi rica ediyorum. Bütün anlaşmazlıkları or-tadan kaldırmalıyız. Silahlarımızı memleketimizi bölmek iste-yen düzenbazlara çevirmeliyiz. Bu çağırışı dinlemezseniz pişman olacaksınız. Dinimizin imansız düşmanlarının vaatlerine kan-mayınız!" (Kahire'de bulunan İngiltere siyasi temsilcisi Miralay Meinertzhagen'in İngiltere Dışişleri Bakanlığı'na yazdığı rapor-dan. (Attilâ İlhan, *Hangi Atatürk*, s. 342)

Araplarla birlikte antiemperyalist kurtuluş savaşı örgütlemeyi tasarlamış, Arap ülkelerinin bağımsızlıklarını kazanmalarından sonra, Türkiye'nin onlarla bir federasyon, konfederasyon kuracak kadar yakınlaşabileceğini anlatmıştı.

Atatürkçü dış politika buydu. Ve bu "proje" Batı'nın gözünü o kadar korkutmuştu ki, Türkiye'nin bir daha bu gibi işbirlikleri-ne girmemesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Türkiye tüm böl-ge ülkeleriyle kavgalı olmalıydı. Sadece emperyalizmin uygun gör-düğü ülkelerle "iş" yapmalıydı. Bu işi yaparken bölgesel müttefik-leri Atlantik ötesinden ayarlandı. Bölge jandarmalığında İsrail'le, Barzani'yle yan yana olmalıydı. Hata yaparsa müttefikleri tarafın-dan icabına bakılırdı. Ama Üçüncü Küresel Paylaşım Savaşı'nın başladığı bu günlerde artık ittifaklar da muhataralı!

Son yıllarda Batı, Türkiye'yi yönetenleri, BOP Eşbaşkanlığı'na atarken, Atatürk'ün "Ortadoğu Projesi"ni tersten okuyarak işe gi-rişmişlerdi. Önce bölgede bir lider yaratıp "ılımlı İslam" modelini sahneye sürmüşler, Yeni Osmanlı modeli ile Türkiye'yi kabartıp, ABD'nin jandarmalığını kamufle etmişlerdi.

Bu kitapta, 2011'in ilk yarısında Büyük Ortadoğu Projesi çer-çevesinde kan gölüne çevrilen ve sırada bekleyen ülkelerde gerçek-leştirilen "demokrasi" hareketlerinin kaydını bulacaksınız...

Bu kitapta, “yumuşak güç” (soft power) marifetiyle, “Halk Hareketi” diye adlandırılan turuncu darbelerin perde arkasını okuyacaksınız.

Bir yandan “İslam adı altında İslam düşmanı” bir projenin, bu operasyonda nasıl kullanıldığına, bir yandan yeni Haçlı Seferlerinin ılımlı İslam’la nasıl kucaklaştığına tanık olacaksınız...

Tek dünya devletini hedefleyen küresel çetenin medyayı nasıl kullandığını örnekleriyle bulacaksınız...

Ve kibrin ve hırsın esiri liderlerin uluslararası camiaya nasıl yem olduğunu, bu küresel çeteye hizmet süreleri bitince nasıl kafese konduklarını da okuyacaksınız...

Kifayetsiz ama muhteris liderler milletlerini sonu olmayan sürünlere sürükleyebilirler. Bir süre milletin gözünü de boyayabilirler. Ama bu tarihin sonsuz akışında bir dakika kadar kısa bir süre.

Çözüm bir yüzyıl önce yine bu coğrafyada hayata geçirilmiştir. Tarihten ders almayı becerebilirse eğer, kördüğüm olmuş sorunlara kılıç atmak yine bu millete nasip olacaktır.

Çözüm, komşu ülkelerle sırt sırta emperyalizme karşı direnmek ve bunun için en zeki yolu hep birlikte bulmaktan geçmektedir.

2011 yılının Mart ile Temmuz ayları arasında Kanal 99’da yayınlanan 8 belgeselin genişletilmiş metinlerini ilginize sunarken, katkılarından dolayı Hadiye Yılmaz ve Ömür Kurt’a teşekkür ederim.

Eylül 2011

2011 Kan Yılı!

12 Mart 2011

Düğmeye basıldı, Afrika ve Ortadoğu bir bir ayaklandı... Demokrasi furyası başladı. Bu coğrafya dünya petrol rezervlerinin yarısına sahip. Doğal gazın vatanı!

Amerika iflas ediyor. Küresel sermaye krizde! O zaman darbeler ve savaşlar gündemde!

İlk petrol savaşında Osmanlı İmparatorluğu darmadağın edilmişti. İkincisinde Avrupa yeniden düzenlendi. Üçüncü paylaşım ise şimdi...!

Darbelerin ve savaşların anahtar kelimeleri: Özgürlük ve Demokrasi! Çatışmanın hedefi petrol, su yolları ve enerji! Ateş Ortadoğu'ya sıcıyor; hedefte Suriye, İran ve Türkiye görünüyor!

Dünyayı yeniden şekillendirme hevesinde olanlar Kuzey Afrika'da işe Tunus ve Mısır'dan başladı. 40 yıllık liderler iskambil kağıdı gibi devrildi. Kuzey Afrika'da Soros darbeleri zamanıydı! Darbeler Wikileaks devrimi olarak adlandırıldı!

Ateş Libya'ya sıçradı... Kaddafi farklıydı. Ülke ikiye ayrıldı. Libya çatışma merkezi olarak kaldı! Çatışma ve kargaşa tüm Afrika'ya ve Ortadoğu'ya yayılacaktı...

Küresel tefeci George Soros, 4 Mart 2011'de BBC'ye açıkladı: *"Amerika ve Avrupa, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki isyanlarda daha aktif rol almalı. Yeni rejimler yeni yatırım alanları!"*

Hatırlayın! Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eski ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice 07 Ağustos 2003 tarihli *Washington Post* gazetesinde açıklamıştı.

Fas'tan Pakistan'a 22 ülkenin sınırları değişecek!

Makalesinin adı:

*"Transforming the Middle East – Ortadoğu'yu Dönüştürmek"*ti.

"Ortadoğu'yu Dönüştürmek"...

Büyük Ortadoğu Projesi hayata geçmeye başlamıştı...

Bosna'yı kana bulayan NATO generali Wesley Clark, aynı zamanda ülkelerde darbelere imza atan Amerikan Demokrasi Fonu'nun (NED) başkanıydı... İşgal edilecek yedi ülkenin adını sıralamıştı. Bu listeyi üst düzey bir Pentagon yetkilisinden 2001'de duyduğunu bir televizyon programında açıklamıştı.

Libya, Afganistan'dan sonra Pentagon'un işgal listesindeki ülkelere biriydi... Listede Irak, Somali, Sudan, Lübnan, Suriye ve İran vardı.

Ve George Soros tamamladı!

"Tahminim İran'daki, devrimlerin en kanlısı olacak! Öte yandan Rusya ve Suudi Arabistan da şeffaflaşmalı!"

İşgal için adları sıralanan İran ve diğer ülkeler, petrol denizi üzerinde oturmaktaydı... Bu ülkeler dünya petrol rezervlerinin yarısına sahipti.

Suudi Arabistan'ın rezervi 266 milyar varil

İran'ın rezervi 136 milyar varil

Irak'ın rezervi 115 milyar varil

Libya'nın rezervi 46 milyar varil...

Irak 2003'te halledildi, Libya'ya sıra geldi. Arap Yarımadası ve İran haritada işaretli!!! Soros söyledi: Petrol diktatörleri yıkılacak “demokrasi” gelecekti!

Ayaklanma ve çatışmalar petrol coğrafyasını hedeflemişti. Kargaşa, Amerikan silah sanayiini ve özel ordu pazarlayan Amerikan şirketlerini de âbâd edecekti!

2011'de vakit tamamdı! Hillary Clinton Şubat ayında ortalığın kan gölüne çevrileceğini açıkladı. 2011 ve 2012 yılları kaos yılları olacaktı! Afrika ve Ortadoğu kana bulanacaktı...

Ne acıdır ki, BOP Eşbaşkanı bir Başbakana sahip olan Türkiye, “Arap Baharı” senaryosunda aktörlerden biri olarak rol almıştı. Başbakan Erdoğan'ın danışmanı İbrahim Kalın, “*Arap dünya-sındaki haydut rejimleri angaje etme politikasının Türkiye'ye, Arap Baharı'nın sonucunu şekillendirmede eşsiz etkilene gücü sağladığını*” belirtmişti.

Washington Times, Kalın'ın konuşmasını “Türk Politika Danışmanı: Türkiye Arap Baharı'nı Şekillendiriyor” başlıklı haberle vermişti.

Gerçekten de Türkiye, Ortadoğu dönüştürülürken aktif “görevli” oldu. Ama daha önceki aktif görevlilerin hepsi teker teker “harcanmaktaydı”. Acaba Türkiye, PKK müzakerelerine zorlanırken, sıranın kendisine geldiğini anlayamayacak kadar hipnozlanmış mıydı?

Şablon Aynı!

Size sık sık hatırlattığım bir şablon var. Küresel soyguncular yeni pazarlara açılırken iki yol kullanırlar! Biri darbelerdir, öbürü çatışmalar....

IMF (Dünya Para Fonu) boyunduruğuna alınan hedef ülkede önce işsizlik artar; sonra kargaşa başlar; yabancı istihbarat ajanları ve bölücü faaliyet ülkeyi kaosa sokar. Sonunda iç savaş çıkar; ardından “barış” adına NATO ve Birleşmiş Milletler müdahale eder. Bunun adı “insani müdahale” olur. Ve yabancı güçler zengin kaynaklara sahip topraklara hiç gitmemecesine otururlar...

İkinci yol, Mısır ve Tunus'taki yoldur. “Demokrasi darbeleri” planlanır...

İçerden sivil toplum ağları yıllarca fonlanır; üniversiteler, medya sivil ağa alınır. İşsiz ve yoksul halk en ufak bir kıvılcımla ayaklanır. Liderler devrilir. “Demokrasi” gelir!

Artık diktatörlerce değil, küresel bankerlerce sömürüleceklerdir...

İki Farklı Yol: İşgal ve Darbe

Libya'da izlenen yol, Yugoslavya ve Irak'ta izlenen yoldur...

Mısır ve Tunus'a, Gürcistan, Ukrayna, Kırgızistan'da yapılan renkli darbeler model olmuştur! İkinci dalga turuncu darbeler yenilenerek devreye sokulmuştur.

“Halk Hareketi” makyajlı harekâtın ardında, küresel şirketler ve bankerler vardır...

Küresel sermaye, Libya'da muhalifleri satın aldığını açıklamıştır!

Her sıkışık kriz döneminde olduğu gibi birbirleriyle kavgalılardır. Yeni pazarlar ve yeni paylaşım zamanıdır. Küresel şirketler birbirinin payına atlayacaktır.

Mısır, Tunus ve Yemen'de olanlar o nedenle kafaları karıştırdı. Bazıları isyanları “Halk Devrimi” sandı.

Madem diktatörler emperyalizmin adamıydı, neden emperyalizm eliyle yıkıldılar!

Bu düşünce Washington'dan gelen bazı seslerle güçlendi.

CIA'in tepe noktasındakiler birbirini suçladı... Mısır'da olanlar nasıl olmuştu da atlanmıştı!

CIA, Pentagon rahatsızdı! Bankerler savaşıyor, aktörler sallanıyordu...

Pazar kapma savaşında Rothschild takımı önce davranmıştı. Sahnedeki politik aktörler pazarlığa göre tavırlarını belirledi.

Obama, *"Tunus halkı gurur ve cesaretini gösterdi!"* dedi.

Ardından Hillary Clinton sesini yükseltti:

"Halkların kararlı mücadelesi, diğer Ortadoğulu liderlere bir uyarıdır!"

Artık asimetrik savaşlar zamanı... Küresel şirket ve bankerler bir bütün değil... Aralarında çıkar çatışmaları var.

İngiltere 1945'te kaybettiği tahtını geri istiyor...

Irak petrollerinden nebze koklamadı! Rövanş için bekliyor. Wikileaks'le darbeleri tetikledi. Irak'ta alamadığını alma zamanı gelmişti.

Çok mu karışık!? Her iki dünya savaşını hatırlayın! Bankerler ve demir çelik tröstlerinin nasıl birbirini yediğini, bu uğurda milyonlarca insanın nasıl kanına girdiklerini anımsayın.

Bugün de dünya hâkimiyetine soyunan dört-beş aile Kuzey Afrika ve Ortadoğu üzerinde güç kavgasındalar! Sonra yeniden yolları birleşebilir. Şimdilik pazarlıktalar!

Global Trend 2015!

Dünya hükümetini hedefleyenler, petrol ve coğrafi paylaşımında birbirlerine düşmüşlerdi.

"Global Trend 2015" adlı Amerikan raporu 2000 yılında küresel kavganın gelişini maddeleştirmişti...

1) Batı emperyalizmi Avrasya'dan korkuyordu...

Çin, Rusya ve Hindistan, jeo/stratejik bir "ortaklığa" gidebilirler; bunu başarırlarsa sonuçta, IMF'nin ve Dünya Bankası'nın yeryüzündeki ekonomik liderliği yıkılabilir...

2) Amerika ve Avrupa'nın paylaşım kavgası başlayabilirdi...

Ekonomik çıkar farklılıkları nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri ile Avrupa Birliği arasındaki "ortaklığın" çökmesi ihtimali gündeme gelebilir...

3) Üstelik Amerika iflasın eşiğindeydi...

Washington zor durumdadır; ağır bir düşüş, bir bunalım yaşayabilir...

İşte böyle diyor "Global Trend 2015" raporu... Hem de 2000 yılında...

Şu anda bunların tümü gerçekleşti. Küresel şirketler birlikte yola çıkmışlardı, ama pazar paylaşımı sürecinde Kuzey Afrika ve Ortadoğu üzerinde restleşme başladı!

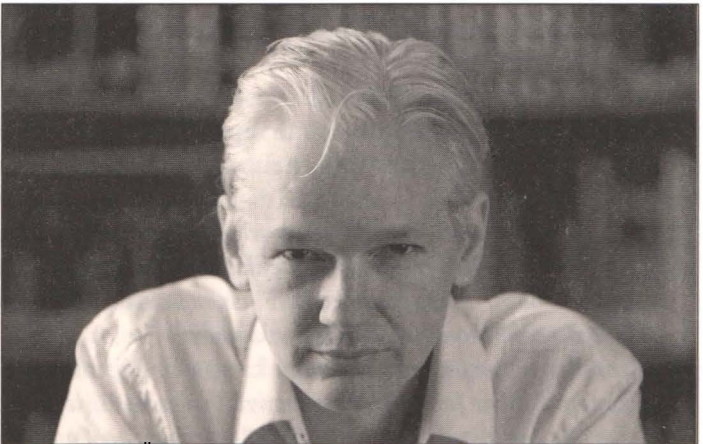
Wikileaks Devrimi

...

O nedenle "kendiliğinden Halk Hareketi"nden söz edilemezdi... Mısır ve Tunus'ta halk liderleri olarak ortaya fırlayanlar çokuluslu sermayeyle ilişkiliydi.

Tahrir Meydanı'nda emperyalizme karşı tek slogan atılmadı. Hedefe konan emperyalizmin değişmesini istediği diktatörlerdi.

Rothschild ailesi dünyanın en zengin bankerlerinden biri. Avrupa ve Amerika'da kolları var... Kuzey Afrika ve Ortadoğu'yu hedef seçti. Ve rakiplerini tuzağa çekti.

Pazar paylaşımı için yeni bir düzen gerekliydi. Sosyal paylaşım ağlarıyla harekete geçirilen aydınlar ve onları izleyen aç ve yoksul halk sokaklara döküldü, darbe tetiklendi.

Tetikçilere bakalım:

Aktör 1.

Önce Julien Paul Assange'ı hatırlamalı...

O, Wikileaks'in kralı... Küresel banker Rothschild'in adamı!

Sızıntıları hep Rothschild'e yaradı... Bu banker grubu aleyhine tek sızıntı yapılmadı!

2007'den beri yıldızı parladı. Assange, 2008'de *The Economist* basın ödülünü aldı. *Economist*, bir Rothschild yayın organı...

The Guardian ve *The New York Times* Assange'ın medya ortakları. İlk sızıntı bu gazetelerde yer aldı. Bunlar da Rothschild'le bağlantılı.

Assange'in avukatı mı? O da Rothschild hukuk bürosunun avukatlarındandı!

Assange, sızıntılarıyla birçok ülkede krizler yaratmış, farklı sızıntılar Kuzey Afrika'da da olayların öncesinde başlamış ve süreç boyunca akmıştır...

Aktör 2.

Assange'in sızıntıları sürerken bir başka aktör, Muhammed El Baradei Mısır'da meydanlara çıktı.

El Baradei, Rothschild'in kurduğu uluslararası kriz grubundadır ve Mısır Cumhurbaşkanlığı için adaydır. Aynı grupta Obama'nın akıl hocası Brzezinski ve Soros da vardır. Bu adamlar Rothschild'in cepheadaki adamlarıdır.

Aktör 3.

Mısır'da sözde devrimin öncülerinden biri Ahmet Maher, diğeri de Vail Gonim'di. Sokaklarda sırtlarında OTPOR gömleğiyle dolaşmış, OTPOR bayrağı sallamışlardır.

OTPOR, Yugoslavya'yı bölen süreci tetikleyen Sorosçu örgütün adıdır. O gün bugündür, dünyanın her yerine "darbe imalatı" yapmaktadır. Ahmet Maher, Mısır'daki Wiki darbesinin hemen ardından soluğu İstanbul'da Bilgi Üniversitesi'nin Konferans Salonu'nda almıştır...

"Değişim Akademisi"

İşte *The New York Times*'ın 13 Şubat 2011 tarihli yazısı:

Mısır'da halkı örgütleyenlerden biri olan Ahmet Maher ve arkadaşları Halk Devrimleri konusunda eğitilmişlerdi! Yugoslavya'da Miloseviç'i deviren ünlü OTPOR örgütünden ilham alıyorlardı. Arkalarında merkezi Katar'da olan bir okul vardı. Adı "Değişim Akademisi! (Academy of Change)."

Değişim Akademisi! Küresel slogan "değişim"di. Çeşitli ülkelerden aktivistlere kendi ülkelerindeki liderleri nasıl devireceklerini öğretmekteydi!

Tunus ve Mısır'daki hareket, Değişim Akademisi öğrencilerince yönlendirilmişti. Soros'un Katar'da kurduğu bu okul, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'ya "lider" yetiştirmektedir.

"6 Nisan" Hareketi de aynı çevreyle ilişkiliydi. Soros, onlara taktik ve strateji vermektedir...

Google Kuzey Afrika Pazarlama Müdürü Vail Gonim ilk kıvılcımı atanlardandı. Sonra dışardan fonlanan sendikalar kervana katılmıştı.

Yıllardır aç ve işsiz bırakılmış, canından bezmiş Mısır halkı da doğal olarak sokaklardaydı...

Amerika'nın sesi / Voice of America, Mısır'da aktivistler özgürlük için KİFAYA (yeter) ve 6 Nisan Hareketi etrafında birleşmişlerdir, demişti.

Vail Gonim, Mısır'da Mübarek ülkeyi terk ettiğinde "Şimdilik işim bitti!" diye beyanat verdi. E ne de olsa bu bir şirket göreviydi.

Basında Ahmet Maher'in yeni parti kurmak için işe giriştiği haberleri yer aldı. Partisine "özgürlük" ya da "elitler" adını seçecekti...

Mısır karıştıktan az sonra Maher, İstanbul'da boy gösterdi. Genç Sivillere demokrasi darbeleri için yol haritası çizecekti.

Kifaya, OTPOR, Kmara, Pora! Soros'un küresel devrim ekiple-ri(!) ya da darbe imalat merkezleriydi!

Diktatörü Alaşağı Etmek: Bilgisayar Oyunuyla Darbe!

Medya kontrolü ellerindeydi. Bilgi kirliliği konusunda çok yetkinlerdi. Filmler, belgeseller, Twitter ve Facebook'la hedef ülkelerde gençleri ayaklanmaya davet ederlerdi.

Örgütün *Bringing down a Dictator!* (Diktatörü alaşağı etmek) adlı eğitim filmi aktivist gençler arasında ünlenmiştir.

Freedom House, Kuzey Afrika'nın birçok ülkesinde *Yolsuzluğa HAYIR!* sloganıyla gazetecileri, hukukçuları ve birçok meslek grubunu çatısı altında örgütlemiştir. Bol keseden fon dağıtarak birçok ülkede örümcek ağlarını örmektedir.

Genç lider namzetleri için Beyaz Saray'a turlar bile düzenlenmektedir!

2008'de Kuzey Afrika'dan seçilmiş gençlik liderlerini Beyaz Saray'da Condoleezza Rice'la bir araya getirmiştir.

2009'da genç aktivistler Hillary Clinton'la bir araya gelmiştir.

2010'da Freedom House sponsorluğunda, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'dan internet gazetecileri Washington DC'de "Medya Araştırmaları Kursu"nda eğitilmişlerdir!

Bu gençler ülkelerine döndüklerinde Facebook üzerinden yaygın bir örgütlenme gerçekleştirmişlerdir.

2010'da Soros'un Açık Toplum Vakfı (Open Society Foundation), Afrika'nın dört bir yanında, gençlere özel burslar dağıtmıştır.

Sloganı: "Demokrasi yolunda cik cik"lemektir. Gençlerin siteleri, gömlekleri, duvarları şu cümleyle süslenmiştir: *Can it tweet its way to democracy?*

George Soros'un Açık Toplum Vakfı, burslarını Mısır, Tunus, Libya, Uganda, Ruanda ve tüm Afrika'ya yayacaklarını açıklamıştır. Amaç Afrika toplumunu "demokratikleştirmektir"! Yani çokuluslu şirketlere yem etmektir!

Ayrıca işin "ılımlı İslam" kısmı da vardır.

Arslan Bulut *Yeniçağ* gazetesinde yazmıştır.

Soros darbelerinin Ortadoğu'da sahnelenmesi için çalışmalar 2005'te başlamıştır:

"2005'te Topkapı'daki Eresin Otel'de "Uluslararası İslam Dünyası Sivil Toplum Örgütleri Toplantısı" düzenlendi... Arap basını, toplantıya, İslam ülkelerinde Batı tarafından fonlanan sivil toplum kuruluşlarının davet edildiğini bildirdi."

Sivil Ağ ile Darbe!

Tüm bu örümcek ağının adı Demokrasi Projesi'dir. 1983'te Amerikan Senatosu'nda kabul edilmiştir. CIA, Amerikan Kalkınma Örgütü (USAID) ve Pentagon tarafından hazırlanmıştır.

Kurucular perde arkasındadır. Önde NED "Demokrasi Fonu" durur. National Endowment for Democracy!

Demokrasi Fonu yöneticilerine bir bakın... Onlar, dünyayı kana boğanlardır.

Eski ABD Dışişleri Bakanları Henry Kissinger, Madeleine Albright, Dışişleri Danışmanı, Zbigniew Brzezinski, NATO Generali Wesley Clark, Dünya Bankası Başkanı Paul Wolfowitz...

Hepsi tek dünyacı Dış İlişkiler Konseyi, CFR'nin adamlarıdır. Demokrasi hareketlerinde onlarca alt örgütle sahne alırlar.

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, George Washington Üniversitesi'ndeki konferansında son noktayı koyuyor!

"Hedefimiz insanlara interneti değil, meydanları nasıl kullanacaklarını öğretmek!" diyor.

Tıklım tıklım dolu salona internetin nimetlerini anlatıyor. Facebook ve Twitter devriminin ülkelere özgürlük getirdiğinden söz ediyor...

İnternet medyası halkı sokağa dökerek, diktatörleri devirecek, Afrika'ya özgürlük getirecek! Adına Facebook devrimi denecek...

Hâkim ses tonuyla nedense salonun sağ tarafına bakmamaya çalışarak konuşuyor:

“Mısır’da Facebook ve Twitter an be an olayları izledi. Protestocuların bir sonraki adımları koordine edildi. Halk korku ve umutlarını bu yolla paylaştı...”

Clinton özgürlük havarisi olarak konuşurken kamera, onun yakın yüzünden, salonun arkasına doğru açılıyor. Arka sıralarda, onu arkasını dönerek protesto eden bir adam polis tarafından derdest ediliyor.

Adam ağzını kapatmaya çalışan polislerden kurtulduğu bir anda *“İşte bu Amerika! Sizin Amerikanız!”* diye bağırıyor. Sonra sesi boğuklaşıp kayboluyor... Salondan çıkarılıp sorguya götürülüyor. vaktiniz olursa bu kısa videoya bir göz atın (<http://garyfouse.blogspot.com/2011/02/hillary-clinton-gets-dissed-at-george.html>).

Olan biteni anlamak mı istiyorsunuz...? Bu videoyu hatırlayın. Sahne ışıkları altında demokrasi havarileri, arkada zulüm!

Facebook ve Tweeter Darbeleri ve ABD’nin İtirafı

— Kuzey Afrika’da halkı sokağa dökmek için internet kullanıldı.

— Bunun adı “muhalefet oluşturmak” tı!

— Artık “Devrim imalatçıları” vardı. Yugoslavya’yı paramparça eden OTPOR örgütünün deneyinden faydalanıyorlardı. Bankerlerin çıkarına göre hedef ülkelerde hükümetleri düşürüyor ya da başa getiriyorlardı...

Freedom House adlı ABD istihbaratı bağlantılı örgüt, her ülkede tiranların devrilmesi ve bu devrimlerin yayılması için özel şirketlerin görevlendirilmesini öneriyordu. Halk devrimleri! Yeni düzenin tüketim malzemesi!

OTPOR’un ünlü ismi Maroviç, Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki hizmetleri nedeniyle Amerikan Hükümeti’nden “Özgürlük Ödülü” almamış mıydı!

Mayıs 2011’de Land Destroyer Report da Tony Cartolucci yaz-

dı: ABD İnsan Hakları ve Emek Komisyonu'ndan Sorumlu Devlet Bakanı Yardımcısı Michael Posner, ABD Hükümeti'nin çeşitli ülkelerde, özgürlük savaşçılarının, otoriteye direnebilmesi için gerekli önlemleri alabilmelerini sağlamak amacıyla 50 milyon dolar yardım gönderdiğini açıkladı. Raporda ABD Hükümeti'nin dünyanın çeşitli bölgelerinde 5 bin aktivist için eğitim seminerleri düzenlediği de yazılıydı. Bunlardan biri Mart 2011 de Tunus, Mısır, Suriye ve Lübnan'dan gelen aktivistlerle yapıldı. Posner, "eğitilen" aktivistlerin, "geniş kitlelere ulaşmak üzere" ülkelere döndüklerini söyledi. Posner'e göre *"ülkelerinde dalga dalga çoğalcaklardı."*

Mısır'ın İşçileri ve Küresel Basın

Peki ya toplumların iç dinamiği! Her şeyin tetikleyicisi Rothschild, Soros, küresel çete mi? Bunu, olayların akışı ve aktörlerin tutumuna bakarak değerlendirmek gerek!

Bakın 2006 sonunda, Mısır'da 100 binden fazla işçi, sarı sendikalara baş kaldırarak fabrikaların önüne yığıldı. Artık günde 2 dolara çalışmak istemiyorlardı.

Sendika liderleri patronların yanındaydı! İşçiler aralarında örgütlendiler. Sokağa döküldüler.

Onlar gerçek muhalefetti. Kimse onları işitmedi sessiz sedasız tutuklanıp hapsedildiler. Bağlı oldukları sendika lideri, patronla beraber onları "terörist" olarak nitelemişti...

2006'daki bu büyük eylemler ne BBC ne CNN ne El Cezire'de tek bir satırla da olsa yer bulamadı...

Bir işçi lideri olan Kemal Abbas, bir gece yarısı, her an başlarına bir şey gelebileceği için Kahire'de kapısına kilit vurulmuş bir sendika binasında grev ve yürüyüş filmlerini bana emanet etti.

Kuzey Afrika'daki değişimde rol oynayan bir başka etken küresel basındı. Yığınlar sadece Facebook ve Wikileaks ile değil, CIA kontrolündeki ekranlardan yönlendirilmişti. Katar merkezli El Cezire hiç de tarafsız değildi. Tıpkı CNN ve BBC'nin olmadığı gibi. Suudi yayınlarının tarafı belliydi. Atlantik ötesi...

Asharq al-Awsat gazetesi âdeta “Amerika’nın sesi”ydi. Manşet haberi *Libya’ya girilmeli* idi. İkinci bir Irak sahnelenmek üzereydi.

Oysa bu yayın organları ne Bahreyn ne de Yemen’de müdahaleden söz etmemişti.

Devrilen Diktatörler

Sahi kimdi onlar? Batı’nın has adamları...

30-40 yıldır ABD ve AB’nin ekonomik ve siyasi emir ve desteğini alanlar!

Halklarını IMF ve Dünya Bankası emriyle aç ve işsiz bırakanlar!

Hillary Clinton, Kaddafi’nin playboyluğuyla ünlü oğlu Muttasım’ı, 2 yıl önce (21 Nisan 2009’da) kolları açık karşılamamış mıydı?

Beyaz Saray’da Mutassım’ın sırtını sıvazlarken 2 yıl sonra daha “yakın ilişkiye” geçeceklerinin ipucunu vermişti. *Sayın Bakan Kaddafi’yi burada ağırlamaktan dolayı çok mutluyum. Amerika Birleşik Devletleri ile Libya arasındaki ilişkiler bizim için büyük değer taşır. İnanıyorum ki, ilişkimizi ve işbirliğimizi derinleştirmek ve genişletmek için pek çok fırsat bulacağız!*

Buldular...

Babasıyla en yakın olan Seyfülislam Kaddafi, 2008’de Rothschild ailesinin prensleriyle ev partilerine katılmaktaydı.

ABD magazin basını haberi şöyle vermişti:

“Nat Rothschild, yeni yetme banker ve tefeci, torun Rothschild, Kaddafi’nin oğlu, Seyfülislam Kaddafi’yi Greenwich Village, New York’daki evinde verdiği partiye davet etti. 26 Kasım 2008.”

Bu ülkelerde onlarca yıldır tahtlarında oturan zevat ve şürekaları ya Fransız kolejlerinde ya da Amerikan okullarında eğitilmişlerdi.

Hemen tümü Dünya Bankası ve Para Fonu tarafından yönlendirilmekteydi.

Mısır'da Mübarek'ten sonra tahta hazırlanan Cemal Mübarek, Bank of Amerika'da çalışmış, liderliğe hazırlanmıştı (!)

Tunus'un Zeynel Abidin bin Ali'si ABD/ Fransız eğitimliydi ve efendilerine hizmet ederek onlarca yıl tahtında kalmıştı.

Lübnan'ın Fuad Sinyora'sı eski Citybank çalışanıydı.

Filistin Maliye Bakanı Salam Fayyad, bir zamanlar Amerikan bankalarında mesai harcamıştı.

Tüm Arap maliye bakanları Para Fonu ve Dünya Bankası'yla yani dünyaya yön veren küresel soyguncularla, tefecilerle can ciğer kuzu sarmasıydı!

Ve pabuçları dama atıldı.

Neden?

Çünkü şimdi kapitalizm bir kez daha sıkıştı! Düdüklü tencerenin patlama anı! İşte bir kez daha tefecilerin savaş zamanı!

Kuzey Afrika ve Avrasya paylaşım alanları!

Kim bu "Muhalipler?"

Mısır

"Muhalipler"ın tümü eski düzenin içinde yer alanlardı...

Tunus ve Mısır'da hareket başlayınca birtakım akli evveller, "Halk devrimleri" diye ortalığı velveleye verdi...

Oysa Atlantik ötesinden icazetli muhalifler, yığınları sokağa dökenlerdi...

Şaşkın Amerikan yönetimi Hüsnü Mübarek'in yerine önce eli kanlı katil, Guantanamo yolcularının işkencécisi Ömer Süleyman'ı getirecekti.

Diğer kampın adamı Irak'ın kana bulanmasını sağlayan Atom Enerjisi Kurumu Eski Başkanı El Baradeý'di.

Sonuçta taht Mübarek'in asker arkadaşlarına bırakıldı. Bir zamanlar Mübarek'le aralarından su sızmazdı! Pentagon'un adamlarıydı...

Şimdi halef selef oldular. Bir "Halk Devrimi" daha Pentagon'un zaferiyle sonuçlandı.

Müslüman kardeşler sıralarını bekliyorlar...

Tunus

Tunus'ta Zeynel Abidin bin Ali gitti... Yerine Meclis Başkanı geçti, olmadı İngiltere'den "ılımlı İslamcı" Gannuşi yollandı. Gannuşi'nin gelişinin erken olduğu kanısına varıldı; Londra'ya geri döndü. Tunus kaosta bocalanmaya bırakıldı.

Libya

Libya, Mısır'dan da Tunus'tan da farklı... Kaddafi savaşmayı seçti. NATO müdahalesinden önce iç çatışma körüklendi. "Uluslararası camia"nın silah şirketleri bir o yana bir bu yana silah sattı. Küresel sermaye Afrika'nın başka ülkelerinden topladığı özel orduları her iki tarafa kiraladı. Libya kan kaybetmeye başladı. Bir ayda 30 bin Libyalı hayatını kaybetti.

Muhالیfler Kaddafi'nin eski arkadaşlarıydı. Aralarında eski yönetimin büyükelçileri vardı, bakanlar vardı, uzun zamandır CIA tarafından beslenen Libya Kurtuluş Cephesi ve "ılımlı İslamcılar" canla başla çalışmaktaydı.

Bingazi'de kurulan Geçici Ulusal Konsey'in başında, Kaddafi'nin Adalet Bakanı Abdülcelil vardı! Hillary Clinton'la sıkı temastaydı.

Aref Şerif, El Yunus eski rejimden kopan isimlerdi. Sonra birbirlerine düştüler. Yunus 2011 Temmuz'unda öldürüldü.

Abdölmunim el-Huni, Ali el-Essavi, Hüseyin Sadık el-Musrati Batı'yla yakından ilişkili diplomatlardı.

İbrahim Abdölaziz Sahad, ılımlı İslamcı bir liberal... Kaddafi'nin 40 yıllık arkadaşuydı.

Libya için Batı düğmeye basınca 40 yıl önce İngiliz kuklası Kral İdris'in bayrağını yeniden dalgalandırarak işe başladı. İlginç olan Bingazi sokaklarını dolduran "muhalif" kalabalığın, yüzlerce eski bayrağı nereden bulduğuydu. Demek ki, hazırlıklar çok önce yapılmıştı.

Sonunda Libya fiilen ikiye ayrıldı. Kaddafi kaçmadı. Direndi. Büyük kabileleri etrafında toplamıştı.

ci bir Miloseviç yaratacaklardı. Kaddafi, Uluslararası Adalet Divanı'na yollanmalıydı.

Mart 2011'de görüntü buydu...

2011 Kan Yılı

Libya'nın çatışma ortamı olarak kalması tüm Afrika'nın dene-timi için şarttı; ve Libya çatışma merkezi olarak kalacaktı.

Somali, Çad, Kenya, Nijer sıradaydı.

Fildişi Sahili, Kongo, Uganda, Ruanda, Sudan'da her gün çatış-ma yaşanmaktaydı. Afrika kan yılındaydı!

Africa Review, NATO'nun çok yakında üye sayısını 80'e çıkara-cacağını yazmıştı. NATO, 53 üyeli Afrika Birliği ile anlaşma im-zalamıştı!

Afrika asker ve silahla kaynıyordu. Her yeni gün Afrika'ya kâbus yaşıtıyordu.

Dünya üçüncü kez paylaşılıyordu. Mısır ve Tunus'ta başlayan operasyon her hafta başka bir ülkeye sıçırıyordu. Bahreyn, Yemen derken Umman, Ürdün, Suriye kaynıyor/kaynatılıyordu...

Tam bu sırada darbeler kralı George Soros, bölgenin çatışaca-ğını ve "En kanlı devrimin İran'da olacağını" söylüyordu.

Adımlar Türkiye'yi çevreliyordu. Irak işgal altındaydı; hedef-te İran vardı.

Bu coğrafyanın en büyük petrol rezervleri bu iki ülkenin top-raklarındaydı.

BOP'un Hedefi!

Gelin haritaya bakalım! ORTADOĞU adı, ilk petrol savaşında, en koyu yeşil bölgeye İngilizler tarafından takıldı...

Bu yüzyılın başında, Amerika açık yeşil bölgeleri de haritaya kattı. Hedef coğrafya "BÜYÜK ORTADOĞU" adını aldı ve Kuzey Afrika'yı da kapsadı.

Büyük Ortadoğu Projesi BOP, Başkan Bush'la ortaya çıkmıştı. Batı Akdeniz'den İran Körfezi'ne kadar olan su yolunu takip edin.

Bu hattaki tüm ülkeler çatışma ve isyanlarla sarsılacaktı!

Süveyş Kanalı'nın bir yakasında Mısır, Sudan, Somali diğer ya-
kada Arap Yarımadası var. Ucunda Yemen ve Umman, karşısın-
da İran!

İngiliz emperyalizmi Osmanlı'nın Arap eyaletlerine gözünü
dikmiş, Lawrence'ları işe koymuştu. Arap milliyetçiliğini kışır-
tarak petrol coğrafyasını kokluyordu. Herkesten önce İngilizler
bu coğrafyanın bir petrol denizi olduğunu anlamıştı. Halkları
birbirine düşürdü; petrole kondu. İçeriden "müsait" adamlar-
ı işe koymuştu. Osmanlı ordusundan kaçıp Faysal'ın topçu ko-
mutanı olan Nuri Essait, İngiliz petrol şirketlerinin temsilcisi ol-
muştu!

Araplar İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Türklere yanlış yap-
tıklarını anladılar. Türkiye'ye yeniden el uzattılar; ama o zaman
da Türkiye, emperyalizmin boyunduruğu altına girmişti.

Araplara karşı Batı'nın yanına geçmişti... Ne acıdır Türkiye,
o yıllarda antiemperyalist Arap devletlerine karşı Birleşmiş
Milletler'de oy kullanmaktaydı.

Şimdi dünya bir kez daha sıcak çatışmaların kucağında. Küresel
çete yeni pazar arayışında...

Hedef Ortadoğu ve Afrika...

2011 ve 2012 bölme çarpma yılları... Obama da Hillary Clinton
da George Soros da açıkladı!

BİR RÖPORTAJ

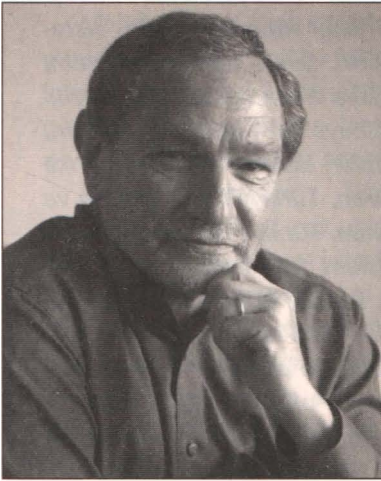
Bakın bir “küresel ses”, Stratfor Düşünce Kuruluşu’nun Başkanı George Friedman ne diyor!

TÜRKİYE’NİN ELLERİNİ KIRLETMESİ GEREKİYOR

Amerika’nın Sesi radyosundan Melek Çağlar 16 Şubat 2011’de, Pentagon’la ilintili Stratfor Düşünce Kuruluşu Başkanı George Friedman’la bir söyleşi yaptı: Friedman, Türkiye’nin bölgedeki durumuna dair soruyu “Türkiye’nin ellerini kirlletmesi gerekiyor!” diye cevapladı. İşte Pentagon’la içli dışlı George Friedman’ın Türkiye’ye “verdiği” yol haritası:

Melek Çağlar – Nedir Türkiye’nin alması gereken kararlar? Ne yapması gerekiyor, çevresindeki karmaşadan kendisini uzak tutması için?

George Friedman – Türkiye’nin karmaşadan uzak durması değil, karmaşanın parçası olması gerekiyor. Türkiye enerji konusunda Rusya’ya bağımlı. Rusya da tarihi olarak Türkiye’nin rakibi. Şu anda böyle görünmeyebilir, ama tarihsel gerçek bu. Rusya Ermenistan’ı destekliyor. Azerbaycan ve Gürcistan’a baskı yapıyor. Bu nedenle Türkiye’nin diğer enerji kaynaklarına ihtiyacı var; bu kaynaklardan biri Azerbaycan ve Gürcistan’dan geçen boru hattı. Ama bu da yeterli değil. Burada “Türkiye’nin dünyanın en büyük petrol üreten ülkelerinden bir olan Irak’la ilgili politikası nedir?” sorusu öne çıkıyor. Elbette bu sorunun cevabı Kürt özerk bölgesi ve Türkiye’nin bu konudaki politikasıyla, Türk-İran ilişkileri ve Türk-Amerikan ilişkileriyle de kesişiyor. Mesele burada daha da karmaşık bir hal alıyor. Çünkü Irak’ın sunduğu her fırsat bir karmaşa içeriyor. Bu da Türkiye’ye sorunu çözmesi için bir fırsat sunuyor. Ama Türkiye’nin bu denklemi çözmesi için ellerini kirlletmesi gerekiyor.

George Friedman: Stratfor
Düşünce Merkezi Başkanı

“Türkiye İran’da Elini Kirletecek!”

Melek Çağlar – “Türkiye’nin ellerini kirletmesi gerekiyor” dediniz, bunu biraz açar mısınız?

George Friedman – Türkiye halen Kürt özerk bölgesinde petrol arama-çıkarma faaliyetlerini sürdürüyor; başkalarıyla ortaklıklara giriyor. Türkiye Kuzey Irak’ta önemli bir güç noktası. Amerikan kuvvetleri bu yıl Irak’tan ayrılıyor. Bu nedenle Irak’ın geleceği, İran’ın Irak’ta egemen güç olma iddiaları Türkiye’nin ulusal çıkarlarını doğrudan ilgilendiriyor. Türkiye, “İran’la bir sorunum yok” diyor; evet bunu söyleyebilir, ama yeni bir sorun baş gösteriyor. Bu da Irak’ın geleceği. Türkiye’nin Irak’ın geleceği konusunda İran’la asgari ölçüde uzlaşmaya gitmesi gerekecek. Bu da Türkiye’yi Amerika’yla karşı karşıya getirebilir. İşte bu karmaşık sorun yüzünden Türkiye’nin eli kirlenebilir.

Melek Çağlar – Türkiye’nin dış politika hedeflerine dönersek, Washington’da ve diğer başkentlerde, Türkiye’nin yönünü Batı’dan Doğu’ya çevirdiği iddiaları var. İddialar doğru mu sizce ve bu politika Türkiye’ye ne getirir?

George Friedman – Bence Türkiye böyle bir politi-

ka izlemiyor. Türkiye son 50 yılını Amerikan ittifak sisteminin bir parçası olarak geçirdi. Şimdi bu ittifak sistemi Türkiye'ye küçük geliyor. Türkiye Washington'la ilişkilerini elbette koruyacaktır; ama Türkiye'nin başka ilgi alanları, başka çıkarları var. Bu ilgi alanları bazen İran gibi Amerika düşmanları olabiliyor. Ama İran, Türkiye'nin komşusu ve Türkiye İran'la çalışmak zorunda. Türkiye daha dengeli bir politika arayışında ve bu da İslam dünyasına daha fazla ilgi göstermesini gerektiriyor. Durum böyle olunca da koşullar Türkiye'nin Amerika ile İsrail'le ilişkilerini değiştiriyor. Ama bunu Batı'dan Doğu'ya doğru yönelmek olarak algılamak basit bir yaklaşım olur. Türkiye İslami bir bölgede bulunuyor, tarihsel olarak da İslam dünyasının lideri olma geleneğine sahip. Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden 100 yıl sonra Türkiye yeni bir realite ile karşı karşıya. Bu belki birçok Türk'ü tedirgin ediyor. Belki birçoğu da Türkiye'nin daha iddialı olmasını istiyor. Ama şu anda Türkiye çevresindeki sorunlarla baş etmek için yapması gerekenleri yapıyor.

Türkiye, İran'la ABD Arasında Kalınca...

Melek Çağlar – Peki bu dış politika Türkiye'yi Doğu ile Batı arasında bir yol ayrımına getirirse, örneğin Türkiye İran'la Amerika arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsa ne olabilir?

George Friedman – Osmanlı İmparatorluğu'nun bu tür iki uçlu zor kararları sofistike bir şekilde cevaplama geleneği var. Böyle bir ikilem karşısında Türkiye'nin yapması gereken de orta yolu bulmak, hem İran hem de Amerika'ya yarar sağlayacak bir süreç sunmak. Ama her durumda Türkiye'nin izleyeceği strateji iki taraf arasında bir tercih yapmamak, kendini bu tür bir tercihe zorlayacak bir konuma getirmemek olmalı. Amerika'nın da İran'ın da kendisini bu konuma itmesini engellemesi gerekir. Bu elbette zor; çünkü Washington'da hâlâ "ya bizdensin, ya da bize karşısın" anlayışı var.

Melek Çağlar – Yeni kitabınızda gelecek 10 yıllla ilgili tahminler yapıyorsunuz; bu sürede Amerika Başkanı’nı bekleyen fırsat ve zorlukları nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce gelecek 10 yılda Türkiye Amerika’ya, Amerika Başkanı’na ne tür fırsat ve zorluklar sunuyor?

George Friedman – Türkiye’nin sunduğu yararlar, getirdiği zorlukların çok üzerinde. Buradaki zorluk şu: Türkiye bundan sonra artık eskisi gibi Amerika’yla hep aynı safta olmayacak. Oysa Amerika yıllarca bunu görmeye alıştı. Türkiye’nin gelecek 10 yılda sunacağı yarar ise Amerika’nın konuşamadığı taraflarla diyalog yeteneği. Türkiye Ortadoğu’nun en büyük arabulucusu olacak. Bu da elbette Türkler için son derece rahat bir konum. Çünkü bunu yapacak kapasitedeler. Türklerin yüzyıllar süren bir müzakerecilik, arabuluculuk yapma geleneği var. Bu rol de bence Türkiye’ye büyük yarar getirecektir.

Kaynak: Voice of America – Amerika’nın Sesi Radyosu, 16 Şubat 2011.

Şimdi Pentagon’un Türkiye’ye nasıl baktığını anladınız mı? Karanlıklar Prensi Richard Perle’ün dediği gibi: “Türkiye Ortadoğu’da Amerikan çıkarlarının bekçisidir!”

“Uluslararası Camia” ve Bir “Haçlı Seferi” Daha!

26 Mart 2011

Haçlılar bin yıl önce Avrupa’dan Anadolu ve Kudüs’e kadar geldiler.

Bin yıl sonra yine bu coğrafyanın peşindeler...

Sefere 2001’de Afganistan’dan başladılar, Irak’la devam ettiler. Her ikisinde de Vietnam’da olduğu gibi bataklığa gömüldüler!! Trilyonlarca dolar kaybettiler. Yeni işgaller olmadan planladıkları soygunun üstesinden gelemeyecekler.

Şimdi işgal planları değişti. Kuzey Afrika’dan Ortadoğu’ya yeni bir saldırı haritası belirlediler.

Bu haritanın tam ortasında duruyoruz.

Duyduk ki, Libya’da Amerika’nın koruması oluyoruz.

Perde arkasında savaş baronları var, ön tarafta siyasi kuklalar... Saldırı “uluslararası meşruiyet” gereğiymiş. Bu tamlama, küresel çetenin çıkarlarının adı!

“Diktatörlere oh olsun!” diyor birileri... George Bush, Barack Obama, Sarkozy onlardan bin kat daha diktatör değil mi!

25 savaş gemisi, denizaltılar, Tomahawk füzeleri... Tüm savaş oyuncakları bölgeye istiflendi! Akdeniz sadece Libya için mi parsellendi?

George W. Bush, 2001’de Afganistan’a girerken “Haçlı Seferi’ndeyiz!” demişti.

“Bu Haçlı Seferi, terörle savaş... Biraz zaman alacak...” Sözleri aynen böyleydi!

Bu sözlerden iki yıl sonra 19 Mart 2003'te Irak halkını “kurtaracaktı”...

O zaman da şu sözleri söylemişti.

“Dünyayı ciddi bir tehlikeden korumak ve Irak halkını özgürleştirmek için harekete geçtik!”

Bu sözlerin üzerinden sekiz yıl geçtikten sonra ilginçtir, tas-tamam aynı gün, 19 Mart 2011'de Barack Obama, Libya için aynı sözleri etti.

“Tehdit altındaki insanların çağrısına cevap veriyoruz. Amerika'nın ve dünyanın çıkarları için harekete geçiyoruz!”

“Uluslararası Camia” Elize Sarayı'nda!

Haçlılar ve Haçlılar ile beraber olanlar, savaş baronları ve şürekası, 19 Mart 2011 günü Paris'te Elize Sarayı'na toplandı...

Toplantının adı, “Libya Halkıyla Dayanışma için Paris Zirvesi” olarak açıklandı.

Elize Sarayı bir kurtlar sofrasıydı. Tıpkı yüz yıl önceki gibi. Hatırlayın Paris Barış Konferansı'nda dünya parçalara ayrılmıştı...

Mısır ve Tunus'da gerçekleştirilen “Facebook darbeleri” 40 yıllık diktatörleri aşağı indirmişti...

Libya çetin cevizdi. Kaddafi direnmişti.

Aktörler bir araya geldiler. Ne ilgisi varsa, Irak Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari bile oradaydı. Hillary Clinton, Merkel, Sarkozy, Amr Musa, Ban Ki-moon ve diğerleri... Bir Türkiye eksikti!!

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 1973 sayılı kararı, Elize Sarayı'nda yankılandı... “Uluslararası meşruiyet” sağlanmıştı!

“Libya'da tehdit altındaki sivil halkı ve yerleşim alanlarını korumak için gerekli tüm önlemler alınacaktır!”

Sivil halkı korumak mı?

Gazze bombalanırken haftalarca seyretmişlerdi. Lübnan'ı bombalayan İsrail'i desteklemişlerdi.

19 Mart 2011 Elize Sarayı'nda "Uluslararası Camia"!

Her gün Sudan, Fildişi Sahili, Kongo, Kenya ateşler içinde... Neredeler!

Daha dün Suudi Arabistan Bahreyn'de katliam yaptı. Şu ma-lum "uluslararası camia" hiç umursamadı. Katliamdan bir gün önce Amerikan Savunma Bakanı Robert Gates oradaydı! Bahreyn, ABD'nin 5. Filosu'na ev sahibi değil miydi?

"Uluslararası meşruiyet" güçlünün oyuncağıydı.

"Uluslararası Meşruiyet"miş!...

Ortalık kana boğulurken en çok duyduğumuz iki tamlama:

"Uluslararası meşruiyet" ve "Uluslararası Camia". Uluslararası camia, bizi soyup soğana çeviren küresel çetedir. Uluslararası meş-ruiyet de küresel aktörlerin isteğine uygun olan demektir. Küresel çete, yedi milyar nüfuslu dünyayı kasıp kavuran 400 şirkettir. Sayıları çok az, etkileri fazla!

Peki ne yapar bu "uluslararası camia"?

Canına malına kastettikleri ülkelere Haçlı Seferleri düzenlerler. Onları parçalara ayırır, tüm zenginliklerini ceplerine indirirler; toprağın üzerindekiileri öldürür, altındakileri götürürler!

Bunu birbirlerinin onayını alarak yaparlar. İşte bu uluslararası meşruiyettir! Emperyalizmin çıkarları ne emrediyorsa onu yapmak demektir!

Sivillerin can güvenliği diye girilir, katliama yol verilir! Petrol ve doğal kaynaklar “uluslararası camia”nın kasasına yönlendirilir!

Uluslararası kanunlar bu amaca göre düzenlenir. Birleşmiş Milletler kararları böyle çıkar. NATO, karara uygun düzenek kurar. Hedef ülkeye, işgal orduları taarruza başlar.

Birleşmiş Milletler kararlarıyla bu birçok kez uygulamaya girmiştir...

Libya son örneğidir. Ve uluslararası camia bir kez daha bataklık zemindedir...

Kukla Tiyatrosu

19 Mart 2011’de Elize Sarayı’nda karar alındı.

Ama zemin kaygandı! Süreci izleyenler biliyor. Ortada bir kukla tiyatrosu oynandı.

Elimizde iki adet Obama beyanatı var. Biri 19 Mart 2011’de Libya’ya müdahale kararını açıklıyor. Yüzünde âdeta bir Bush maskesi taşıyor! Sözleri şöyle:

“...Sivillere yapılan tüm saldırılar hemen durdurulmalı. Kaddafi, birliklerinin Bingazi’ye ilerleyişini durdurmalı; Kaddafi Ecabiya, Misrata ve Zaviye’den geri çekilmeli; tüm bölgelere su, elektrik ve gaz temin etmelidir. İnsani yardımların Libya halkına ulaştırılmasına izin vermelidir. Açık ve net söylüyorum, bu şartlar müzakereye açık değildir. Bu şartlar, pazarlığa açık değildir. Eğer Kaddafi sonuç bildirgesine uymazsa, Uluslararası Camia gereğini yapacaktır. Sonuç bildirgesi, askeri yöntemlerle dayatılacaktır!”

Konuşma pek kararlı, ifade sert, yüz hatları keskin!

İki gün sonra, 21 Mart 2011’de yaptığı açıklamada Obama’nın beden dili taban tabana zıttı.

“Uluslararası camianın desteği olmazsa, daha önce olduğu gibi, işin maliyeti yine bize kalacak,” demişti.

İki gün içinde ne olmuştu acaba!

Esip gürleyen Obama, sırtında hâlâ Bush'dan kalma Afganistan ve Irak savaşlarının faturasını taşıdığını mı hatırlamıştı!?

Fatura az değildi; üç buçuk trilyon dolardı. Bankerler frene basmasını mı söylemişlerdi...?

Obama'nın yalpalaması, Amerika'daki muhalefeti mestetti. İşte gelecek seçimlerdeki başkan adayı Newt Gingrich'in radyo beyanatı:

"Bunlar (Obama yönetimini kastediyor) çok amatör çıktı. Ne yaptıkları hakkında en ufak bir fikirleri yok. Kafaları karışık. 3 Mart'ta Obama, "Kaddafi gitsin" dedi. Sonra geri çekildi. Birleşmiş Milletler'de Fransa liderliğe geçti. Bombardıman başladı. Fransızlar 70 Libya tankını devirdi. Ben uçuşa yasak bölge için uğraştığımızı sanıyordum. Madem öyleydi tanklar niye vuruldu...? Onlar kanatlı mıydı!? Uçuş mu yapıyorlardı!? Bu koalisyonun kafası karışık. Şimdi Arap Ligi de geri adım attı. İş iyice karıştı!"

Ve röportajın sonunda en önemli eleştirisini yapmıştı:

"Biz eskiden CIA'i sessiz sedasız, ortalığı velveleye vermeden devreye sokardık. Diktatörlerin gitme zamanı geldiğinde, işi sessizce hallederdik..."

İşte böyle demişti, ama o hatırladıkları eskidendi...

CIA, ABD'nin hedef seçtiği ülkelere gider, bir diktatör devirir, yenisini koltuğa koyardı.

Güney Amerika ve Afrika'da onlarca ülkede darbeler böyle yapılmıştı.

Haiti, Guetamala, Nijerya tarihi Amerikan suikast ve darbele riyle yazılmıştı.

Gingrich "sessiz ve derin darbeler"den bahsederken, 50'li 60'lı yılları hatırlıyor olmalıydı...

Son 10 yıldır çıktıkları seferlerin hepsi yüzlerine gözlerine bu laşmıştı...

Amerikan İmparatorluğu inişe geçmişti. Gözü Akdeniz'deydi, ama orası uzun yıllardır İngiltere'nin üsleriyle bezeliydi. Fransa zaten Akdeniz'in polisiydi...

Haçlılar birbirini yerken, bölge ateş çemberine çevrildi.
Bu kabarık Haçlı Dosyası, tarihe geçmiş “bahanelerle” doluydu!

Petrol paylaşım kavgaları, pazar kapma yarışı.

İzlediğimiz bir kukla tiyatrosuydu.

Yakın tarihin Haçlı işgallerine ve “bahane”lerine bir göz atalım mı?

Bahaneler ve İşgaller

Afganistan 2001

Bahane: El Kaide İkiz Kuleleri bombaladı!

Karargah merkezi Afganistan’dı! Usame bin Ladin komutandı!...

Afganistan işgale uğradı. “Terörle savaş” başlamıştı!

Rockefeller ailesinin bir üyesi Nicolas Rockefeller yakın arkadaşı, film yönetmeni Aaron Russo’ya, “Afganistan’da hiçbir zaman bulamayacağımız birilerini aramaya gideceğiz,” diyordu... 11 Eylül’den aylar önce “planı” açıklamıştı.

Aaron Russo anlatıyor:

“Bana gülerek oralarda hiç bulamayacağımız birilerini bulmaya gideceğiz!” demişti. “Terörle savaş” lafını tekrarlıyordu. “Malum”, diyordu, “terörle savaşı kimse kazanamaz”.

“Ama bu bahane, sana çok şey için imkân verir”. Gülüyordu. “Nasıl herkesi bu kadar saçma bir bahaneye ikna edebilirsin ki!” diye sordum.

“Medyayla,” dedi. “Unutma bir şeyi çok tekrarlarsan herkes inanır!”

Yalanlar, medya aracılığıyla paketlenmiş ve satılmıştı... Amerika ve koalisyon güçleri Afganistan’daydı!

El Kaide, 1998 yılında Batılı istihbarat örgütlerince tasarlanmıştı. Başında Bush ailesinin kadim dostu ve iş ortağı Usame bin Ladin vardı. Küresel baronlara terörist de lazımdı!

El Kaide tüm işgaller ve müdahaleler için Amerika'ya "bahaneler" sunacaktı.

Afganistan Orta Asya'nın ortasıydı. El Kaide bahanesiyle Amerika bölgeye yerleşti. Rusya ve Çin'in ticaret yolları buradan kolayca kontrol edilebilirdi.

Önce Afganistan'daki uyuşturucu üretimi ve ticareti Beyaz Saray'ın denetimine geçti; bu trilyon dolarlık bir servetti...

Irak 2003

Irak uzun zamandır hedef ülkeydi. Dünyanın ikinci büyük petrol rezervi!

Amerika 2003'te Irak'a hava bombardımanına başladı. Ardından işgal gelecekti... Savaş canlı yayınla dünya televizyonlarında seyrettirildi.

Bahane: Irak'ta kitle imha silahları vardı!

Colin Powell, 5 Şubat 2003'te Birleşmiş Milletler'deki konuşmasında, bir kimya mühendisinden gelen bilgilere dayanarak, "Irak'ta biyolojik silahların bulunduğunu" açıklamıştı.

Iraklı mühendis Ahmed Elvan el-Cenabi, sekiz yıl sonra İngiliz *Guardian* gazetesine şu açıklamayı yaptı:

"Bana bir yalan söyleyerek Irak rejimini devirme şansı verildi. Ben ve oğullarım, Irak'a demokrasinin gelmesine neden olmaktan dolayı gurur duyuyoruz."

Amerika'yla birlikte Irak'a giren İngiltere eski Başbakanı Tony Blair, "O zaman o yalana inanmıştım..." diye beyanat verdi.

Röportajı yapan gazeteci, "Gerekçenin bahane olduğunu öğrendiniz. İngiltere'yi tarihinin en kayıplı savaşına soktunuz!" dediğinde Tony Blair, yüzünde hüznü bir ifadeyle, "Kimyasal silah kullandılar, kendi halkları üzerinde kullandılar diye biliyorduk ama yanılmıyız," diyebilirdi!

Bahaneler bulunmuş, Irak'a demokrasi getirilmişti! Gelen demokrasi milyonlarca Iraklıyı toprağa gömecek, milyonlarca mülteciyi yurdundan edecekti... Ebu Garib cezaevindeki işkencelere gelince, Ortacağ'daki işkencecileri melek gibi gösterebilirdi.

Tony Blair ve Muammer Kaddafi

Haçlıların resmi ve özel orduları Irak'ı kan gölüne çevirdi. Birileri tüyler ürpertici görüntüleri zaman zaman basına sızdırdı. Sızan görüntülerden birinde, bir çatıdan sokakta yürüyenlere ateş açılıyor, her yere yıkılandan sonra “hurra” sesleri duyuluyordu. Katlettikleri, *Reuters*'de çalışan bir gazetecinin de içinde bulunduğu bir grup insandı.

Holy War! (Kutsal Savaş)

Katliamlara imza atan özel ordu mensuplarını araştırırken bir videoya rastlamıştım. Haçlı ruhunu en açık anlatan belgelerden biriydi.

Yer: Amerika'daki 40 bin Baptist kiliseden biri.

Papaz, kiliseyi dolduran cemaate “Holy War” (Kutsal Savaş) için yemin ettiriyor. Konuşmasına “*Amerikan Başkanı'nın size ihtiyacı var!*” diye başlıyor. Devam ediyor:

“Ordumuzun size ihtiyacı var!”

Ve kutsal savaş için, binlerce kilometre öteye, Ortadoğu'ya gitmelerinin bir din görevi olduğunu uzun uzun anlatıyor.

Daha sonra kamera cemaate dönüyor... Orta yaşlı bir Amerikalı, huşu içinde, *"Ölmekten korkmuyorum. Ölecek olsam da Irak'a giderim,"* diye konuşuyor. Bir genç adam, muhtemelen hispanik, *"Onları (Iraklıları kastediyor) yenmeliyiz! Bizi yok etmek istiyorlar. 3000 şehidimiz var!"* diye hırslıyor. Siyahi bir adam, *"Tüm Ortadoğu ve Iraklılar Hıristiyanlaştırılmalılar. Bu kutsal bir savaş!"* diye haykırıyor.

Haçlı misyonerlerinden biri Tom White... O ve onun gibi yüzlerce, elinde silahla değil ama İncil ile Irak'a gidiyor.

Giderken sarı saçlarını siyaha boyadığını, bıyık bıraktığını, kıyafetini "ayarladığını" anlatıyor.

"Biz turist olarak gidiyoruz. Gözlük takıyorum, saçımı boyuyorum, sakal bıyık falan... Tonlarca propaganda malzemesini Irak'a götürüp dağıtıyoruz."

Haçlı ruhuyla asırlardır medeniyetin kalesi olan Bağdat'ı yerle bir ettiler. Kiliselerde afyonlanmış kitleler kutsal haç seferlerine yollandı. Katliam ve işkencelerde yapılan hipnozun etkisi vardı.

Perde arkasındakiler için Irak en büyük hedefti. Petrol, gaz ve Ortadoğu'nun kalbine ulaşmak için her yol mubahtı.

Balkanlar 1991

Balkanlar'da da kutsal savaş oyunu oynanmıştı. Irak'la aynı zamanda dönüşüme uğratıldı...

Yıllarca etnik ve dini kışkırtma yapıldı. Sonunda Slovenya 25 Haziran 1991'de bağımsızlığını ilan etti.

Almanya ve Amerika Slovenya'nın bağımsızlığını ilk tanıyanlardı. Yılların çabası sonuç vermiş, Yugoslavya etnik temelde parçalanmıştı. Dini ayrım had safhadaydı.

Ordusu dağıtılmıştı...

Sırlar kışkırtıldı. Müslümanların üzerine sürüldü. 1992-1995 arası Bosna Katliamı gerçekleşti.

Bu süreçte Hırvatların arkasında Vatikan, Sırların arkasında Ortodoks Kilisesi vardı. En sahipsiz olan Bosnaklar kıyıma uğradı! Dünya seyirci kaldı!

Avrupa'nın ortasında korkunç bir kıyım yaşanırken medeni devletler kenardan seyrettiler!

350 bin Boşnak katledildi. “Uluslararası camia” bekledi, bekledi, bekledi... Yeteri kadar Müslüman ölünce kendi barış planlarıyla masaya oturdular... Dayton Antlaşması'yla, Bosna paramparça edildi...

Bu sürecin sonunda Yugoslavya'nın adı bile kalmadı. Yugoslav sanayii bir zamanlar Alman sanayiine rakipti. Yugoslavya'nın makine sanayii, rafinerileri ve kimya tesislerinden eser kalmadı. Savaş her şeyi yuttu. Almanya rahatlamıştı.

Yugoslavya sekiz parçaya ayrıldı. Kurtlar sofrasında yatakaldı. Kosova'nın ünlü altın ve gümüş rezervleri artık Amerikan şirketlerinin elindeydi. Kosova'ya bir de Amerikan üssü yerleştirildi.

Ve havaalanından sokaklarına kadar her yer Rahibe Teresa adı ve heykelleriyle donatıldı. Misyonerler her yandaydı. Hâlâ da oradalar...

Ve Temmuz 2011'de, NATO “bağımsız” Kosova'ya müdahale etti! Bu kitap yazılırken, Kosovalı önceleri pek âşık olduğu NATO askerleriyle boğuşuyordu! NATO askerleri arasında ne acıdır ki, Türk askeri de vardı!

Kuzey Afrika'da Mustafa Kemal'in Yolu!

Cezayir

Kuzey Afrika operasyonu çerçevesinde suyu ısıtılan Cezayir, Fransa cehenneminden 1962'de çıkmıştı. Bağımsızlık savaşında bir buçuk milyon insan hayatını kaybetmişti.

Kurtuluştan az sonra Cezayir, laik-dinci çatışmalarının içine sürüklendi. Dünyanın dönüştürüldüğü yıl 1991'de, Cezayir de Haçlı operasyonunun kurbanı olacaktı.

1991 seçimlerini şeriat yanlısı partinin kazanmasıyla iç savaş başladı ve savaş 10 koca yıl sürdü. Cezayirli bir kez daha kırılacaktı. Milyona yakın Cezayirli katledildi. Sonunda ordu yönetimi el koydu.

Buteflika'yı başa getirdi. Bağımsızlığını kazanmasından 30 yıl sonra, dolaylı olarak yeniden Fransız sömürüsü altına girmişti.

Cezayir, doğalgaz ve fosfat yatakları açısından çok zengindi. Kimya sanayiinin ana maddesi olan fosfata sahipti.

Fransa'nın Kuzey Afrika'daki en önemli sömürgesiydi... Mustafa Kemal Atatürk'ün yaktığı kurtuluş ateşiyle ayağa kalkmıştı...

"Mustafa Kemal bizi yüreklendirdi!"

Mustafa Kemal Paşa Cezayir'de bir efsaneydi. Ulusal kahraman Mesali Hac yazmıştı:

"Mustafa Kemal Paşa'nın askeri başarısı, İslam dünyasında büyük yankı, derin bir ferahlama ve muazzam bir yüreklendirme yarattı!"

1930'larda her Cezayirlinin evinde bir Mustafa Kemal Atatürk resmi vardı!

Yıl 1957. Atatürk'ün ölümünden 19 yıl sonra, Türkiye, Birleşmiş Milletler'de Cezayir'in bağımsızlığına karşı, Fransa'nın yanında oy kullandı!

Mısır

Yıl 1952... Mısır, İngiliz sömürgesinden kurtuldu! Cemal Abdülnasır, Batı'dan alamadığı maddi yardımı Sovyetler'den aldı. Ve 1956'da Süveyş Kanalı'nı millileştirdiğini açıkladı. Akabinde, İngiliz destekli İsrail birlikleri Sina Yarımadası'na çıktı.

Sovyetler diplomatik yollardan müdahale edince Batı geri çekildi.

Tüm bu mücadele sırasında Türkiye'yi yönetenler, Mısır'ın değil, Batı'nın yanında yer aldı!

Mustafa Kemal Paşa Modeli!

Oysa Mısırlı devrimciler, en zor günlerinde, *El Ahram* gazetesinde, Türkiye diye haykırıyorlardı:

"Türkler tüm Doğu halklarını aymazlık uykusundan uyandırdılar. Özgürlük ve bağımsızlık yolunu açtılar. Parlak bir örnek oldular!"

Libya

Libya, 1911 de İtalyan işgaliyle sarsılmıştı. Osmanlı çökerken İtalya en kolay lokma olarak Libya'ya göz dikmişti. Libya halkı yıllar süren bir milli direniş hareketi başlattı... Suya katılan zehirle katledildiler; köyleri ateşe verildi açık toplama kamplarında yaşlı, kadın, çoluk çocuk çöl sıcağında açlığa mahkûm edildi. On binlerce insan katledildi.

İkinci Paylaşım Savaşı'ndan sonra da Libya İngiliz ve Fransızların eline geçti.

İngilizler, 1951'de Libya'da kukla bir krallık kurdurdular. Ve Libya'ya bağımsızlık bahsettiler. Sözüm ona “bağımsız” Libya'ya bir İngiliz üssü yerleştirdiler: Wheelus Field İngiliz Üssü!

Libya geç de olsa zenginliğini fark etti. Altı, bir petrol denizi idi. 1969'da genç subaylar ve Albay Kaddafi yönetimi ele geçirdi.

Önce yabancı petrol şirketlerini kovdu, petrolü millileştirdi. Libya'nın dış borcu kalmadı. Dışa bağımlılıktan çıktı, kalkınmaya başladı.

Libyalı devrimciler için de 1923 Türkiye'si bir modeldi.

Direniş lideri Şeyh Sunusi, Libya İtalyan işgal altındayken, Mustafa Kemal'den yardım istemişti:

“Afrika Arapları yardımınızı rica ediyor. Özgürlüğümüze kavuşmak için Batılı emperyalist devletlere karşı mücadelemizi genişletmek istiyoruz!”

Zengin Afrika, Aç Afrikalı!

Bugün tüm bu ülkeler yaralı! Haçlıların kıyım, darbe ve işgallerinden geçtiler...

Afrika zengin kaynaklarıyla devlerin hep hedefindeydi.

Mısır, doğal kaynaklarının yanı sıra, dünyanın en önemli su yoluna sahipti.

Libya, sadece dünyanın en büyük petrol rezervlerinden birinin ev sahibi değil, aynı zamanda çok zengin su kaynaklarına da sahipti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Ruanda, Kongo, Kenya neden iç çatışmalarla sarsıldı ve kan çi-

çekleri açtı!? Sierra Leone ve Angola'da dökülen kan unutulabilir mi? Her biri elmas, altın, uranyum, petrol ve değerli madenlerle bezelidir. Afrika çok zengindir...

Beyaz Adam Afrikanının eline İncil tutuşturmuş, karşılığında topraklarına el koymuştur.

Batı emperyalizmi uyduruk bahanelerle milyonlarca kişiyi katletmiştir. Ortılığı kana bulamış, sonra kalanlara "demokrasi hediye ettiğini" beyan etmiştir.

Beynini, Haçlı propaganda çarkına kaptıranlar, daha sonra kendi başlarına gelecek felaketi göremeden cellatlarına âşık olmuşlardır!

Ateşkes ve gözlemci isteyen bir ülkeye, yüzlerce tomahawk füzesiyle saldırmak, 25 savaş gemisini Akdeniz'e sokmak, komşularını kıskırtmak, emperyalistlerin olağan metotlarındanır.

Irak'ta, Afganistan'da, Afrika'da insan katline, sivillere yapılan işkencelere, kadın ve çocuklara yapılan tecavüzlere karşı Birleşmiş Milletler'den herhangi bir müdahale kararı çıkmış mıdır!? Çıkamaz! Çünkü Birleşmiş Milletler, emperyalizmin siyasi kanadıdır. Ağırılık küresel çeteden yanadır.

"Uluslararası camia" bir ağızdan bağırıyor! "*Diktatörü indirin!*"

Kaddafi bir diktatör!... Bush değil mi? Ya Obama?

Sarkozy mi "demokrat"? Yoksa İsrail mi "demokrasi beşiği"?!

Demokrasi "getirdikleri" ülkelere bakın! Bosna, Irak ve Afganistan! Getirdikleri düpedüz FAŞİZM, diyeti sadece KAN!

Ortadoğu'nun petrodolar şeyhleri, küresel baronların (şimdilik) yakın dostları!

Unutmasınlar, Mübarek de bir zamanlar en sevdikleri adamlarıydı! Bir Wikileaks darbesiyle hesabına bakıldı.

Silah Şirketlerinin Şovu!

19 Mart 2011! Meşum kararın alındığı gün Elize Sarayı!...

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki-moon, Avrupa Birliği Başkanı Van Rompuy, Amerika Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, İngiltere Başbakanı David Cameron, Arap Ligi Başkanı Amr Musa ve Afrika Birliği'nden bir heyet... Ev sahibi Sarkozy!

Sarkozy ve Clinton: Uluslararası Camia'nın memurları...

Fransız Cumhurbaşkanı çok heyecanlı!

Elize Sarayı'nı âdeta savunma sanayiinin fuar salonu olarak görüyor olmalı... NATO'nun askeri kanadına göz kırparken şovunu hazırlıyor.

Birleşmiş Milletler'in Libya'ya saldırı kararının imzası kurumundan yeni savaş uçaklarını gösteriye sokuyor! Arkasında Dassault silah şirketi yetkilileri sırtıyor.

Dünyanın bir yeri ısınınca önce silah şirketleri, savunma sanayicileri, bankerler hareketleniyor, pazarlıklar başlıyor.

Teklifler istifleniyor... Petrol devleri istim üzerinde bekliyor... Libya'ya saldırı masaya yatırılınca yine öyle oldu. Ekonomik ve askeri elit Elize'ye doluştu!!

Önce Kaddafi ailesinin serveti donduruldu! Hatırı sayılır bir miktar söz konusuydu.

Sırtlanlar paylaşımına hazırlanırken savaş uçağı üreticisi Fransız Dassault şirketi ortaya atladı. Amerikan Lockheed firmasından önce davranmak istiyordu. Eşzamanlı olarak “insani yardım örgütleri” maskeli istihbarat timleri kolları sıvadı. Sonra emperyalist ülkeler pazarlığa başladı...

Fransa'nın Haiti'de, Cezayir'de, Nijer'de, Fildişi Sahili'nde çı-

karları vardı. Amerika Fransa'ya teklifini yaptı: "NATO'nun silah-
lı kanadına dönersen ve Libya'ya operasyonu üstlenirsen yeni savaş
uçaklarını pazarlamana ses etmem!" dedi. Hem Afganistan, Irak
bataklığı ardından bir de Libya'ya gömülemezdi. Libya için başka-
ları para harcasındı!

Çimenler Ezilirken, Fil Pazarlıkları!

Sarkozy beklenmedik biçimde savaşa atladı. Yeni uçakları-
nı görücüye çıkaracaktı. Uluslararası piyasaya teklif sunacaktı.
Şovunu Libya semalarında yaptı. Uzun zamandır ilk defa eline fır-
sat geçmişti. Akdeniz'de liderliğe oynayacaktı. Savaşlar savunma
sanayiini canlandırırды.

2003'ü hatırlayın. Bağdat bombardıman altında! Iraklılar ölür-
ken, küresel savaş baronları CNN ekranında yeni savaş oyuncak-
larının reklamını yapmaktaydı...

Bütün programlarda iki-üç askeri uzman silahların marifetle-
rini konuşmuşlardı:

*"İlk Körfez Savaşı ve Çöl Fırtınası'nda kullanılan Tomahawkların
isabet oranı % 85'ti. Uçak gemilerinde bulunan radar karıştırıcılar
EA-6B uçakları ve F-117'lere Irak radarlarında pencere açarlar, bu
geçiş sırasında düşman radarları yani Irak radarları uçakları algıla-
yamazlar..."*

Ekranlar ordu komuta kademesinin brifing toplantılarına
dönmüştü.

Silah baronları pazarlıktayken, siyasi aktörler silahları kullana-
cak olanlarla görüşmeler sürdürdüler.

Clinton Libya'ya müdahaleye beş kala, Mısır'da Tahrir
Meydanı'nı ziyaret etti! Mübarek'in yerine oturan Mısır ordusu-
nun karşısına geçti, isteklerini sıraladı. Madem iktidar generale-
re sunulmuştu, doğal olarak bunun bir bedeli vardı. Mısır'a dü-
şen bedel, Libya'yı doğudan denetime almaktı. Zamanı geldiğin-
de Arap Arap'a kırıdırılacaktı. Savaşı başlatanlar değil Mısır ordu-
su Libya'ya sokulacaktı.

Clinton'ın elindeki kartlardan biri, Mısır'daki Kıptilerdi. Gene-
rallere, huzurlu günleriniz kısa sürebilir mesajı verildi!

Tahrir Meydanı'ndaki coşku çoktan yerini çekişmelere bırakmıştı. Mısır halkı mutsuzdu. Saflara ayrılmıştı.

Libya'da Muhalifler

Tüm Kuzey Afrika'da ve Libya'da muhalif grup ve liderler dış güçlerle yakından ilişkiliydi!

14 Şubat 2011'de meydanlara çıkan muhalefet liderleri, İbrahim Sahad ve eski Adalet Bakanı Mustafa Abdülcelil, önce CNN'de canlı yayınlarda boy göstermişlerdi. İbrahim Abdülaziz Sahad ve şürekası İngiliz kuklası, Kral İdris'in bayrağıyla meydanlara indiler. 1969'dan beri kullanılmayan bu bayrak, bir gün içinde yüz binlerce adet olmak üzere kim bilir kimlerce Bingazi'ye dağıtılmıştı?

Eski Adalet Bakanı Mustafa Abdülcelil de Batı'nın son gözdesiydi. Adı Batı basınında, Geçici Hükümet Başkanı olarak bile geçmişti.

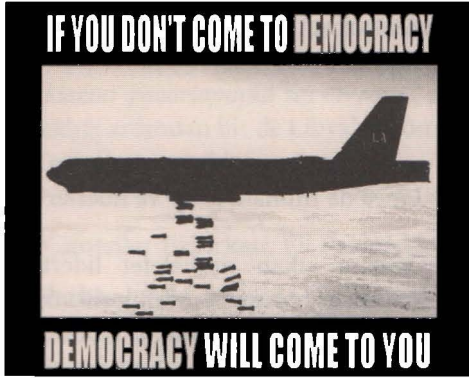
El Kaide yanlısı gruplar ve yıllardır yurtdışında yaşayan “demokratik reformcular” da Batı'yla görüşmeler sürdüren muhalif gruplar arasındaydı.

Protestoların yayılmasında Batı tarzı bir reklam kampanyası göze çarpıyordu. Diğer ülkelerde de kullanılan “day of rage” (Öfke Günü) Bingazi'de markalaştı. Dış basının protestolara koyduğu bu ad, tüm ekranlardan ve sosyal paylaşım sitelerinden Kuzey Afrika'ya yayıldı. Bingazi'de bir Cuma Namazı sonrası “öfke günü” eylemleri başladı ve yaygınlaştı.

Küresel basın mükemmel çalıştı. Sabah akşam Libya muhalefeti ve “Canavar Kaddafi” ekranlardaydı.

Libya, Akdeniz'in işgali için mükemmel bir konumdaydı. Akdeniz'e Libya'yı onlarca kez altüst edecek kadar yığınak gelmişti. Paralı askerler, sabotörler, provokatörler, keskin nişancılar ve aktivistler sahaya inmişti.

Libya yıllardır Pentagon'un işgal listesindeydi. NATO generali Wesley Clark söylemişti: İşgal listesi Irak'la başlıyordu ve Suriye, Lübnan, Libya, Somali, Sudan'la devam ederek İran'ı da kapsıyordu.

*Küresel çetenin
"demokrasi" anlayışı: "Sen
demokrasiye gelmezsen,
demokrasi sana gelir!"*

Adı geçen ülkelerin hepsi petrol, doğal gaz, maden zenginiydi! Ya da Afganistan gibi stratejik önemi had safhada olan ülkeler hedef gösterilmişti. Bazı ülkelerin isimlerinin telaffuz edilmesi ise şimdilik uygun görülmemişti.

Bu listede Irak'a 2003'te çarpı konuldu. Somali iç savaş yaşıyor. Sudan 2011'de parçalandı; yine 2011'de Libya'ya "müdahale" edildi. Suriye, Lübnan ve İran belki de bu satırlar okunurken kâna bulanmış olacak!...

Bu bir "Haçlı Seferi"ydi. Batı kendi elleriyle besleyip büyüttüğü muhalefeti işe koşmuştu. Muhalefet beceriksiz çıktı, önlerinin açılması lazımdı. Bu senaryo, sadece Libya için sahneye konmamıştı!

Her ülkede Batı'nın destek sunduğu gruplar vardı ve zamanı gelince kullanılacaklardı! Bahreyn'deki Şii-Sünni gerilimi usul usul tırmanıyordu...Bahreyn, Suudi Arabistan ve İran'ın ortası. Suriye kaynama noktasında. Ürdün sancılıydı...

Hani Clinton söylemişti ya! "Kusursuz fırtına geliyor!..." diye. Akdeniz'e tüm Aegis savaş gemilerini yani yüzer radar istasyonlarını ve deniz kuvvetlerinin varını yoğunu yığıyor.

Bundan sonrasını tarih biliyor. Büyük Ortadoğu Haçlı Projesi'ni bakalım bu bin yılda nasıl bir hezimet bekliyor!

Demokrasi Havarileri ve “Seçim”!!

9 Nisan 2011

Türkiye tarihinin en karışık dönemlerinden birinde, seçime gidiyor. Görülen o ki, halkın büyük bir çoğunluğu oy kullanırken “ehven-i şer” mantığı güdüyor...

Üstelik bu hal yeni değil. Çok partili döneme geçişimizden beri sürüyor...

Birileri bize özgür iradedden bahsediyor. “Demokrasi, seçme seçilme hakkı, özgürlük” filan diyor. Öte yandan tüm haklarımıza el koyuyor. En başta yaşam hakkımız olmak üzere, savunma, eğitim, siyaset ve kültürel haklarımız elimizden alınıyor.

Bunlar hep “özgür irade” adına yapıyor...

İşin aslı, dünyayı haraca kesen bir çete, her ülkeden edindiği işbirlikçilerle, mazlum milletleri ölüme, olmadı sıtmaya razı ediyor. Yaşadığımız budur. Sadece biz değil birçok mazlum millet aynı kaderi paylaşıyor!

Demokrasinin simgesi seçimler! Acaba milletle sandık arasına giren etkenler neler?

“Demokrasi” Adına!

Özgürlük ve Demokrasi... Amerika bu iki kavramın havari-si... Avrupa da öyle... Zaten bir “demokrasi ölçer” var ellerinde!

Nedir bu "demokrasi"? Görülen o ki, Yeni Dünya Düzeni'nde bomba yağdırmaktır hedef ülkelere! İşgal etmektir. Ya da efendilerine en faydalı köleyi seçtirmektir halka!

İşte onların demokrasisi: Bir ülke yönetimi eğer yeteri kadar itaatkâr değilse, emperyal güçler tarafından bombalanır... Ta ki, efendilerine itaatkâr yönetimler işbaşına gelene kadar sivil ve askeri darbelerle canları çıkarılacaktır!

Bombalar düşüyor Libya'nın üzerine. "Demokrasi Geliyor!" çılgınlıkları atıyorlar...

ABD Başkanı Obama, İngiliz Başbakanı David Cameron, Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy bir ağızdan hırlıyorlar:

Libya'da Sivilleri Korumak İçin...

İnsani Yardım... Demokrasi Adına...

Aynı anda birbirleriyle de gırtlaklaşmaktadırlar...

Paylaşım savaşı o kadar ayan beyan hale gelmiştir ki, "Vallahi ondan değil" demek zorunda kalmaktadırlar.

Cameron, Libyalı sivilleri koruma martavalı dünya kamuoyunu güldürünce "*Vallahi derdimiz Libya'nın petrolü değil...*" demek zorunda kalmıştır.

Clinton, "*Petrolle işimiz yok, esas olan demokrasi!*" demiştir.

Amerikan Savunma Bakanı Gates diyor ki:

"*İsyancılara Amerika dışındaki ülkeler askeri eğitim ve destek sağlamalı!*"

Bunun, Türkiye'ye verilen mesaj olduğu kısa sürede ortaya çıkmıştır. Deniz Kuvvetlerimiz NATO'nun yanında işin içine katılmıştır.

Derken Obama, "*CIA'den ek personelin Libya'ya yollanması gerektiğini!*" dile getirmiştir.

CNN ekranlarından CIA yetkilileri, "*CIA zaten uzun zamandan beri Libya'da!*" demişlerdir! Libya üzerinden iki rakip kanat birbirine girmiştir.

Bir sonraki adımda İngiltere, "*İsyancılara silah sağlanması seçeneği dışlanmamalı!*" diye kükremiştir.

Anlaşılan Libya'ya “demokrasi” gelecektir gelmesine de önce nüfus planlaması gereklidir! Libya iç savaşla nüfusunun bir bölümünü kaybedecektir. Ekonomiden nüfus kontrolüne kadar dünya egemenliğine göz dikmiş Amerikalı hanedan Rockefeller'in bir mensubu David Rockefeller, Birleşmiş Milletler Büyükelçiler Toplantısı'nda yaptığı konuşmada açıkça “dünya nüfusu azalmalı!” demiştir.

“Bir ikilem ile karşı karşıyayız... Son 40 yılda bebek ölümleri % 60 azaldı, 1950'de ortalama yaşam süresi 46 iken, günümüzde 63 yaşına çıktı. Birleşmiş Milletler, dünya nüfusunun stabil hale getirilmesi için gerekli rolü oynamalıdır.” (konuşmanın tümünü izleyin: <http://www.youtube.com/watch?v=61v8ZSZxCk4>)

Yeterince açık değil mi...? Küresel çete ne zaman krize girse, dünyayı vahşice yeniden bölüşür... Hedef coğrafyada çıkarılan iç savaşlar nüfusu yarı yarıya indirir. Sonra petrol, gaz, altın, elmas bölgelerine “demokrasi” getirir.

İç savaşlar, istihbarat servislerinin “örtülü” gayretlerinin mevsidir.

CIA İçin Demokrasi Anlamsız!

12 yıl CIA'de çalışmış olan emekli ajan Philip Agee, CIA çalışanlarının “demokrasi”den ne anladığını şöyle açıklamıştır:

“CIA için demokrasinin bir anlamı yoktur! Eğer bir ülkede seçilmiş bir hükümet varsa ve bizimle işbirliği yapıyorsa, ne âlâ! Eğer işbirliğini reddediyorsa, demokratikmiş, değilmiş umurumuzda değildir!”

Umurlarında olan ne midir? Amerika'nın en ünlü ideologu Zbigniew Brzezinski özetliyor:

“Ulus devletlerin bağımsızlık tanımı artık değişiyor. Uluslararası tekeller ve bankalar küresel ekonomiyi yönetiyor!”

Küresel ekonomi, küresel siyaset olmadan yönetilebilir mi?

İşte bunun adı demokrasi!

Her şey onlara uygun bir “demokrasi” için! Demokrasiden sonra en çok kullandıkları ikinci kelime, Özgürlük! Onun anlamını da yine David Rockefeller'den alıntılayalım:

“Dünya bankerleri ve küresel elit, dünya halklarını özgürleştirecektir!”

İşte özgürleştiriyorlar!

Libya'ya bombalar yağarken, CIA'in denetimindeki bir “muhalif” grup özgürleşiyor... Silah şirketleri bu “özgürleşme” sırasında iyi kâr ediyor...

Küreseller ya herru ya merru diyor...

Herru:

Efendilerine en faydalı olacak köle başa getirilecektir...

Merru:

Direnirlerse işgalle, bombayla, zulümle yola getirileceklerdir!

Afganistan'a, Bosna'ya, Kosova'ya bir bakın anlarsınız. Irak'a bir bakın. Demokrasiyle ne gelmiş araştırsın...

Irak'ta “Petrol Demokrasisi”!

Irak işgal edilmiş, “demokrasi” gelmiştir...

Bir süre geçer, sandıklar kurulur... Bir taraftan sokaklar kanla yıkanırken, bir taraftan demokratik seçimler (!) olur.

Ölümler, esirler, yerle bir olmuş evler arasından kalan sağılar, sandık başında sıraya konur... CNN, BBC, El Cezire yalın ayak başı kabak, silahların gölgesinde korkudan titreyerek oy kullanan insanlara zoom yapar... Nereye oy attıklarının bir önemi yoktur. Neden mi? Emekli CIA ajanı Philip Agee açıkladı ya:

“CIA için demokrasinin hiçbir anlamı yoktur!”

Irak'ta Seçim Orta Oyunu!

Irak'ta yapılan son seçimleri bir hatırlayın...

Sonucu bir yıl boyunca alınamayacaktır... Nuri el Maliki oyların çoğunu toplamıştır. Yeni Irak'ın petrol kralı, banker Allawi itiraz eder. Bir o, bir bu derken, bir yıl geçer; hükümet kurulamaz... Allawi koltuğa yaklaşıncaya sokaklar kaynar... Şiiler meydanlara çıkar... Sonunda Maliki koltuğu kapar...

Özet: Demokrasi eşittir pazarlıklar...

Pazarlıklarda, uluslararası medya görevini yapar. Maliki'den yana olan küresel babaların medya servisleri, Allawi'yle ilgili bilgileri sızdırırlar. Allawi'nin CIA için çalıştığını açıklarlar.

Allawi, Saddam döneminde tetikçi olarak çalışmış, 1978'de CIA için adam öldürmeye devam etmiş ve 1991'de Saddam karşıtı, CIA bağlantılı bir parti kurmuştur.

Seçimler yapıldıktan 1 yıl sonra sonuca varılır! Elit kadro değişmez! İktidar ve muhalefeti paylaşır. Ama asıl önemlisi petrolü paylaşmaktır!

Hangi limandan, kaç gemiye ne kadar kaçak petrol, hangi koalisyon güçleriyle işbirliği içinde yüklenmiştir Allah bilir...

Halk mı? Eğer ölmemişse ölüden beter haldedir.

İyi de Irak'ta seçim vardır, sandık vardır, oy vardır. “Demokrasi” budur!

Irak petrolü Batı'ya akıyorsa, en kanlı diktatör bile “demokrat” sayılır.

Unutmayın, en demokrat rejim, eğer kapıları Batı'ya kapalıysa “dikta”dır!

Saddam, tıpkı Kaddafi gibi petrolünü tümüyle Batı'nın avucuna dökmemiştir. O nedenle Batılı efendi, önce onu kullanmış, sonra canını alıp, taze işbirlikçileri başa geçirmiştir. Irak işgal edildiğinde, Irak halkına verilen müjde, bundan böyle 3 parçaya ayrılacağı ve bitmeyen bir savaşın içinde yaşayacağıydı. Bu arada oy kullanarak kendini demokrat sanacaktı, “demokrasi”yle mutlaka tanışacaktı!...

Yani petrol, gaz, değerli madenler ve su yolları üzerindeki egemenlik hakkı yok olacaktı.

Kerkük'ün Sandıkları!

Filen üçe ayrılmış olan Irak'taki en önemli bölge Kerkük'tür. Kerkük petrol denizidir ve Kerkük Türktür! O halde derhal Kürtleşmeli, Kürt aşiretlere peşkeş çekilmelidir. Çünkü Irak'ta Kürt siyasiler küresel çeteyle yakın işbirliği içindedir.

Referandumlar düzenlenir. Kerkük'ün Kürtlüğü ispat edilecektir.

Oy verecek olanlar önceden bölgeye yerleştirilecek ve seçim sonuçları garantilenecektir!

Bağımsız Türkmen Hareketi Lideri Kenan Şakir Üzeyiragali anlatmıştı. İşte demokrasi manzarası!

“Binlerce, on binlerce oy kullanıldı. Birleşmiş Milletler yetkililerinin gözü önünde, koalisyon güçlerinin gözü önünde oldu bunlar. Şikâyetlerimiz dikkate bile alınmadı. Hiçbiri bölge insanı değildi. Binlerce, on binlerce Kürt kardeşimiz oy kullandılar güvenli bölgede... Sözde Kürdistan’da!”

Eeee, “demokratik seçim”de hileli oy mubahtı... Amerika’nın ünlü düşünce kuruluşu Rand Corporation 2008’de açıklamıştı:

“Hedef, içerideki gruplardan bir veya birkaçını desteklemek ve Irak’ın kontrolünü onlara vermektir!”

Vermişlerdi. Kürtlere özel statü tanınmıştı. Amerikan istihbaratının gözdesi Kerkük Kürtleri Amerika’ya medyun kalmıştı. Varsa yoksa Amerika’ydı!...

Mart 2011’e kadar Kerkük Eyalet Başkanı olan Ali Rızgari’ye *“İşgal altında bir halk nasıl demokrasiden söz edebilir ki!”* dediğimde, yüzündeki ifade görülmeye değermişti.

Kaşlarını kaldırarak *“İşgal mi ne işgali?!”* demişti. *“Biz onlar buraya geldikleri için teşekkür ediyoruz!”*

Afganistan’da “Beyaz” Demokrasi!

Afganistan önce işgal edilip sonra “demokrasi” getirilen ülkelerden biri... Karzai işgalle gelen demokrasiye medyun olup teşekkül eden Afgan lideri!... İşte Birleşmiş Milletler’deki konuşmasından sözler:

“Siz ülkeme terörü temizlemek için geldiniz ve biz sizi memnuniyetle karşıladık, bağrımıza bastık!”

Çılgınca alkışlanmıştı. ...

Karzai, Amerikan işgali sonucu Afganistan’da iktidar koltuğuna oturdu. Yapılan her seçimde hile ihbarları tavana vurdu.

Son seçimlerde de Karzai kazandı. Kaybeden 200 aday, Cumhurbaşkanlığı Sarayı’nı bastı! Aralarında rakip küresel güçlerce desteklenenler vardı; ama şansları yoktu.

Amerikan hükümeti Karzai’yi destekliyordu. Afganistan’dan dünyaya yayılan uyuşturucu ham maddesinin kontrolü ondaydı çünkü... Ya da üvey kardeşinde mi desek...?

Wikipedi’den okuyalım:

Ahmed Veli Karzai... Kandahar Eyalet Başkanı! Hamid Karzai’nin kardeşi.

Bir narkotik baronu. Rüşvet ve tehditle 2002 ve 2004 seçimlerinde bölge meclisine girdi. 2005’te eyalet konseyindeydi. Hızla yükseldi.

New York Times’in gazetecileri James Risen, Mark Mazetti ve Dexter Filkins, Karzai ailesi ve CIA bağlantılarıyla ilgili birçok makale yazdılar. (“afgan heroin trade” – “brother of afgan leader said to be paid by cia”)

Karzai’nin kardeşi Ahmed Veli Karzai, CIA kontrolündeki Afgan paramiliter güce adam sağlıyor. CIA bağlantılı birçok hizmet veriyor. Eroin ve afyon satışının kontrolünü elinde tutuyor.

İDİ demek zorundayız. 11 Temmuz 2011’de BBC’de bir haber: *Ahmed Veli Karzai evinde başına sıkılan kurşunla öldürüldü!*

Dünyanın en kârlı işi olan uyuşturucu işindeki baronlar, hizmetinde herhalde bazı aksaklıklar bulmuştu(!)

İçeride seçim sonuçlarını belirleyen “beyaz”ın paylaşımıydı; dışarda seçimlere müdahale, eroin gelirinin paylaşım kavgasıydı.

Son seçimlerde Karzai, “Afganistan’a “yabancı ellerin” müdahalesi var!” diye şikâyet ettiğinde, onu ve kardeşine arka çıkan Senatör John Kerry olmuştu. 28 Ekim 2009’da *New York Times*’da “Gazete makalelerine bakarak, başkan Karzai ile ilişkilerimizi zedelememeli ve kardeşi Ahmed Veli Karzai’yi suçlamakta acele etmemeliyiz!” demişti.

Güç odakları arasındaki kavga, ABD istihbarat servisleri ile hükümet arasındaki çatışmaya da yansımıştı: Rothschild denetimindeki gazeteciler, “Amerikan hükümeti Afganistan’da bir devlet kurmaya çalışırken, CIA, uyuşturucu baronları ve talibanla işbirliği yapıyor...” şeklinde haberler yapmışlardı. Küresellerin kavgasında Veli Karzai harcanmıştı.

Kuklaların ipleri farklı küresel çetelere bağlıydı!

Siyasi aktörleri de seçimleri de belirleyen uyuşturucu paralarıydı!... Bakalım Kandahar'ın yeni Eyalet Başkanı kim olacaktı?!

Haiti'de "Müzikal" Demokrasisi!

İşte bambaşka bir coğrafya: Karaipler... Dönen dolaplar ayını... İşte 2010 seçimleri ve "demokrasi"!

Başkan adayları ABD'den yollanıyor! Biri Hollywood kaçkını Sean Penn, diğeri bir hiphop şarkıcısı Wyclef Jean!

Haiti... Amerika'nın burnunun dibinde ama Fransa güdümünde kalmıştı. Bir diktatörden kurtuluyor öbürünün kucasına düşüyordu...

Karaiplerin en fakir ülkesiydi... En güzel coğrafyada, cehennem yaşıyordu...

Küresel çetenin ipleri arasında geriliyor, sık sık darbelerle sarılıyordu... Neden mi?

Amerikan Enerji Bakanlığı açıklıyor:

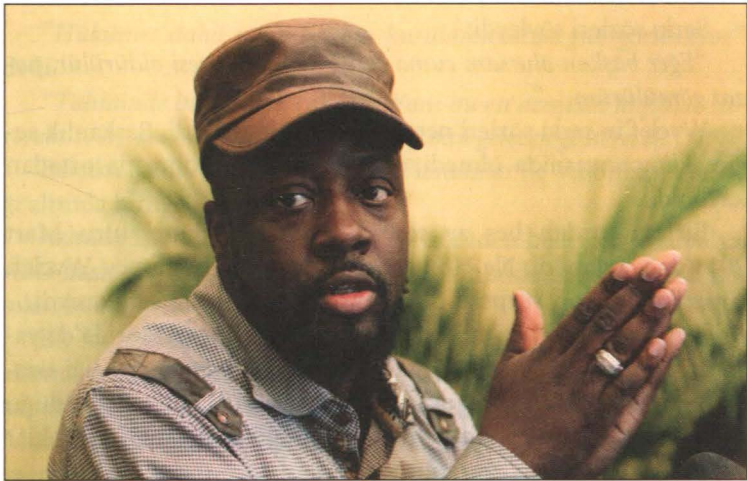
"Küba, Haiti, Dominik Cumhuriyeti ve Porto Rico ve bunların karasuları tahmini olarak 142 milyon varil petrole ve 159 milyar kübik feet gaza sahiptir. Bu bölgede henüz keşfedilmemiş 941 milyon varil petrol ve 1 trilyon kübik feetden fazla gaz bulunduğu tahmin edilmektedir!"

Bu bölge yakından takip edilmeli, hükümetler kontrol altında tutulmalıdır.

İşte o nedenle son darbelerden biri, Jean Bertrand Aristide'e yapılmıştır. Aristide, kaynakların halka eşit dağıtımı gibi tehlikeli fikirler yaymıştır. Fakir halka gereğinden fazla yaklaşmıştır.

12 yıl Amerikan istihbaratına hizmet eden CIA ajanı Philip Agee, Aristide'e yapılan Amerikan darbesini şu sözlerle açıklamıştır:

"Aristide fakirlere yardım ediyordu. Toplumu yeniden şekillendiriyordu. Sosyal adalet peşindeydi. Bu, Amerika'yı çok rahatsız etti. Sonunda CIA generallerini devreye soktular. CIA, bu generallere ödemeler yaptı. 3 yıl boyunca askeri diktatörlük iş başındaydı ve 5000'den fazla insan öldürüldü."

Wyclef: Haiti'nin başkan adayı!

Başa getirilen diktatörler bir süre sonra hizadan çıktı. 2010'da, tam da seçim yılında, Haiti'yi deprem vurunca Amerika fırsatı kaçırmadı.

“İnsani yardım” bahanesiyle Haiti işgale uğradı. Başkanlık Sarayı bile boşaltıldı. Demokrasi “zamanı”ydı!

Önce başkan adayları hazırlandı. Amerika-Haiti arasında mekik dokuyan ve ünlenmeye çalışan hırslı bir pop şarkıcısı bulundu. Bir süre Amerikan istihbaratınca “kursu” alındı. Sonra işin “şov” kısmı başladı. Medya çarkı için özel gösterimler hazırlandı. Mesela Wyclef'e üst düzey bir barda bir konser ayarlandı. Tesadüf bu ya (!), o gece oraya eski Savunma Bakanı Colin Powell'ın yolu düşüverdi. Gecenin sonunda kameralar Wyclef ile Colin Powell'ı “It's gonna be alright! (Her şey çok iyi olacak)” melodisiyle kol kola dans ederken görüntüledi.

Malum, bu Haiti'de çok sevilen bir Raggae parçasıydı...

Wyclef, Colin Powell'la dans ettikten sonra şarkıcı ceketini çıkardı, lacilerini çekip politikacı olarak Haiti'yi turladı...

Arada bir de clip yaptı. Parçanın adı “Ben başkan olursam”dı!

Vakit bulursanız izleyin. Politik şovun esnekliğine hayran kalın.

(<http://www.youtube.com/watch?V=tvbtrhwhheq&feature=related>).

Şarkı sözleri şöyleydi:

“Eğer başkan olursam cuma seçilirim, cumartesi öldürülür, pazar gömülürüm...”

Wyclef'in şarkı sözleri neredeyse gerçekleşecekti. Başkanlık seçim kampanyasında ölmedi; ama vuruldu... Sonra da ortadan kayboldu.

Birinci turdan beş ay sonra, seçimlerin ikinci turu Mart 2011'de yapılabildi. Ne Hollywood kaçkını ne hiphopçu Wyclef. Amerika'nın son sürprizi 50 yaşında bir karnaval şarkıcısıydı... Michel Martelly, Haiti'ye başkan oldu. Seçim öncesi Florida'da yaşıyordu. Lakabı “Şeker Miki”ydi. Başkanlık seçimlerine girdiği sırada hayatta neyi var neyi yoksa kaybetmişti. ABD'de sahip olduğu mülklerine, ipotekleri ödeyemediği için el konmuştu. Pazarlıklar yapılmış bir “başkan” yaratılmıştı.

Başkanlık yemini ederken bir yanında Fransız Dışişleri Bakanı Alain Juppe, öbür yanında ABD başkanlarından Bill Clinton vardı!

Seçimlerde halkın yüzde 70'i oy kullanmamıştı! Onların ise bir yanında kolera, bir yanında mafia vardı!

Bir tarafından çekiştiren Fransa, öbür tarafında Azrail'i Amerika!

Size “demokrasi” demiştim ya!

Brüksel'de “Patates” Demokrasisi! ve Elmas Darbesi!

Demokrasi karikatürü sadece Haiti'de, Irak'ta, Afganistan'da olur sanıyorsanız yanılıyorsunuz... İşte NATO'nun merkezi, Avrupa'nın göbeği Belçika!

Irak'ın hükümete kalma rekorunu Belçika kırdı! Bir yıla yakın süre hükümet oluşturulamadı. Ülke, Valonlar ile Flamanlar arasında ikiye ayrıldı...

Geçen Haziran'da Flamanlar seçimden zaferle çıkmıştı. Amerika bastırdı. Küresel şirketlerin ülke puanlayıcısı Standart ve Poors, Belçika'nın notunu düşüreceğini açıkladı.

Geçici Başbakan Yves Leterne, havlu attı...

“Hükümet daha uzun zaman kurulamayacak gibi görünüyor” dedi.

“Tahminde bulunmak çok güç. Yani bu en azından haftalar sürecektir. Ayları bulur mu? Bunu bize yakın gelecek gösterecek.”

Belçika Kralı Albert çaresizdi... Flamanlar ile Valonları, krallığı altında birliğe ikna edemedi...

Aslında işin buraya geleceği 3 yıl önceden belliydi. Avrupa’ya ABD baskısı sertleşecekti. Valon televizyonunda, şaka niyetine yayınlanan haber geleceğin göstergesiydi...

Bir anahaberde, “Kurgu haber” kapsamında, “NATO’nun alarma geçtiği”, “bazı bakanların kaçtığı”, “havaalanının trafiğe kapandığı”, “Flaman kentlerinde şenlikler yapıldığı” gibi bilgiler, “düzmece görüntü ve röportajlarla” aktarılmıştı. Haber yayınlanır yayınlanmaz halk meydanları doldurdu. Habere inanmışlardı...

Flamanlar habere hiç şaşırmadı. Artık Valonları beslemekten bıkmışlardı. Flaman milliyetçi parti başkanı Frank Van Hecke, “Bağımsızlık istiyoruz!” diyordu.

“Biz bağımsız bir Flaman devleti istiyoruz. Çünkü, Belçika’yı Flamanlar besliyor, Belçika’nın zenginliğinin belkemiği biziz.”

RTBF kanalı Haber Müdürü Valon televizyoncu Yves Thiran, “Belçika, Fransa ile Almanya arasında tampon bölge olarak kurulmuş yapay bir ülkedir, diyerek söze başladı...

İşin aslı 19. yüzyılda saklı... Avrupa’nın dünya imparatorluğuna soyunduğu yüzyılda, Avrupa prenslikleri Afrika’yı soyuyorlardı...

Kongo, İngiltere’de yaşayan bir Alman prensin emrine tahsis edilmişti. Belçika Kongolu’nun kanıyla zenginleşmişti...

Kongo bir elmas ülkesiydi. Elmas madenleri birkaç yüzyıldır Belçika’yı âbâd etmişti.

21. yüzyılda Avrupa hâlâ Afrika’dan elini çekmemişti. Kongo, Ruanda, Uganda’nın zengin su kaynakları, Amerikan şirketlerinin ilgi alanındaydı. O halde Belçika özelinde tüm Avrupa’ya kırmızı kart çıkarılacaktı!

Bu bir Avrupa ABD güç kavgasıydı...

Bir yandan patates tava demokrasisi, bir yandan Afrika’da nüfuz sahibi olma isteği birlikte yürümezdi...

Afrika Amerika'nın arka bahçesi olacaktı... Avrupa kendi kızıyla uğraşsındı! Artık patates kızartması mı yerd, milli sembol birayla mı kendinden geçerd... Amerika'nın umurunda değildi...

Belçika'nın Afrika ihtirası bitene kadar hükümet yüzü görme-yecekti! Elmas kârlı işti; Avrupa'nın aristokratlarına hediye edil-meyecekti...

İşte Belçika'da demokratik seçimlerin ya da hükümet seçeme-menin hikâyesi.

Afrika'da "Böl ve Yut" Demokrasisi!

İşte "Demokrasi"! Sudan'ı paramparça etti. 11 Temmuz 2001'de Sudan bağrından bir ülke çıkardı. Güney Sudan, dünya-nın 193. ülkesi oldu!

Bereketli topraklar koca Nil Vadisi, Afrika boynuzunda Kızıl-deniz kenarında bir ülke... Birleşmiş Milletler, Amerika, Avrupa, Çin su kaynakları ve uranyum için Sudan'da çarpışıyor...

Kabilelerin her biri bir ülkenin neferi, verilen vaatler doğrultu-sunda oy kullanıyor... Sudan yıllardır kanıyor...

Sudan "demokrasi"yi yaşıyor! "Cowboy demokrasisi"ni...!

Afrika'da bir vaha Darfur... Zengin su kaynaklarına sahip toprakları, çok yakında üçe bölünecek. Referandumlar dizisi ile Sudan'ın adı bile kalmayacak. Her bir şehir devletin başına, kü-resel bir şirketin temsilcisi oturacak!

Nijerya'ya "Demokrasi"

Bay "Bolşans"la Geldi!

Dünya, ama özellikle Afrika, "demokrasi" karikatürleriyle do-ludur... Batılı efendiler Afrika'nın zengin kaynaklarına el koymak için bilgisayar oyunu oynar gibi hükümetler devirmiş, yenilerini getirmiş, suikastlar düzenlemiş, darbeler yapmışlardır...

İşte Nijerya...! Afrika'da bir petrol devi!

Bir devlet başkanı var, adı: Goodluck Jonathan! Acaba nasıl başa geçti?

Başkanın adı Goodluck! İngilizce "bol şans" demek! Müslüman çoğunluğun yaşadığı Nijerya'da, fakir Hristiyan bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Zoolog oldu. Londra'da kara para aklama işi yaparken yakalandı; hapse girdi çıktı. Zekâsı ve kirli işlere ilgi-siyle istihbarat servislerinin gözüne çarptı. Wyclef ya da Michel Martelly'i hatırladınız mı?

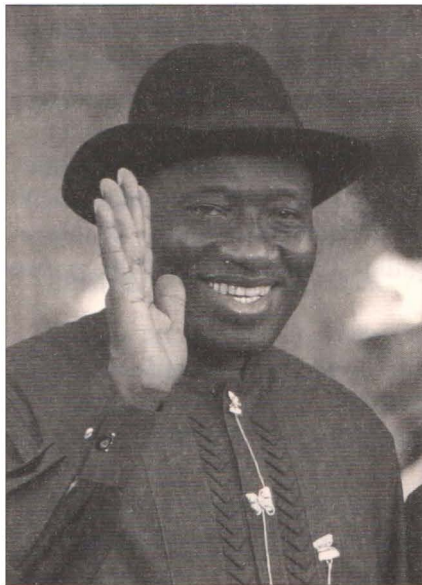
Kısa sürede yükseldi... Önce Nijerya Devlet Başkanı Yardımcılığı'na kadar geldi...

Sonra müsait anı bekledi... Müslüman devlet başkanı Umaru Yar'adua tedavi için yurtdışına gittiğinde fırsat bu fırsat dedi ve yerine geçti.

İşbaşına geçer geçmez İngiltere'den politik destek, Amerika'dan askeri destek geldi... Onu oraya kimin gönderdiği belliydi...

Batılı petrol şirketleriyle beraber Nijerya'yı soyup soğana çevirdi. Hâlâ da işine devam ediyor...!

Nijerya, Afrika'nın en zengin petrol ve doğal gaz rezervlerine sahip... Bunca oyunun nedeni belli değil mi?... Nijerya'ya önce "demokrasi" darbesi yapıldı; sonra iç savaş hızlandı.

*Goodluck Jonathan:
Nijerya'ya şans getirmede!*

Fildişi Sahili

Afrika'da kanayan bir başka ülke: Fildişi Sahili! Meşum 2011 Baharı'nda, o da dünya basınında manşetteydi.

Önce Fransız ve Amerikan gazetelerinde Fildişi Sahili ve içsavaş haberleri yer aldı... Fransızlar ve Amerikalılar ayrı "atlara" oynuyorlardı...

Kakao ve petrol ülkesi Fildişi Sahili iç savaş yaşıyor, Fransa'yla Amerika arasındaki demokrasi oyununda yüzlerce kişi bir günde ölüyordu...

Fildişi sahiline demokrasi geliyordu! Ouattara başkan oldu. Ama hemen koltuğuna oturamadı.

Mart 2011. Başkanlık seçimlerinde 25 yıllık diktatör Laurent Gbagbo'yu Sarkozy destekledi. Rakibi Alasanne Ouattara, eski IMF çalışanı. Amerika'nın has adamı.

Sözüm ona Ouattara kazandı, ama Gbagbo koltuğu bırakmadı.

Her ikisi de özel ordularıyla işe girdiler... Vatandaş öldü...

Sonunda Fransız ve Amerikan petrol ve kakao şirketleri anlaştı...

Birleşmiş Milletler ve ABD Ouattara'dan yana keskin tavır koydu. Fransa da dönüş yaptı. Sürek avı başladı. Batı Afrika'da "Bahar Temizliği" yapılacaktı.

Fildişi Sahili yanında Gana vardı.

2009'da taze başkan Obama'nın ilk ziyaret ettiği Afrika ülkesi Gana'ydı. Gana ziyareti öncesi "Afrikalı lider" Obama için büyük hazırlık yapıldı. Halk sokaklara döküldü. Hepsine Obama resimleri süslü gömlekler dağıtıldı. Tüm sokaklarda "Obama hoş geldin!" yazıları vardı.

Obama bir konuşma yaptı.

"Size vaadim şudur" diyordu. Amerika her adımda sizinle olacak, bir ortak ve bir dost olarak!

Obama, Gana ve Fildişi Sahili'ne "demokrasi" müjdesi veriyordu. Neden mi...?

Gana'nın, Fildişi Sahili ile paylaştığı ve çarpıştığı kıta sahanlığı, Batı Afrika'nın zengin petrol yataklarıyla kaplıydı. Sebeb-i ziyareti buydu!

Ouattara: Fildişi Sahili'nin liderleri!

Demokrasi, özgür seçim, halkın iradesi falan hepsi asıl sebeple ilişkiliydi. Batı Afrika'da CIA ve “dost ve ortak” Amerika elinden geleni esirgemeyecekti...

CIA ajanı Philip Agee söylemişti:

“Eğer bir ülkede seçilmiş bir hükümet varsa ve bizimle işbirliği yapıyorsa, ne âlâ! Eğer işbirliğini reddediyorsa...!”

O zaman fenaydı. Fena haber 2009'da Obama koltuğa oturunca yayılmıştı aslında. Obama göreve gelir gelmez söylemişti: *“Öncelik Afrika'da!”*

Obama: “Öncelik Afrika'da!”

Obama öncelik derken Afrika'daki zengin petrol ve doğal gaz kaynaklarını kastediyordu...

Olağanüstü bir halkla ilişkiler kampanyası, siyahi başkana sempati dalgası yaydı... Afrikalılar başlarına neler geleceğini bilmiyorlardı!

Onlar Obama'ya övgüler düzüyorlar, şarkılar besteliyorlardı... Hazırlanan cliplerden birinde şu sözler vardı:

İyi insan Obama!

Amerika Obama'yı seviyor...

Avrupalılar, Asyalılar, Afrikalılar, Çinliler!

Dünya seviyor onu. Allah Amerika'yı korusun!

"Tanrı Amerika'yı ve Obama'yı korusun" şarkılarıyla dans eden Afrikalıya, işte Obama'nın cevabı:

"Ekonomik olarak daha parlak ticari fırsatlar peşindeyiz. Amacımız sadece dış yardım götürmek değil, Afrika'da kalkınma kapasitesini geliştirmekle ilgileniyoruz." (<http://www.youtube.com/watch?v=gfkq89fplace&feature=related>).

Afrikalılar, Obama'nın asıl derdini şimdi anladılar mı acaba? Bu bir reklam kampanyasıydı... Obama, Afrika ve Asya'yı alt üst etmenin yeni adayıydı!

Gana ve birçok ülkede yapılacak işler daha önce pek çok kez tekrarlanmıştı: Önce zengin kaynaklara sahip ülkelere ekonomik tetikçiler gönderilirdi. Hedef ülkelere demokrasi getirilirdi...

John Perkins bu tetikçilerden biri. Emekli olduktan sonra yaşadıklarını kitabı "Ekonomik Tetikçinin İtirafı"nda birkaç cümleyle özetlemişti...

"Hedef ülkeye bir milyarlık bir kredi ayarlanır. Mesela Ekvador. Bununla havaalanları, yollar, köprüler, limanlar yapılır. Halkın hiçbir ihtiyacını görmeyecek bir yığın inşaat dikilir, gidip yönetimlere rüşvet veririz. Onları büyük miktar krediyi almaya ikna ederiz. Nasılsa bu paranın yüzde 90'ı Amerika'ya geri gelecektir. Ülkeyi büyük bir borca sokarız. Bu borç durmadan büyür. Ekvador'un milli bütçesinin yarısını bulur. Sağlık ve eğitime kuruş kalmaz, tarım araçları yok olur, ülkede küçük bir azınlık rüşvetlerle olağanüstü zenginleşir. Halk yokluk içinde debelenir!"

Başta söylemiştik. *Demokrasi, insan hakları ve özgürlük* Batı'nın dilinde askeri ve ekonomik işgaldir...!

Bu yapılırken binlerce yıllık bir yöntem denenir.

Tepe noktasındakileri kendine bağla, hedef ülkeyi borçlandır. Etnik ve dini olarak ayır... Zengin kaynakları iç et. Gerçek demokrasi yeşerdiği anda ez. Meclisler, asla halkın gerçek temsilcilerine açılmasın... Sandığa gidenler hep benim adamlarımı koltuğa taşıyın!

Emperyalizmin sesi böyle çıkar!!

Aslında o kadar çok korkuyor ki emperyal ağalar, silah, uyuşturucu ve petrol baronları... ya ince ince işledikleri planları yarı yolda kalır da...

O nedenle istihbaratları, rüşvet dağıtıcıları, dünya bankaları, özel orduları, tetikçileri ve NATO'ları, Birleşmiş Milletler adı altında kurulmuş düzenekleri ve yüzlerce vakıfları var...

Seçim adı altında dünyanın her yanında terör uygulamaktalar... Özgür irade dedikleri, kendi iradeleri; özgür seçim adını verdikleri devşirilmiş kuklalar resitali!

Nereye kadar!!! Onlar bir avuç!... Dünya ise yedi milyar!

PKK İle “Böl ve Yut!”

23 Nisan 2011

Süreç hızla ilerliyor... 100 yıllık bir proje karşımıza dikiliyor. Bu ulusu meydana getiren tüm unsurlar tehdit altında! Emperyal tehdit alanlarının en başında Kürt vatandaşlar geliyor!

Çünkü eğer önüne geçilmezse mesele orada patlayacak...! İngiliz-Amerikan projesi, petrol coğrafyasına el koymak için elinden geleni ardına koymayacak.

Irak'ta, Afganistan ve Libya'da yaptıkları, yapacaklarının aynası!

2011 Baharı'nda Türkiye'de seçim rüzgârları esiyordu... Sesi çok çıkan küçük bir grup, milli egemenlik değil, yerel egemenlik istiyordu. İkinci bir cumhuriyetin kurulmasından, federasyondan, Başkanlık Sistemi'nden, Türksüz bir dünyadan söz ediyorlardı...! Arkalarında yedi düvel vardı! Tüm ekranlar, yazılı basın onlara açıldı. Aksini savunan herkes sansürlenmiş, susturulmuştu.

Bu taktik savaşın arkasında, yüzyıllık bir petrol kavgası vardı. Bu kavgada galibiyete giden yol da yüzyıl önce belirlenmişti: “Böl ve Yut” stratejisi! Ama unutulmasın! Batı'nın ilk yok ettiği önce kendi işbirlikçisi!

Barış Elçileri ve Habur Girişi!

2009 Ekim ayı! Habur'da bir gösteri yapıldı...

“Barış Grubu” adı altında sınırdan geçen teröristleri büyük bir kalabalık karşıladı... Kürt Açılımı başlamıştı...!

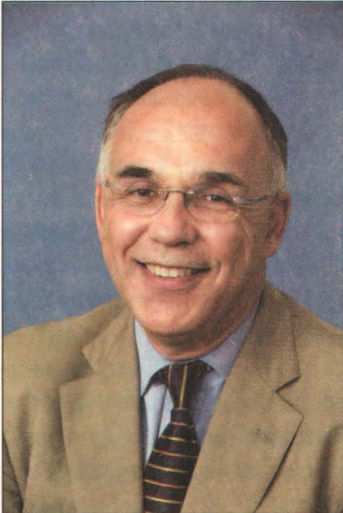
Habur şovundan iki yıl önce Washington'da bir rapor açıklandı. Adı "PKK'nın Silahsızlandırılması."

Amerikan düşünce kuruluşu Atlantik Konseyi'nin "derin" uzmanlarından biri David Philips bu raporda şu malum "Kürt Açılımı" için öneriler sıralamıştı...

"Kürt bölgesel yönetimi, Mahmur kampında yaşayanların Türkiye'ye dönüşünü sağlamalıdır; gelen PKK'lılar için af çıkarılmalıdır."

O zamanki ana muhalefet partisi lideri Baykal bu raporu yorumlamıştı:

"Burada PKK üyelerine kademeli af çıkarılması önerildi. DTP'li tutukluların serbest bırakılması önerildi. Anayasa'daki TÜRK kelimesinin çıkarılması önerildi. Washington'da bir toplantı yapıldı. Buna 14 Türk ve Iraklı bazı siyasetçiler de katıldı. Norveç'in Washington Büyükelçisi de vardı ve Norveç hükümeti bu çalışmaların gerçekleşmesi için fon tahsis etti. Türkiye'nin önündeki bu proje uzun süreden beri uluslararası ilgi ve katkıyla şekillendirilmiş bir projedir. Açık Toplum Enstitüsü diye bilinen o enstitünün temsilcisi, Amerika ve İngiltere'nin eski Ankara büyükelçileri bu toplantıda yer

Henry Barkey: "Kürtlere özerklik verin! Yoksa..."

aldılar. Hükümetin terörle mücadele yerine, terörle müzakere platformuna geçmeye başladıklarını görüyoruz.”

Öcalan manşetlerdeydi: Devletle görüşüğünü beyan ediyordu; tehditler savuruyordu:

“Devletle görüşüyorum. Böyle bilinsin,” diyordu. *“Kürt Sorunu’nun demokratik anayasal çözümü gerçekleşmezse topyekun savaş dönemi başlar!”*

Ardından CIA mensubu Henry Barkey 2 Kasım 2010’da konuşmuştu:

“Kürtlere özerklik verin, yoksa büyük kentlerde isyanlar çıkar!”

Açılım çerçevesinde PKK ile “Kürt” aynılaştırılmıştı. Hayret! Kısa bir süre içinde Barkey’in dediği gerçek oldu... Terör gösterileri büyük şehirleri sardı. Gün ortası adam kaçırılmaya başlandı.

PKK Kartı!

Bu, tarihteki ilk “açılım” değildi. Ama “son açılım” olacağı benziyordu.

Bir yüzyıl içinde küresel odaklar birçok kez terör kartını kullanmayı denemişlerdi.

Bunu 1999’da Türkiye’ye teslim edilen Öcalan da itiraf etmişti:

“Şeyh Sait’in devamıydım, kullanıldım!” demişti.

O zaman İngiltere de Amerika da Osmanlı’nın zengin topraklarına bakıp iç geçirmektedir... Aynı bugün olduğu gibi...!

Yıl 1912. Amerikan Başkanı Woodrow Wilson... Türkiye’yi param parça eden ünlü Wilson ilkelerine adını veren kişi... Türkiye sınırları içine bir Kürdistan ve bir Ermenistan haritası çizen Amerikan Başkanı. Bakın ne diyor:

“Amerikan kapitalizminin temel hedefi, zayıf ülkelerin hammaddelerini ve ulusal pazarlarını açık birer kapı olarak tutmaktır. Bunun için diplomasi ve gerekirse zor kullanılmalıdır...”

Diplomasiyi de zoru da kullandılar... Etnik çatışmayla petrol coğrafyasını parçaladılar...!

Lozan'da Musul Meselesi konuşulurken Şeyh Sait İsyanı'nı çıkardılar.

Osmanlı toprakları yedi düvel için hayati önemdeydi.

Bu coğrafya buğdayın, pamuğun, petrolün merkeziydi. Sık sık hatırlatıyoruz.

1916'da Fransızlar, savaşın nedenini ve bölgenin nimetlerini Duplex Komitesi'nde raporlaştırmışlardı:

"Kilikya, Suriye, Filistin, Kürdistan ve Musul bize hemen şunları sağlayacaktır:

Buğday: Yılda 115 milyon kental.

Petrol: Başka hiçbir yerde bulamadığımız ve yarın onsuz büyük bir millet olunamayacak olan petrol... Petrolsüz ne ordu ne deniz kuvveti mümkündür.

Pamuk ve yün: İşletmelerimiz bu maddeleri büyük güçlük ve korkunç fiyatlarla İngiltere ve Amerika'dan alabiliyor.

Duplex Committee 1916."

İngilizlerin Petrol Pazarlığı!

87 yıl sonra 2003'te benzer pazarlıklar Irak toprakları için yapıldı. İngiliz *Independent* gazetesi 19 Nisan 2011'de açıkladı.

Dünya petrol şirketleri pazarlık yapmışlardı. Irak'a ne Kürtlerin haklarına kavuşması için girmişlerdi, ne de demokrasi getirmek için!! Ne Iraklı'nın "demokrat" yaşaması umurlarındaydı, ne de kitle imha silahları!

Gazın, madenin, petrolün peşindeydiler!!

Açıklanan gizli mesajlara göre işgalden aylar önce koyu pazarlıklar yapmışlardı... Tarih Ekim 2002'ydi. İngiliz Ticaret Bakanı Baroness Symons Amerika'yla lobi çalışması yapıyordu. Sorduğu ilk soru şuydu:

"İşgale destek verirsek, İngiliz petrol şirketleri Irak petrolünden ne kadar pay alır?"

İngiltere Dışişleri Bakanlığı Ortadoğu Dairesi Başkanı Edward Chaplin de o soruya şu notu eklemişti:

"Saddam sonrası Irak'ta İngiliz petrol şirketleri için adil bir hisse almaya kararlıyız."

Belgelere göre BP, Irak'taki petrol paylaşımında "dışarıda kalmaktan korktuğunu" Bakan Symons'a iletti. Symons, BP adına ABD nezdinde lobi çalışması yapmayı kabul etmişti. O dönemde Washington, Fransız, Amerikan ve Rus petrol şirketleriyle görüşmeler yapmıştı.

Pazarlıklardan beş ay sonra Irak'a girmişlerdi. Paylarını da aldılar. Bugün sadece Irak'ın güneyindeki, Rumeyle petrol bölgesinden yılda yaklaşık 700 milyon dolar kâr elde ediyorlar!!

İşte demokrasi...! Batı'nın ilahi adaleti! Petrol varilleriyle yakından ilişkili!

Osmanlı İmparatorluğu toprakları bir petrol deniziydi.

İngiliz ajanı Lawrence yıllarca bu coğrafyada boşuna gezmemişti. Arapları Osmanlı'ya karşı ayaklandırmış, kendi arasında savuşturmuş, para ve krallık vaadiyle kandırmıştı... Sonunda Osmanlı paramparça oldu. Batılı devletler Sevr Antlaşması'nı Padişah'ın önüne koydu.

Sevr: Batı'nın Kürdistan Projesi!

Kürdistan meselesi iki aşamada projelendirilmiştir... İlk aşamada yerel özerklik sağlanacaktır. Suriye, Irak ve Türkiye sınırındaki bölge özerk olacaktır. Yetki, dikkat edin, bölge insanında değil, İngiliz, Fransız ve İtalyan hükümetlerinin atadığı bir komisyonda olacaktır. İkinci aşamada, bağımsız büyük Kürdistan kurulacaktır. Sevr Antlaşması'nın 64. maddesinde hükme bağlanmıştır.

İkinci aşamada Suriye ve Irak ile Türkiye sınırındaki Kürtler, Türkiye'den bağımsız olmak istediklerini kanıtlayarak Milletler Cemiyeti'ne başvuracaktır.

Milletler Cemiyeti verileri ikna edici bulursa, Türkiye, bu bölgeler üzerindeki bütün hak ve sıfatlarından vazgeçmek zorunda kalacaktır. Plan 1920'de buydu. Peki ya şimdi...?

Terör örgütü yandaşları bugün aynı yol haritasını izliyor.

Öcalan'ın avukatı Ahmet Zeki Okçuoğlu yazıyor:

"Kürt meselesi bölgesel bir mesele diyorlardı; bölge devletlerinin tutumlarını değiştirmeleri beklenmeli."

Beklerken yapılacakları Kasım 2010'da şöyle sıralıyor:
*"Toplumsal, ekonomik ve siyasal istikrarsızlaştırmalar,
 İç savaşlar ve bölgesel savaşlarla ekonomik yaptırımlar,
 Uzun vadeli ve karmaşık stratejilerle değişimin zamana yayılma-
 sı!"*

Devam ediyor ve Kürtleri Yahudilerle kader arkadaşı ilan ediyor:

"Kürtlerle Yahudilerin kaderi birbirine benziyor. İkisi de tarih boyunca acılar çekti!"

Bu "kader arkadaşlığını", katledilmeden önce Uğur Mumcu, 7 Ocak 1993'te son yazısında açıklamıştı:

"Kanıtlanan son ilişki MOSSAD-Barzani ilişkisidir. MOSSAD, İsrail'in gizli istihbarat örgütüdür..."

Uğur Mumcu, yaşamının son yazısında İngiltere'de çıkan *The Guardian* gazetesinden Ian Black ve Brooking Enstitüsü'nden Benny Morris'in kitabındaki bilgileri bize aktarmıştı. Kitaptaki bilgiler İsrail Dışişleri Bakanlığı ve MOSSAD yazışmalarına dayanarak açıklanmıştı.

İsrail istihbaratı bölgenin jandarması olarak Kürt ayrılıkçılara milyonlarca dolar aktarmıştı...!

Ama kader konusuna gelirse, Yahudiler sözümona vaat edilen topraklarda Filistinli'yi yoketmek pahasına yaşıyor. Dikkat et-sinler, bugün emperyalizmin desteğini alan Kürt ayrılıkçılar, yarın Filistin halkının kaderiyle baş başa kalmasınlar!

Malum, İngilizler önce Arapları kullandı; ama sonunda Yahudileri bölgenin kralı yaptı...

Bölgede kan ve gözyaşı ayyuka çıkınca işin içinden sıyrıldı. Mandası altında bulunan Filistin bölgesini, bir buçuk saat içinde Birleşmiş Milletler'e devretti ve 1948'de bir Yahudi Devleti ortaya çıktı.

İsrail Devleti kurulduğunda Yahudi göçmenler, Filistin topraklarının yüzde 7'sine sahiptiler... Yıllar içinde yarısından fazlasını ele geçirdiler. Arapları kendi vatanlarında köleleştirdiler ya da yok ettiler!

Bugün de bölgede aynı aktörler var. İngilizler ve Amerikalılar! Bu iki devlet, yeni Sevr projelerinin arkasındalar!

Celal Talabani ve Barzani...

Sevr Hortluyor...

İkinci Dünya Savaşı nedeniyle kesilen kukla devlet çalışmaları, 1984'te PKK'nın kurulmasıyla yeniden başladı.

1991 Körfez Savaşı – Çekiç Güç

İlk somut adım 1991'de Körfez Savaşı'yla atıldı. Amerika'nın kışkırttığı Kürt gruplar ayaklandı.

Saddam saldırdı. Kaçan on binlerce Iraklı Türkiye sınırına dayandı.

Özal, Amerika'yı yardıma çağırırdı. Ve Çekiç Güç adı altında Amerika bölgeye yayıldı.

Böylece Irak'ın kuzeyi güvenli bölge olacaktı... Talabani ve Barzani serpilip boy atacaktı...

PKK, yaratılan güvenli bölgede Amerikan yardımına mazhar olacaktı...

Sanki bugünkü Sudan'ı, Libya'yı anlatıyoruz değil mi? Yöntem birebir aynı!

Kürdistan Devleti İçin İkinci Adım: Kürt Liderler Birleşti

İkinci aşama 1998 yılında açıklanmıştı. Kürt liderler barıştıracaktı. 17 Eylül 1998'de savaştan Kürt liderler, Mesut Barzani ve Celal Talabani, Washington'da bir araya geldi. Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılması karara bağlandı.

Dönemin Dışişleri Bakanı Madeleine Albright 1998'de Irak'ta muhalefetle yakın işbirliği yaptıklarını açıklamıştı:

"Biz Irak'taki muhalif gruplarla çok yakın bir ilişki içindeyiz. Onlarla çalışmalarımızı daha da aktif hale getirmek istediğimizi açıklıkla belirttik. Ayrıca Iraklıların yaşadıkları rejimden daha iyi bir rejimi hak ettiklerini düşünüyoruz. Başkanımızın da söylediği gibi, bir ülkede rejimi değiştirmek uzun zaman alabilir; ama biz istikrarlı bir biçimde çalışmalarımızı yürüteceğiz."

Irak'ta muhalefet barıştırılırken, Türkiye ekonomik ve siyasi olarak zayıflayacaktı...

1999 Aralık - Helsinki Zirvesi

Türkiye Helsinki Zirvesi'yle Avrupa Birliği'ne aday ülke yapıldı. Yurt çapında bayram ilan edildi; her yere AB bayrakları çekildi... Türkiye tüm kılcal damarlarıyla Avrupa kontrolüne girmişti. Avrupa ve küresel çete için "demokrasi" demek "etnik ve dini bölünme" için atılacak adımlar demekti!

Bunu en özlü biçimde Kızıl Danny lakaplı, Daniel Cohn Bendit açıklamıştı:

"Türkiye'nin Batı'yla bütünleşmesi Barselona yolu, Kemalizmin yaştırılması ise Bağdat yoludur. Barselona yolunda Türkiye, Türk Devleti içindeki Kürtlerin otonomisini kabul etmek zorundadır."

Bağdat yolu ise Türkiye'nin Kemalist otoriteyi güçlendirmesi demektir ki, bu durumda Türkiye Avrupa'dan vazgeçmek zorundadır!

Avrupa adaylığı bize gösterilen havuçtu! Sopa, ekonomik tehditler bütünüydü. 2001'de Türkiye'ye Kemal Derviş ve beraberinde kriz geldi! Sonra da Adalet ve Kalkınma Partisi!

Türkiye, Avrupa'ya uyum çerçevesinde "demokratikleşecek" yani etnik bölünmeye hız verecek; "insan haklarını" geliştirecek, yani gerçek muhalefeti ezecek, bölücülerini destekleyecek...

"Özgürlük" diyecek; PKK'yı özgürleştirecek, Meclis'e sokacak, Habur'da karşılayacak, Kuzey Irak'la bütünleşecekti...

Kürdistan Devleti İçin Üçüncü Adım: R To P (Responsibility To Protect)

Üçüncü Aşamada Birleşmiş Milletler "Koruma Hakkı ve Koruma Sorumluluğu" adlı yasayı gündemine aldı. Böylece Kürdistan tampon devletine giden yolda hiç engel kalmayacaktı.

Kanada, yasayı Birleşmiş Milletler'e öneren devletti... İşte Kanada Liberal Parti Başkanı Michael Ignatieff'in beyanatı:

"Kanada hükümeti Birleşmiş Milletlere 'Koruma Sorumluluğu' yasasını önermektedir. Buna göre eğer bir ülke, kendi vatandaşlarını koruyamıyor ya da korumuyorsa, diğer ülkelerin müdahale hakkı vardır!"

Konu ilk kez CFR (Dış İlişkiler Konseyi) yayın organı *Foreign Policy*'de, 2002'de, Avustralya eski Dışişleri Bakanı Gareth Evans tarafından ortaya atılmıştı. Evans, Uluslararası Kriz Grubu (International Crisis Group)'nun CEO'suydu.

Bu grubun içinde yer alan isimlere bir bakın; adlarına uygun olarak, bulaştıkları her ülkede ardı ardına KRİZLERE yol açmışlardır!

Libya'ya bombalar bu madde sayesinde yağdırılmıştır. Hedef ülkelere bu madde sayesinde istendiği zaman istendiği şekilde MÜDAHALE meşru olacaktır!

BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon, 20 Mart 2011'de basına verdiği demeçte, *"Libya'ya güç kullanımının meşruluğu, insani nedenlere dayanmaktadır,"* demişti. *'Meşruiyet, yeni uluslararası güvenlik ve insan hakları yasası olan KORUMA YASASI'na dayanmaktadır,"* diye de eklemişti...

Bu yasa, küresel çetenin gözünü diktiği Afrika ve Ortadoğu'daki topluluk ve halkların kışkırtılması için kullanılacaktı.

Amerikan petrol şirketi Exxon yıllar önce hazırladığı gizli raporda açıklamıştı.

Fransız gazetesi *Le Matin* bu raporu yayınlamıştı:

"2000 yıllarından itibaren dünya petrolünün ağırlık merkezi Arap ülkelerinden Latin Amerika, Afrika ve Türkiye gibi ülkelere kayacaktır!"

İşte bu nedenle küresel şirketler en çok hedef ülkelerdeki nüfus yapılarını araştırıyorlardı. Etnik nüfusu belirlemek had safhada faydalıydı...!

Birleşmiş Milletler Nüfus Araştırma Dairesi bu yıl İstanbul'a konuşlandı! Türkiye'de kaç Türk kaç Kürt kaç Çerkez var, doğrusunu bulacaktı!

Hangi Avrupa? kitabımda yazmıştım. 2006'da İngiltere parlamentosunda Kürt raporlarından birini yazan Lord Russel'la konuşuyorum:

"Sizin ilginç bir öneriniz vardı. Kimin Kürt kimin Türk olduğunu anlayabilmek ve saptamak için beyana dayalı bir nüfus sayımı öngörmüşsünüz. Bu nasıl bir öneri, biraz anlatır mısınız?" diye soruyorum. Soruyu anlamamazlıktan geliyor:

"Türkiye'de Türklerden başkaları da var, o kadar!" diyerek kestirip atıyor.

Türklük Yasaklanmalı!

Alman istihbaratçı Uda Steinbach da, CIA İstasyon Şefi Graham Fuller de, Mesut Barzani'nin danışmanı Amerikalı Büyükelçi Peter Galbraight da tek bir noktada birleşiyorlardı: *"Türk ulusu fikri tartışmaya açılmalıydı..."*

Mikro milliyetçilik emperyalizmin en önemseddiği şeydi. Batı'nın en büyük dayatması olan YENİ ANAYASA'da "Türklük" yasaklanacaktı.

"Demokratik hak" lafları ortada uçuşurken, kimse Türkiye ve bölgenin ana sorunu olan ağalığın sonlandırılması, Toprak Reformu gibi konuları ağzına almıyordu...!

Her yanda demokrasi havarileri vardı; ama demokrasinin varoluş koşulu, feodal rejimin son bulması konuşulmuyordu...!

Toprak ağalarına, “*yüzlerce dönümü haksızca parselledin, tarlalarında kuru ekmeğe bizi çalıştırdın, istediğin zaman sokağa attın, zorla oy kullandırdın, malikanelerde oturdun batıdan fonlandın, fonlardan bize sadaka dağıttın!*” diyen varsa da sesi duyulmuyordu!

“*Neden tüm dünyayı kana bulayan emperyal odaklar size arka çıkıyor!*” diye sorulmuyordu...!

David Philips'in PKK Raporu

Bu soruların cevabı Amerikalı “uzman” David Philips'in PKK raporundaydı. Raporda, Philips Türkiye'ye öneri adı altında emperyal emirler sıralıyordu:

- 1- Güneydoğu'yu uluslararası şirketlere açın,
- 2- Fırat-Dicle'nin suyunu özel bir yönetime devredin,
- 3- Türkiye-Irak arasındaki sınırı kaldırın,
- 4- Kerkük'den elinizi çekin!

David Philips:
“Kürt Raporu”nın mimarı...

Anlaşıyor mu şimdi Amerika'nın derdi!?

Ne Kürtçe umurlarında onların, ne de Kürtlerin "demokratik hakları"...! Varsa yoksa Güneydoğu'nun madenleri, Kerkük'ün petrolü, Fırat ve Dicle'nin suları... Bu hayalin gerçekleşmesi için tek bir yol var: Avrasya kilidinin kırılması...!

Kısacası, "Bir Kürdistan kurulmalıydı. Petrol coğrafyasına oturmalıydı! Türkiye fazla büyüktü, parçalanmalıydı! Bu coğrafyada Türk kalmamalıydı! Kalanlar da Türk olmaktan 'dönmüş' olmalıydı."

Bu topraklarda yaşayanların hepsi "Ermeni, Kürt, Çerkez, Pontus, Süryani" olduğunu anlamalıydı! Emperyalizm için "demokrasi" tanımı bu! Etnik milliyetler birbiriyle kaçınılmaz olarak çatışacak, petrol coğrafyasında nüfus azalacak, kontrol kolaylaşacaktı.

Anayasa Değişmeli!

Yeni anayasalar yapılacak, federalizme kapı açılacak, ulus devletler ortadan kalkacaktı...

Açılımın hemen ardından David Philips'in önerileri doğrultusunda yeni anayasa çalışmaları başladı.

Prof. Ergun Özbudun'un 2010'da açıkladığı "yeni anayasa" taslağında, "*Devletin ülkesi ve ulusuyla bölünmez bütünlüğünü korumanın, devletin amaç ve görevleri arasından çıkarılması*" tekli fi getiriliyordu.

Profesör... "*Ulus devletten eyalet sistemine geçişin önünde hiçbir anayasal engel kalmamalı*" diyordu.

Türkiye'ye anayasa taslağı hazırlayanlar, Amerikan demokrasi örgütleriyle olduğu kadar Avrupa Konseyi demokrasi komisyonu ile de içli dışlıydılar. Yani "yeni yepyeni Anayasacılar"ın arkasında dağ gibi bir küresel güç var!

Amerikalı Türkiye "uzmanı", Henry Barkey, "*Demokratik açılım, bu anayasa değişmeden yapılamaz!*" demişti.

Demek ki, "yeni anayasa" "Kürt Meselesi"ni "halledecekti"! Kürt Açılımı'na uygun bir anayasa, asıl hedefti.

“Kürtleri Türklere Karşı Kullanmak”

İflas etmiş sistemleri için daha çok kan, daha çok petrol lazımdı... Amerika can çekişiyordu; 22 eyalet moratoryum ilan etmişti... Avrupa İzlanda'dan Yunanistan'a kadar iflas bayrağı çekmişti... NATO'nun kalbi Belçika bölünüyordu!

Küresel çete, Avrasya petrolünü, gazını, madenlerini kısa bir zaman diliminde ele geçirmek zorundaydı.

Bir yandan Libya bombalanıyor, bir yandan Suriye karışıyor, İran tehdit ediliyor, Türkiye federalizm krizine sürükleniyordu.

1922'de Amerikan Yüksek Komiseri Mark Bristol, Washington'a ilettiği raporda şu tespite yer vermişti:

“Kürdistan'daki zengin petrol yatakları nedeniyle yabancı entrikalar başlamıştır. İngiltere, Kürdistan'ı denetim altına almak için, Kürtleri Türklere karşı kullanmak isteyecektir!”

Durum aynıydı...!

Eski Amerikan Başkanı Bill Clinton depremde sonra geldiği Türkiye'de, TBMM çatısı altında şu sözleri söylemişti:

“20. yüzyılın ilk 50 yılını Türkiye belirledi. 21. yüzyılın ilk 50 yılı da Türkiye'nin alacağı doğrultuda şekillenecek! Türkiye 21. yüzyılın kilit ülkesi.”

Ana Kürt Baba Çerkezse...?

Avrasya pazarları Batı'ya açılmalıydı! Kilidi kıracak olan Kürdistan halkasıydı!

Eğer bir ülke milli egemenliğine sahip değilse, petrol ve silah şirketlerinin iki dudağı arasında yaşayacak ölüm ya da sıtmaya razı olacaktır.

Projenin adı: Büyük Ortadoğu Projesi! Hedefi: Ortadoğu'nun zengin petrol rezervlerine sahip olmak!

Geçen yüzyılda küresel güçler bu coğrafyaya bir İsrail oturttu. Bu yüzyılda ikinci bir İsrail için uğraşıyor. O zaman Arapları kullanmıştı; şimdi Kürtlerden medet umuyor!

“Büyük Kürdistan” petrol coğrafyasını denetimde tutacak...

TÜYLER ÜRPERTEN AÇIKLAMA

PKK: AKP'YLE ANLAŞMA YAPTIK 6 SÖZ ALDIK

İktidar "PKK'yla görüşmüyoruz" dedi... Teröristler AKP'yle yapılan görüşmeyi detayına kadar ifşa etti

■ AKP ile PKK arasındaki 10 yıllık görüşme süreci, AKP'nin siyasi yapısından ötürü KCK'nın yöneticisi Dursun Kalkan ortaya çıktı. Kalkan, AKP'yle görüşmenin 10 yıldır devam ettiğini aylar önce açıkladığını söyledi. Hatta çift taraflı bir mutabakat sağlandığını söyledi.

Böl keseden vaatler

■ KALEAN, AKP'nin söz verdiği halde tutmadığı 6 maddeyi şöyle açıkladı: 1- Çeşitli amaçlarla 2- Yurt dışına 3- Çeşitli amaçlarla 4- Komünistlerin 5- Özgürleşme hareketlerinin 6- KCK operasyonlarının durdurulması. ■ 6'da

PKK'nın AKP' ile anlaşması.

Türkiye, İran ve Rusya arasına nifak sokacak... Bölgenin üç eski komşusu parçalanmadan küresel çete petrole kavuşamayacak, Avrasya'nın zenginliklerine ulaşamayacak...

Büyük Kürdistan, büyük Ortadoğu demek; çok kan, çok su, çok petrol, çok para demek!

Ama Türkiye, Rusya, İran ve koca Avrasya el ele verirse bu kanlı proje de 100 yıl önceki gibi çökecek!

Yeter ki Kürt, Türk, Çerkez, Laz demeden bu emperyal düzenden kurtulalım. Gerçek demokrasi de gerçek hak ve hukuk da sadece tam bağımsız ülkelerde mümkün...

Bu konuşun sonu yok! Ana Kürt, baba Çerkezse napalım? Çocuğu ikiye mi ayıralım!!!

Temmuz 2011:

Bu satırlar yazılırken Türkiye'de % 50 oranla AKP seçimden muzaffer çıkmış, hemen ardından Meclis krizi başlamış, Hatip Dicle seçildiği halde salıverilmediği için BDP Meclisi boykot etmiş, Diyarbakır'da "Kürt Meclisi" oluşturmuştu. Murat Karayılan Hasan Cemal'e "Amed (Diyarbakır)'deki

Meclisi, PKK silahlı güçlerinin koruyacağını" söylüyordu... "Öz savunma" yani Peşmerge ordusunu kuracaklardı. Ayrıca Ankara'dan gelir desteği almayı sürdürecekler ama bölgesel gelirlere el koyacaklardı!

Cengiz Çandar TESEV'le Kürt raporu yayınlamış; Hasan Cemal, Kandil'den bildiriyordu.

Sonra soluğu Londra'da alıyorlar. Rothschild/ Chatham House bağlantılı Democratic Progress Institute çatısı altında Kukla Kürt Devleti'ne "yol haritası" hazırlıyorlardı! *Democratic Progress Institute* adlı kuruluşun uzmanlar konseyinde Prof. Dr. Mithat Sancar, Prof. Sevtap Yokuş, Yılmaz Ensaroğlu ve Cengiz Çandar vardı. Ayrıca Hasan Cemal, Ali Bayramoğlu, Ayhan Bilgen ve Bejan Matur'da İngilizlerle masadaydı.

CHP, AKP ve BDP'den de sekiz milletvekili hazır ve nazırdı. (Bkz. Prof. Nadim Macit, *Sorun Çözme Ustaları(!) Sorun Üretim Mutfağında* başlıklı makalesi, *Ortadoğu* gazetesi. 30 Temmuz 2011)

2010 Eylül referandumundan aylar önce, AKP PKK ile görüşmüş, çift taraflı mutabakat sağlanmıştı. Terör örgütünden Duran Kalkan açıklamış, 6 konuda anlaşma sağlandığından söz etmişti:

- 1) *Çatışma duracak,*
- 2) *Yeni Anayasa yapılacak,*
- 3) *Güvenlik Protokolü imzalanacak,*
- 4) *Komisyonlar kurulacak,*
- 5) *Öcalan'ın koşulları iyileştirilecek,*
- 6) *KCK operasyonları durdurulacak'tı.*

14 Temmuz 2011'de bir dönüm noktasından geçildi!

14 Temmuz 2011'de BDP DEMOKRATİK ÖZERKLİK' ilan etti. Aynı gün 13 asker şehit edildi!

BDP/PKK'lı Aysel Tuğluk, "Uluslararası camiadan demokratik özerkliklerinin tanınmasını beklediklerini" söyledi!

Beklemesine gerek yoktu. “Özerklik” onların emriyle yürürlüğe konmuştu! Birinci aşama tamamlanmış, ikinci aşamanın başlangıcındalardı... Bir zamanlar oldukları noktada... AMA...

O zaman “proje” tamamlanmamıştı. Rüyasını gördükleri an şimdi mi?

BU MİLLETİ TANIMİYORLAR! Son anda tersine çevirir Yedi Düveli!!!

“Arap Baharı” ve Suriye’de Kış!

7 Mayıs 2011

Halep babamın doğduğu şehir! Halam, Osmanlı’nın Trablus-garp Mebusu Mahmut Naci Bey’le evlenmişti. Beyrut kuzenimin doğum yeri. Türkiye’de birçok kişinin ailesi benimki gibi...

Güney komşumuz Irak’tan sonra şimdi Suriye yanıyor!! Has kardeşlerimizin memleketi... Yüreğimiz daralıyor...

Tunus, Mısır, Libya’dan sonra Suriye de CIA operasyonunda yerini alıyor... Ateş sınırlarımıza dayandı ve içeri giriyor!

Türkiye, Libyalılarla İtalyanlara karşı savaşmıştı. Şimdi NATO operasyon merkezi!

Mustafa Kemal, Suriye’de emperyalizme karşı direniş örgütlemişti.

Şimdi Ankara, ABD istihbaratının Suriye için operasyon merkezi!

Obama yönetimi Türkiye Başbakanı üzerinden Beşşar Esed’e tehditlerini iletiyor; bir yandan muhalefeti fonluyor... “Muhaliif”leri Türkiye’de ağırlıyor. Suriye Devleti’ni savunanları otellerden atıyor. Türkiye bölgede Amerika’nın jandarması ve elçisi...

Türkiye Müslüman komşularına karşı Haçlı Ordularının yanında yer alıyor!

2008 yılı Baharı’nda TRT’de, “Suriye’nin Rejimi” adlı bir

Libya bombalanıyor...

program yapmıştım. Suriye’nin Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde 4 parçaya ayrılmasının planlandığını belgelerle anlatmıştım.

Kürdistan kukla devletinin inşası, ancak Türkiye, İran ve Suriye’den koparılacak parçalarla olasıydı. Bunun için önce tuncu sonra kan rengi kullanılacaktı...

İşte düğmeye basıldı!

Mart başında Suriye’de kan akıyordu... Dera’da da, Lazkiye’de de gündelik yaşam akıp gidiyordu... Nisan ayında ortalığı vahşet sardı... Mısır’da, Tunus’ta, Libya’da olduğu gibi...

Kuluçka süresini tamamlayan Batı güdümündeki “muhalif” örgütlere işaret verilmişti...

Sokağa inilecekti... Önce sosyal paylaşım sitelerinde yayılım ateş başladı. Malum “Arap baharı” Facebook’la başlatılmıştı.

Kurulan sitelerde Suriye yönetimine karşı sürekli yayın başlatıldı. Sosyal paylaşım ağlarında onlarca videosu var. Meraklısı Dünya Düzeni programımızdan izlesin.

Masum küçük Suriyeli bir genç kız! İkna edici bir beden diliyle kameraya konuşuyordu:

“Ben hükümet karşıtı söylemleri yüzünden Suriye’den sürülmüş bir ailenin kızıyım. Ben Suriyeliyim, ama orayı hiç görmedim. Esed ailesinin 40 yıllık diktatörlüğü nedeniyle bu durumdayım! Sizden Suriyeli muhalifleri desteklemenizi, “öfke gününe” katılmanızı istiyorum! Onlar adalet için kendini yakan Tunuslu aktivist Muhammed Buazzi’den ilham aldılar...”

Mükemmel İngilizcesiyle Suriye’deki rejimin değişmesi için haykırıyordu...

Darbe imalatçıları, küçük kız çocuklarını da, eli kanlı tetikçileri de aynı anda kullanıyordu!

İlk Darbe Yugoslavya’daydı

İlk darbe imalatı Yugoslavya’da yapıldı...

Ayrılıkçı örgüt OTPOR’dur. Başında Branimir Nikolić vardı. Görevini tamamladığında bir sokak köşesinde kafasına sıkıldı!

OTPOR, küresel tefeci George Soros’un Açık Toplum Vakfı’nın uzantısıydı. Arkasında Amerika’nın ünlü istihbarat kuruluşları!!!

Amerikan bankerleri, “darbe imalatı” için, hedef seçtikleri ülkelerde sivil toplum örgütlerini kullanacaklardı.

Yugoslavya’yı yok edecek hareketi, Amerikan Büyükelçisi Richard Miles yönetmişti.

OTPOR göstericilerini emekli Amerikan generalleri eğitmişti... Bunlardan en bilineni Robert Helvey’dir. Helvey’in ilham aldığı kişi Pentagon darbelerine, masum gençlik direnişi maskesi takan Gene Sharp adlı teorisyendi.

Yıkılacak rejimlerde “sivil itaatsizlik” ve “şiddet içermeyen direniş” kalıplarının iyi iş göreceğini söylemişti.

CANVAS: OTPOR’un Devamı

1 Mayıs 2011’de Taksim Meydanı’ndaki anıtta emniyet güçlerinin gözleri önünde Atatürk heykeline yapılan taciz, Diyarbakır’da kurulan sivil itaatsizlik çadırları, sokaklarda kılınan cuma namaz-

Turuncu darbelerin öncü gücü: OTPOR

ları, Otporvari ya da onun devamı olan CANVAS’ın eylem kalıplarıydı.

CANVAS, (Şiddet İçermeyen Direniş ve Strateji Merkezi... 50 farklı ülkede faaliyet gösteriyor. Sivil toplum çerçevesi içinde Amerikan çıkarları için “aktivist” yetiştiriyor!

Merkezi Belgrad’da. Hedef ülkelere darbe ihraç ediyor! Örgütün başında dünyanın en zengin eylemcileri var: Ivan Marović ve Srdja Popović! CANVAS, Mısır ve Suriye’deki isyancılara akıl hocalığı yapıyor.

Darbe ihracatında medyanın her kolu kullanılıyor. Film şirketleri, web siteleri kuruluyor... Para bol... York Zimmerman Film şirketi iyi bir örnek. Sahibi Steve York. Bir toplumda gençlerin ABD çıkarları çerçevesinde yönlendirilebilmesi için filmler, bilgisayar oyunları üretiyor. Diyor ki:

“Yaptığımız filmler, insanların baskıcı rejimlere karşı, ‘şiddet içermeyen’ faaliyetleri için eğitici bir rol oynuyor!”

York, yaptığı filmlerden, en gözde olanının, “Diktatörleri alaşağı etmek” (Bringing Down A Dictator) adlı film olduğunu söylüyor. Eski Yugoslavya Başkanı Miloseviç’i “şiddet içermeyen direnişle” (bu ne demekse?!) indiren gençlerin stratejisini örnek gösteriyor. Yani OTPOR örgütünü işaret ediyor.

OTPOR'un lideri İvan Maroviç'ti. Kendi halinde bir üniversite öğrencisiyken Amerikan istihbaratçılarının dikkatini çekmişti. Yugoslavya'yı kargaşaya sürükleyen ilk gençlik hareketlerini o örgütlemişti. Şimdi nerde mi? Maroviç, şimdi, Steve York'un gençleri ayaklandırma projelerinde "danışman" olarak çalışıyor.

"*Baskı seviyesi arttıkça, direniş de artar!*" diyor. Sol gösterip sağ vuruyor... Bu öyle bir düzenek ki, haksızlıklara baş kaldıran gençler bir anda kendilerini Amerikan örtülü operasyonunun içinde buluyor!

OTPOR, kalkışma hareketlerinde çeşitli ülkelere "yol haritası" çizen örgüt. Önce melek yüzlü gençler, sosyal iletişim ağlarını kullanarak *daha fazla özgürlük, daha fazla hak* vb. istiyor.

Kısaca, "*daha fazla demokrasi!*" talebiyle sokağa çıkılıyor.

Malum, Amerikan senatosunda, "darbe imalatı" projesinin adı da "demokrasi projesi"ydi!

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da "Arap Baharı" olarak adlandırılan darbeler dizisinde, Demokrasi Projesi uygulayıcısı OTPOR ve CANVAS örgütlerinin parmağı vardı.

Mısır'da halkı sokağa döken, 6 Nisan Gençlik Hareketi yöneticileri Muhammed Adel ve Ahmet Maher 2008'de önce Amerika'ya, 2009'da da Belgrat'a CANVAS merkezine "eğitime" gitmişlerdi.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu ülkelerinde öncelikle lise ve üniversite öğrencileri eğitilmişti. Onlara, halkı özellikle de gençleri nasıl "sivil itaatsizliğe çağırmak" gerektiği öğretilmişti...

Şehir meydanlarına çıkılacak, caddelerde namaz kılınacak, bayrağa sarılınacak, gösterilerden sonra meydanlar temizlenecek, halka ve polise şirin görünecekti.

Dindar kesim için farklı, hip hop gençlik için farklı "çağrılar" hazırlanacaktı.

Suriye'de isyanın projesi çok önceden çizilmişti... Önce Dera sonra Şam sokakları karışacaktı. Kalabalık öğrencilerden oluşacaktı. Sokakları, meydanları, "Özgürlük! Demokrasi!" diye haykıran genç aktivistler kaplayacaktı...

15 Mart'ta Suriye'de isyan başladı. Gençler sokaklardaydı. Taşdıkları dövizler, attıkları sloganlarda hiçbir anti emperyaist vur-

gu yoktu. Ne ABD ne NATO saldırıları kınanmıyordu. Tek mesaj vardı: *Esed gitsin, demokrasi gelsin!*

Mısır’da Tahrir Meydanı hareketine öncülük eden Vail Gonim ya da Esmâ Mahfuz’u hatırladınız mı? Becerikli çocuklardı!

Esmâ Mahfuz önce Facebook’tan gençleri örgütlemişti...

Gözünde yaşlarla halkı cuma namazlarına davet etmişti... Mütevazı evinde kendini videoya çekmiş, sonra Facebook üzerinden dağıtmıştı. Yayınlanan ateşli konuşmasında şöyle demişti:

Şu anda saat gece 10.30, 24 Ocak 2011. Yarın beklenen gün 25 Ocak 2011. Hepimiz yarın için çok çalıştık. En güzeli, hiçbirimiz politikacı değiliz. Biz Mısır halkıyız. 14 yaşında çocuklar bile posterler hazırladılar, cuma namazlarından sonra onları dağıttılar...

Esmâ, Facebook’ta yeterli sayıya ulaşınca sokaklara çıkmıştı... Mısır’da onun gibi onlarca CANVAS’dan sivil itaatsizlik eğitimi almış aktivist vardı!

Ertesi gün Tahrir Meydanı’ndaydı. Üzerinde çarpıcı renkte giysiler vardı. Avazı çıktığı kadar bağırarak halkı galeyana getiriyordu... Soros okullarında aldığı eğitimin hakkını veriyordu.

CANVAS’ın hazırladığı “Akıllı protesto nasıl yapılır” kitapçığında, protesto yürüyüşlerinin nasıl hazırlanacağı, sosyal paylaşım ağlarının nasıl kullanılacağı, gösterilerde nasıl giyinileceği, polislerle ilişki, biber gazından korunmak için neler yapılacağı konusunda bilgiler vardı...

Mahallelerde nasıl örgütlenilir, meydanlara nasıl adam toplanır anlatılmıştı. Bu çerçevede Mısır’da Tahrir Meydanı’na 300 bin kişi dolduruldu...

Meydan boşaldığında Mübarek gitmiş yerine Pentagon’la yakından ilişkili Mısır ordusunun önde gelen isimleri oturmuştu.

İşte ABD imzalı “demokrasi projesi” buydu!

“Muhelif ol! Köşeyi Dön!”

Her ülkede örgütün üst kademeleri dolar zengini oluyordu...

Bununla ilgili çarpıcı haberler Nisan 2011’de, *Washington Post*’da yer aldı. Gazete, Amerika’nın Suriyeli muhalif gruplara milyonlarca dolar yolladığını belgelerle açıkladı...

Murdoch'a ait Fox Televizyonu'da, 19 Nisan 2011'de Wiki sızıntılara dayanarak yaptığı haberde "Amerika'nın darbecileri fonladığını" açıklamıştı. Haber şöyleydi:

"Şimdi biliyoruz ki ABD, Suriye'deki muhalif gruplara gizlice maddi destek veriyor. Beyaz Saray, bir yandan Suriye yönetimiyle ilişkiler kurarken, destek verdiği gruplar Beşşar Esed'i devirmeyi amaçlıyor. Wikileaks belgelerini yayınlayan Washington Post'a göre, George Bush döneminde bu gruplara ve muhalif televizyon kanallarına maddi destek verildi. Obama da muhalifleri desteklemeyi sürdürdü."

Bu haber, Amerika'daki farklı çıkar gruplarının kavgasına bariz bir örnekti. Zaten çok geçmeden Murdoch'un ipi çekilecekti. Soros 2011 Şubat'ında düğmeye basmıştı; CNN'de, Fareed Zakaria'ya, Murdoch'un "kamuoyuna yanlış bilgiler yaydığından" söz etmişti.

Ama çok geçmeden Fox TV haberi doğrulandı...

Amerikan fonlarının önemli bir kısmı Suriye'ye karşı muhalif yayın yapan medyalar oluşturulması için harcanmıştı. Mesela Londra'dan yayın yapan Barada TV büyük oranda fon almıştı.

Bu haber ortaya çıkınca Suriyeli muhalifler arasında tartışma başlamıştı.

Bir kısmı, "*Muhalefete Amerikan desteğinin 'kötü haber' olduğunu*" açıkladılar. "*Bu, Suriye muhalif hareketi için küçük düşürücü olabilirdi...*"

Amerikan fonları haberi, muhalefetin masum maskesini yırtmıştı. Kargaşanın arkasındaki yeşil dolarlar ortaya çıkınca El Cezire televizyonu bozulan imaja pansuman yapacaktı...

Ekranı çıkarttığı uzmanlar "*Para nerden gelirse gelsin, önemli olan demokrasi, insan hakları özgürlükler değil mi!*" şablonunu tekrarladı!

İşte Ürdün'den Ortadoğu uzmanı Lamis Andoni, El Cezire'de "*Bu insanlar baskıcı rejimlerin son bulmasını isteyen göstericiler. Özgürlük istiyorlar o kadar! İktidar ne derse desin!*" diyordu.

Bu sesler, ülkeleri saran sivil ağların sesiydi. Hiyerarşik bir yapıda örgütlü olarak hedef ülkeleri kuşatıp felç ediyorlardı.

En üstte Batılı istihbarat örgütleri, en altta ilk adımı atan, sokağı hareketlendiren OTPOR ya da CANVAS gibi aktivist örgütler vardı. “Şiddet içermeyen direniş” adı altında kitleleri meydanlara dolduruyorlardı.

Hareket, öncelikle her ülkeye virüs gibi konuşlanan Amerikan üniversitelerinde örgütleniyor, sosyal paylaşım ağlarından yapılan çağrılarla sokağa yayılıyordu.

Teoman Alili yazmıştı. Mısır’da, Tunus’da ve şimdi Suriye’de turuncu örgütlenme aynı biçimde yapılıyordu. Okulların akademik kadronun içine sızmış Açık Toplumcu gruplar, sivil toplum ağları içindeki öğrencileri değerlendiriyor; liderlik özelliği olanları belirliyor; sonra onları otporvari direniş için eğitime yolluyorlardı.

Kuzey Afrika’dan da, Suriye’den de seçilmiş öğrenciler, Sırbistan’da “şiddet içermeyen direniş” eğitimine tabii tutulmuşlardı. “Diktatörü alaşağı etmek” gibi belgesellerden feyz alıyorlardı. Para boldu. Amerikan senatosundan onaylanmış fonlarla besleniyorlardı. “Arap Devrimi”nin figüranları olarak sahnede yerlerini alıyorlardı.

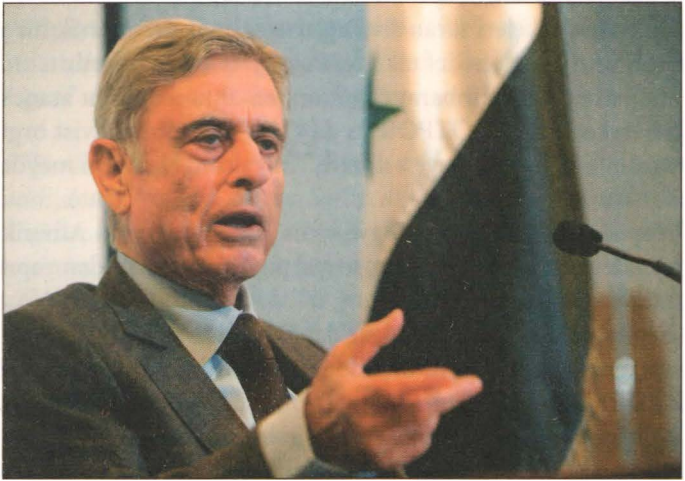
Arkalarında Rockefeller, Rothschilds, Obama, McCain vardı! Her biri farklı muhalif grupların arkasındaydı!

Suriye’de, rejim değişikliği için sokağa dökülen gençlerle, küresel odaklar arasında arabuluculuk yapanların önde gelenleri Suriye diasporasıydı. Hemen hepsi uzun yıllardır Paris’te ya da ABD’de yaşıyorlardı. Batı’da eğitilmişlerdi. Suriye’ye karşı, Batı’nın sevda-lısıydılar. Birkaç örnek “muhalif” sıralayalım:

Muhalif 1: Abdülhalim Haddam

Abdülhalim Haddam 1932 doğumlu. 2005’e kadar Hafız Esed’in yardımcısı olan Haddam, Beşşar Esed döneminde Fransa’ya gidiyor ve Suriye’deki iktidarı devirmek için elinden geleni ardına koymuyor.

Tüm röportajlarında Suriye’deki iç karışıklıklarda kendi parmağı olduğunu ilan ediyor... 2006’da Batılı gazetecilere “İktidarın

Abdülhalim Haddam

devrilmesi için çalışıyorum. Suriye içindeki ve sürgündeki bazı muhalefet güçleri ile temastayım. Bir sürgün hükümeti oluşturulması için uğraşıyoruz,” diyor.

Haddam'ın aile ilişkileri ilginç... Suudi kralı Abdullah ve 2005'te öldürülen Lübnan eski Başbakanı Refik Hariri'nin bacanağı.

Mart 2011'de Batılı ajanslar, Suriye'de muhaliflere para ve silah sevkiyatı örgütlediği haberini geçti.

Muhaliif 2: Ali Sadreddin Beynuni

1938'de Halep'te doğdu. 17 yaşında Müslüman Kardeşler örgütüne katıldı. Hukuk eğitimi aldı. 1977'de Müslüman Kardeşler örgütünün başkan yardımcısıydı. 1979'da Ürdün'e kaçtı. 20 yıl sonra Ürdün'den sınır dışı edildi ve 2000'de siyasi mülteci olarak İngiltere'ye yerleşti. İngiliz istihbaratıyla el ele, Suriye'de “ılımlı” İslami bir rejim kurmak için uğraşıyor.

Muhaliif 3: Rıfat Esed

Beşşar Esed'in amcası, Rıfat Esed... Hafız Esed tarafından Fransa'ya sürgün edilmişti. Bugün öz yeğenine karşı Fransa ile birlikte Suriye'nin altını kazıyor.

Muhalif 4: Ferid Kadiri

1954 Halep doğumlu. Önce Lübnan’a sonra Washington’a göç etmiş. Finans uzmanı. 2001’de Amerika’da Suriye Reform Partisi’ni kuruyor. Hedefi Baas yönetimini yıkmak. Tabii yeterince fonla ödüllendiriliyor. Partinin Amerika’da sekiz, Avrupa’da yedi irtibat bürosu bulunuyor. 2009 Nisan’ında Güney Kıbrıs’dan yayın yapan “Özgür Suriye” radyosunu açıyor.

Kendi ülkesi için İsrail televizyonuna şöyle konuşuyor:

“İsrail’e tavsiyem, dikkatle beklemesidir. İsrail, halkına sürekli olarak Yahudilerden nefret etmeyi öğütleyen bir diktatörle anlaşmaktan çok daha iyisini hak ediyor. Suriye’nin nefreti ve her an atabileceği füzeleri var...”

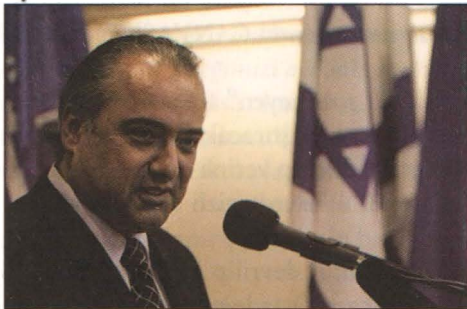
Muhalif 5: Anas El Abdah

Adalet ve Kalkınma Hareketi’nin lideri. Hareketin ismi, ilginçtir, kargaşaya sürüklenen tüm ülkelerde ya muhalif bir partinin ya bir hareketin adı.

Türkiye’den önce Fas’ta ampul logosu kullanılarak kurulmuştu. Sonra Libya’da bu adla muhalefet oluşturuldu. Şimdi Suriye’de karşımızda Adalet ve Kalkınma Hareketi!

El Abdah 2005’ten beri sık sık Türkiye’ye gelip gidiyor. Sivil toplum buluşmalarında Suriye muhalefetini temsil ediyor!

1967 doğumlu. Çocukken Ürdün’de yaşıyor sonra Londra’ya gidiyor. Jeofizik okuyor. 10 yıl küresel bir şirkette çalışıyor ve birden Suriye muhalefetinin başına geçiyor.

Ferid Kadiri

26 Nisan 2011'de yapılan Türkiye'deki iktidar yanlısı sivil toplum örgütleri toplantısında şöyle diyor:

"Türkiye'deki dostlarımız bize en büyük yardımı, Suriye'deki rejime bir dur diyerek yapabilirler!"

Bir de Amerikan senatosunda sık sık ağırlanan Kürt grupların liderleri var!

Muhallifler bu kadarla bitmiyor... Batı'ya parmak kaldıran daha pek çok var.

CANVAS: Küresel Darbe Örgütü!

Bu isimlerden bir kısmı, 18 Mart'ta Ankara'ya gizlice gelip beş gün geçiren, eski CIA Başkanı yeni Amerikan Savunma Bakanı Leon Panetta'nın etrafına toplandı... Hareket için gerekli yol haritası çıktı... Ardından Suriye'de kan akmaya başladı...

Darbe mimarları İslami, Milliyetçi, Solcu kesimleri hedef aldılar... Facebook, Twitter ve SMS çağrılılarıyla önce bir öncü grubu örgütleyip sokaklara saldırdılar. "Hükümeti devirme oyunu"na başladılar... Daha önce söz etmiştik. Bu oyunun videoları bile var. Oyunun kurgusunu yapan küresel odaklar... Peki ne istiyorlar!?

Küresel çetenin yayın organı *Foreign Policy*'de Tina Rosenberg açıklıyor...

Yazının başlığı: *Mısır Miloseviç'i deviren öğrencilerden ne öğrendi? Rosenberg diyor ki: Diktatörler hâlâ yerlerini koruyor. O halde ne yapmalıyız? Giderek artan sayıda birçok ülkede demokratik eylemciler için bu sorunun cevabı CANVAS'a başvurmaktır.* (*Foreign Policy* 16.2.2011)

CANVAS, "şiddet içermeyen" (!) sivil itaatsizlik eylemleriyle CIA operasyonlarını kolaylaştıracak, Amerikan çıkarlarına uygun olmayan hükümetleri devirip yerine uygun olanları koyacak!

Mike Baker, çeşitli ülkelerde gizli operasyonlarda görev almış bir CIA ajanı.

Hangi ülkelerde kimin devrilip kimin koltuğa geçeceğini belirlediklerini itiraf ediyor. Ortadoğu'da, gidenlerle gelecek olanlar arasında seçim yapmanın zor olduğunu anlatıyor.

“Ortadoğu ülkelerinde ve bazı başka yerlerde önünüzdeki seçenekler bellidir. Oralarda “kötü” ya da “iyi” arasında seçim yapma imkânı yok. Genellikle “kötü ve az kötü” ya da “kötü ve çok kötü” seçenekleri var.”

Uluslararası Yalan Üretimi

Sokaklar kana bulandıktan sonra ve ülke iyice karışınca, küresel basın, işine gelen tarzda haberler yapmaya başladılar. Mesela küresel operasyona karşı çıkan milyonlarca kişinin Suriye bayrağıyla yürümesi, haberlerde pek yer bulmazdı; ama İngiltere’de bulunan Suriye İnsan Hakları Derneği Başkanı Walid Safour her gün haberlere çıkacaktı... Bir konuşmasında,

“Suriye’de en az 700 kişi öldürüldü. 5000 kişi tutuklandı. Bir asker kalabalıklara ateş açmayı reddettiği için idam edildi. Binlerce kişi Suriye’den kaçmaya çalışıyor,” diyordu.

Bir sonraki aşamada Batılı ülkelerdeki Suriye büyükelçiliklerinin kapısında protesto gösterileri düzenlenecekti...

Ardından “uluslararası camia”nın sesi yükselecekti... Birleşmiş Milletler ve Avrupalı siyasiler yakında Suriye’ye müdahale edeceklerinin sinyalini vereceklerdi... Libya’da olduğu gibi...

İngiliz parlamentosundan şöyle sesler yükselmekteydi:

“Suriye’de hükümet, hâlâ zaman varken ülkeye istikrar getirecek radikal reformlar yapma yolunu seçebilir. Ve bunu acilen yapmasını tavsiye ediyoruz! Ya da baskıcı rejime devam etmeyi seçer. Bu, kısa vadede hükümeti güvende tutabilir. Ama bu durumda Avrupalı müttefiklerimizle birlikte gerekli önlemleri alacağımızı ve kapsamlı yaptırımlar için harekete geçeceğimizi açıklamak isterim.”

Artık ne söylense ve ne yapılırsa olmazdı... “Uluslararası camia” denen küresel çete kan almaya hazırdı! Amaç, petrol coğrafyasındaki ulus devletleri parçalamak, kolay lokma yapmaktı. Tehditler sürecekti...

Önce hedef coğrafyada sınır çizgilerinin belirsizleşmesi için çalışmalar yürütülecekti.

Can derdine düşen insanlar sınırlar arasında kalacaktı. Ülkeler arasında gri bölgeler oluşacaktı.

Bakın Suriye'den ilk mülteci grubu, Hatay Yayladağ'da tel ör-gülerden geçti. Garip olan o bölgede herhangi bir güvenlik soru-nu yoktu!

Yakında binlerce Suriyeli Türkiye'nin güney illerine gelecek. Suriye ile Türkiye arasında Hatay bölgesinde "müdahaleye" açık bir alan belirecek!

Falcılık yapmıyoruz. Durum açık!

Yukarıdaki cümlelerin yer aldığı "7 Mayıs Dünya Düzeni" programı üzerinden bir ay geçmişti ki, Suriye'den geldiği söyle-nen mülteci sayısı 10 binin üzerine çıktı. Çadır kentler yaratıl-dı. Ardından senaryoya uygun olarak bir Hollywood yıldızı olan Angelina Jolie, "iyi niyet elçisi" olarak mültecileri ziyaret etti. Yanında bir kameramanla geldi; diğer basın mensupları sadece gelişini ve gidişini görüntüleyebildi. Dünya basınına arzu edilen şekilde ve içerikte "haberler" servis edildi. Durum daha ağırlaşır, mülteci sayısı artarsa, Batılı insani yardım dernekleri bölgeye gele-bilirdi. Ardından da küresel "güvenli" birimleri ya da işgal ordu-ları teşrif ederlerdi...

Bir sonraki aşamada, Kamışlı bölgesi ve Suriye'nin doğusun-da da benzer belirsiz bölgeler ortaya çıkabilirdi... Suriye parça-lanırken, Türkiye'nin güneyinde de sınırlar belirsizleşmiş olur-du.

Kısacası, Birleşmiş Milletler ve NATO gerekli zamanda gri böl-gelere müdahale edebilirdi... Çekiç Güçler yollar, tampon devlet-ler için yer açılırdı. Ve en önemlisi enerji ve suyun akışı için yeni haritalar belirlenirdi.

Hatırlayın, İsrail Enerji Bakanı Joseph Paritzki ne demişti:

"Musul-Hayfa Boru Hattı İçin Suriye İşgal Edilmeli"

Suriye, Ortadoğu'daki Amerikan- İsrail politikaları önünde bir engeldi! Tıpkı İran gibi...

Batı'nın kara listesindeydi: Irak'ın işgalinden sonra sıra ona gelmiş, hep bugün beklenmişti... "Uluslararası camia" küresel medyada Suriye'ye şöyle yer vermişti:

"Suriye Irak'taki direnişçilere yardım ediyor!"

"Teröristlerle işbirliği yapıyor."

"Filistin'de Hamas'ı Lübnan'da Hizbullah'ı destekliyor..."

İsrail İçin Strateji!

Yeni Ortadoğu Planı, İslam dünyasını yeniden kamplara ayırmaktaydı. Geçen yüzyılın başında ulusal sınırlarla onlarca devlete bölünen Ortadoğu halkları şimdi yine etnik ve mezhep farklılıkları kullanılarak çok daha derin ve tehlikeli bir biçimde karşı karşıya getiriliyordu.

Ortadoğu’da Şii bloka karşı Sünni blok, bu yüzyıla damgasını vuracak çatışmaların içine çekiliyordu.

2008’de Şam’da konuştuğum Suriye Cumhuriyet Müftüsü durumu özetlemişti:

“Planın adı Büyük Ortadoğu Projesi’dir. Yani bölgeyi bölme projesi. Bu kıymetli topraklar Türk, Kürt, Arap, Türkmen olarak bölünmeye çalışılıyor. Amaç, bölge ülkelerini zayıflatmak, içten çöktürmektir. Buna karşı güçlü ulus devletler gerekir. Yeni Ortadoğu Projesi ve küreselleşme denen akım, Batı’yı birleştirmekte ama bölgemizi param parça etmektedir.”

Aslında söz ettiği proje eski bir projeydi.

1982’de, İsrail’in ünlü *Kivunim* adlı istihbarat dergisinde dış işleri görevlisi Oded Yinon “İsrail için strateji” başlıklı yazısında şöyle demişti:

Suriye Cumhuriyet Müftüsü Dr. Hassun

"Irak üçe bölünmeli! Güneyde Şii, ortada Sünni, kuzeyde bir Kürt Devleti!"

Lübnan din ve mezheplere göre beşe bölünmeli! Katolik Maruniler, Müslümanlar, Dürziler, Şiiler ve İsrail denetimindeki bölge!"

Hap kadar Lübnan, bu durumda neredeyse mahalle mahalle bölünmüş olacaktı.

Suriye'ye gelince, raporda o da dört parçaydı:

"Kuzeyde bir Alevi devleti, Halep bölgesinde bir Sünni devleti, Şam'da bir başka Sünni devlet, İsrail sınırında bir Dürzi devleti kurulmalı..."

Daha 1982'de, Suriye'nin dörde ayrılması planlanmıştı. Oded Yinon, ilk adımın Sünni-Alevi çatışmasıyla başlayacağını da raporuna eklemişti:

"Suriye'de Sünni çoğunluğa rağmen iktidar, Alevi azınlığın elinde. Bu aykırılık ülkedeki sorunun dev boyutlarını gözler önüne sermekte."

Suriye'nin din savaşları içine sürüklenmesi şarttı. Sünni ülkeler Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün, Şii Suriye ve İran'a karşı bir harekâta girişebilirlerdi...

Ünlü Amerikalı yazar Seymour Hersh, *"Sünni cephenin bölge finansörü Suudi Arabistan! Savaş alanı ise Lübnan!"* demiş miydi...?

Din ayrımı körüklenirken, eş zamanlı olarak rejim muhalifleri örgütlenmiş ve milyonlarca dolarla desteklenmişlerdi. Bu çalışmalar 2005 yılından bu yana hız kazanmıştı. Suriyeli Kürt gruplar ise özel ilgi alanındaydı...

Amerikan senatosunda konuşan Suriyeli Kürt muhalifler, Trabzon, Ankara ve Antalya'yı "Kürdistan" sınırları içinde gösteren haritalar dağıtmışlardı. Konuştukları kürsüye, tarihteki tek Kürt Devleti Mahabad Cumhuriyeti'nin bayrağını asmışlardı...

Gelmiş geçmiş tüm Amerikan başkanlarına medyundular!

Borçlarını, Türkiye ve İran'daki bölücü hareketlerle birleşerek ve küresel odaklara İkinci İsrail'i hediye ederek ödeyeceklerdi.

Hedefte İran ve Suriye!

2004’te Suriye’nin Kamışlı bölgesinde, Cizre’nin iki adım ötesinde, Kürtler ile Araplar arasında çıkan kanlı olaylar, bölgedeki etnik grupları cepheleştirmeye yaramıştı...

Batı, geçen yüzyılın başından beri aynı rüyayı görüyor... Petrol coğrafyasında bir Kürdistan, Suriye, İran, Türkiye ve Irak toprakları parçalanarak oluşturulacak...

2007’de ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice açıklamıştı:

“Amerika, İran ve Suriye’ye karşı, Ortadoğu ülkelerini silahlandırarak!”

Amerika Birleşik Devletleri, 10 yıllık süre içerisinde, Mısır’a 13 milyar, İsrail’e ise 30 milyar dolar tutarında askeri yardım yaptı...

Hedefte İran ve Suriye vardı. Dış geçiremediği bu iki ülke toponun ağızındaydı!

Rice, o dönemde şu açıklamayı da yaptı:

“El Kaide ve Hizbullah terörüne ve İran ile Suriye’nin bölgedeki ‘olumsuz etkilerine’ karşı ılımlı güçleri destekleyeceğiz!”

Destekliyorlar olanca güçleriyle... 33 yıl önce Suriye’de temsilcilik açan Avrupa Birliği organları bir yanda, Amerika ve İsrail öbür yanda, zayıf halka olarak gördükleri Suriye’yi hırpalıyorlar...! Suriye onlar için İran’ı paramparça etmenin ilk adımı...

Eğer Suriye, Batı’dan gelen isteklere direnç gösterirse başına gelecekler sıralanıyor. Daha 2005’te *Washington Post*, Suriye Batı’dan yana adım atmazsa, uluslararası camianın neler yapması gerektiğini şöyle sıralıyor:

“Fransa ve Amerika arasında kurulacak olan etkili bir ittifak, Şam yönetimine benzersiz bir baskı uygulayabilir!”

Avrupa Birliği ekonomik anlaşması dondurulabilir ve Birleşmiş Milletler yaptırımları çerçevesinde baskılar artırılabilir.”

Suriye’yi “Bölüp Yutmak”

Tüm bunların özeti şudur: Suriye, küresel güce ve onun Ortadoğu politikalarına boyun eğerse hayat hakkı olacaktır. Yoksa ambargo, yaptırımlar, bölünmeyle yüz yüze kalacaktır.

2005'ten beri yükselen koro Suriye'ye farklı bir adım attıramamıştır. Tam tersine Suriye İran, Çin ve Rusya'yla Batı'ya karşı ittifaklar yapmıştır.

Türkiye, Suriye ile Batı'yı ve İsrail'i diken diken eden Fırat Nehri üzerine baraj projesinden çeşitli enerji anlaşmalarına kadar görüşmelere girişmiştir. Bölgede ticaret gelişmeye başlamış, işbirlikleri artmıştır.

İşte bu nedenle Suriye'nin suyu kaynamıştır...

Alman *Die Welt* gazetesi geline durumu özetlemiştir:

"Suriye'deki kaos Türkiye'nin mülteci kriziyle sarsılmasına yol açacaktır. Bundan daha önemlisi Suriye'de yaşanacak bir rejim değişikliği PKK'nın gücünü artıracak, Kürt otonom bölgesinin kurulmasını sağlayacaktır."

"Uluslararası camia" petrol coğrafyasında bir serbest bölge istiyor. Kürdistan'ın kurulabilmesi için Türkiye, Irak, Suriye ve İran'ın parçalanması gerekiyor.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da demokrasi kisveli darbeler bu amaçla yapılıyor. Emperyalizm, işine gelen ülkelerde diktatör deviriyor. İşte Mısır, Tunus, Libya; şimdi de Suriye...!

İşine gelmeyen ülkelerde sokaklardaki göstericileri özel ordularla katlediyor... İşte Yemen, işte Bahreyn! Libya'yı işgale hazırlanan, Kaddafi'nin ölüm emrini imzalayıp, Suriye'ye müdahaleye hazırlananlar acaba Bahreyn ve Yemen'deki iktidarı neden koruyor!?

Önümüzdeki günlerde tüm bölge önce Şii Sünni savaşlarıyla ardından da etnik kimliklerin isyanlarıyla sarsılacaktır. İşte Hillary Clinton'ın söz ettiği "kusursuz fırtına" budur!

Suriye ve Türkiye: Akraba İki Ülke!

Ortadoğu'da "Arap Baharı" adı altında sahnelenen darbe imalatının son halkası olmayacak Suriye... Bu azgın dalga artık sınırlarımızda...

Batı'nın Suriye'deki iç savaş senaryosuyla dört ülkeden koparak kurmak istediği kukla devletin gerçekleşmesi kolaylaşacaktır.

Bir yanda Ankara’da Suriyeli muhalifleri etrafına toplayan yeni ABD Savunma Bakanı Panetta, diğer tarafta İran’ı avucunun içi gibi bilen Robert Gates ve David Petraeus Büyük Ortadoğu’yu çizmek için çalışmaktadırlar. Özel ordular, silahlandırılan sivil güçler, Suriye ordusundan yandaşlar ve Batı’dan beslenen gençlik örgütleri, önümüzdeki günlerde Esed’e ağır bir darbe indirmek için hazır ve nazırlar... Mustafa Kemal Atatürk, Suriye’yle bir konfederasyon düşlemişti... Şimdi gelinen noktada Türkiye, Amerika’nın Ortadoğu kuryesi...

Suriye ve Türkiye; bu iki halk bin yıllık tarihin çocukları... Bir zamanlar aynı bayrağı paylaşmış bu iki ülke, emperyal darbelerle birbirinden koparıldı. Şimdi ikinci dalgaya göğüs germe zamanı! Türk halkı Suriye’ye sadece komşulukla değil akrabalık bağıyla da bağlı!

Bu hassas dönemde biz, “Bin Ladin öldü mü ölmedi mi”, “İngiliz hanedanı nasıl evlendi”, “Hürrem yeni bir şehzadeye gebe mi”, “Çılgın Kanal Projesi cebimizi etkiler mi” diye oyalanırken, sırtımızı dayayacağımız tüm dostlarımız ağır yaralı...

Bölge parçalanırken zalimin yanında yer alanlar bir gün sıranın kendilerine de geleceğini bilmeli!

İblisin Gözdesi: Medya!

21 Mayıs 2011

Yaygın medyaya dikkatle bakın... Bir yalan denizinde yüzdüğümüzü göreceksiniz... İzlediklerimiz yalan, okuduklarımız yalan! Savaşlar yalanlarla başlıyor, yalanlarla bitiyor! 2001'de Bush'un İkiz Kuleler operasyonu sonucu medya Usame bin Ladin'i yeniden doğmuştu. Amerika bu sayede Orta Asya'nın ortasına, Afganistan'a oturdu.

Aradan 10 yıl geçti... Yıl 2011... Başkan Barak Hüseyin Obama... Usame'nin medya ölümü gerçekleşti... Terör bahanesiyle Kuzey Afrika ve Ortadoğu kan gölü... Pakistan yeni hedef olarak belirlendi...

Üçüncü bin yılın ilk 10 yılı, açık ve örtülü operasyonlar ve medya yalanlarıyla geçti. Tıpkı daha öncesi gibi...

Irak'a kitle imha silahları var diye girildi... "Aaa yanılmıyız!" dendi... Sonuçta milyondan fazla Iraklı hayatını kaybetti... Libya'da düğmeye basıldı. Kaddafi'nin yanı başındaki bakanlar satın alındı. Muhalif cephe yaratıldı. "İnsani müdahale" başladı. Bir ay içinde on binlerce insan hayatını kaybetti...

Suriye, Kuzey Kore, İran sürü sepet medya yalanıyla tehdit altında...!

Birileri gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor... İyiler ve kötüler yaratıyor... İyi şeyler ve kötü şeyleri paketleyip pazarlıyor... Dünyayı ele geçirmeye soyunmuş bir avuç banker dünyayı kana boyarken, kitlelere algı operasyonu yapıyor... Yedi milyar

insan güdülen koyuna dönüyor... Medya baronları süreci yönetiyor, bir düşman yaratıyor!

Bush'un kahramanı Usame bin Ladin'di. Obama'nın kahramanı da aynı: Usame'nin cesedi!

Bush'un Usamesi'nden Obama'nın Usamesi'ne kadar nasıl bir algı operasyonu yapıldı...? Hangi yalanlar medyada pazarlandı.

Bin Ladin'in Medyada Doğuşu ve Ölüşü

Bin Ladin ölmüşmüş! Cesedi okyanusa defnedilmişmiş!

Seal adlı Amerikan komandoları müthişmiş...

Bin Ladin Pakistan'da bulunduğu göre, Pakistan bedeli ödeyecekmiş...

El Kaide dünyanın her yanını terörle tehdit etmekteymiş... Ve daha birçok miş miş miş...

Amerikalı radyo programcısı Stephan Lendman İran televizyonu Press TV de konuşuyor:

"11 Eylül ve Usame bin Ladin'in efsanevi ölümü... Bu ikisi üzerinde durulmalıdır. 11 Eylül, zamanımızın en büyük yalanıdır. İkinci büyük yalan Usame bin Ladin'in öldürülmesidir. Çünkü bin Ladin 2001 yılı Aralık ayı ortasında ölmüştür. Kim mi söylüyor? Bir, cenazeye katılmış olan bir Taliban yetkilisi yıllar önce açıkladı. İki, eski Pakistan Devlet Başkanı Müşerref açıkladı. Üç, Benazir Butto öldürülmeden önce bunu söyledi. Dört, bir FBI yetkilisi sanırım Watson adlı şahıs da aynı bilgiyi vermişti."

Türk basınına pek yansımadı; ama sesi pek duyulamayan Amerikan muhalif basını daha işin başında Usame bilmecesini çözmüştü...

2001'de Usame ile ilgili haber manşetlerinde *"Bin Ladin, Batı istihbaratının kopyası ve işbirlikçisiydi. Ve 11 Eylül'den kısa zaman sonra ölmüş olması çok muhtemeldir,"* deniyordu.

Batı muhalefeti için de kesin olan, *"Dünyadaki tüm terör örgütleriyle bağlantılı görünen El Kaide ve liderinin mükemmel bir medya işi"* olduğuydu. 11 Eylül içeride kotarılmış bir işti. Sonucu, küresel çete için muhteşemdi. "Terörle Savaş" adı altında bir operasyon başlamıştı. Baş aktör Usame'ydi...!

İblisin gözdesi Usame Bin Ladin

Medya kazanı kaynamaya başladı; Usame bin Ladin karakteri doğuyordu.

Bir anda uğultular açıklamalara dönüştü. Neden ve nasıllar medyadan yankılandı. Dünyanın bu olayla tamamen değiştiği bize anlatıldı.

BBC, CNN gibi büyük medya kuruluşları, koca koca siyasi analistleri stüdyolarında ağırlayıp, izleyicilerine kukla tiyatrosu sundular.

CNN de sunucu soruyordu: “Bize Usame bin Ladin’i anlatır mısın? Ne gibi kaynakları var? Parası nerden geliyor ve amacı ne?”

BBC’de sunucu soruyordu: “Nedir bu Usame bin Ladin? Politikacı mı, savaşçı mı, dini bir figür mü? Yoksa hepsinden bir parça mı?”

Anlı şanlı sosyolog, koltuğunda bir dönenip cevaplıyordu: “Bence hepsinden bir parça.”

Peki manşetler...?

“Milyarder Suudi işadamı, uzun süredir Afganistan’da sürgünde...”

“El Kaide: İslami militanların şemsiye örgütü!”

“Usame, El Kaide’yi yöneten ve finance eden adam!”

Biri, Usame’nin çok etkileyici bir adam olduğundan söz ediyor, bir başkası *“Amerika’yı ortadan kaldıracığını”* söylüyor, bir diğeri, *“Afganistan’da, Bosna’da, Çeçenistan’da, Somali ve Kosova’da zincirleme terör ağıları kurduğunu”* açıklıyordu.

George Bush, *“El Kaide’nin Amerika dahil 50-60 ülkede faaliyet sürdürdüğünü”* söyleyerek efsaneyi büyütüyordu.

Terörü pazarlayan terörle savaşır mı!

Sonuçta Bin Ladin’in ve El Kaide’nin, özellikle Afganistan, Bosna, Çeçenistan, Somali ve Kosova’da faaliyette olduğu kafalara kazınmıştı.

Demek ki hedef bu ülkelerdi, CIA ve Pentagon bu ülkelere yoğunlaşacaktı.

“Terörle Savaş” lafları dünyayı kaplayacaktı. Sadece ekranlardan yayılan sözlerle koca bir terör örgütü kafalara nakşedilmiş, tüm kötülüklerin anası, şeytan eksenini belirlenmişti!

Askeri uzmanlar, siyasi elit, akademisyenler ve binlerce program yapımcısı, dünyanın her yerinde aynı cümleleri tekrarlayacaktı:

“Olağanüstü bir koordinasyon ve mükemmel bir planlama gerektiren bu işi, El Kaide ve lideri Bin Ladin yapmıştı.”

Gazeteler, adı açıklanmayan istihbarat yetkililerinin sözlerini manşet yapıyorlardı: *“Yüzde 90 oranında bu iş El Kaide tarafından yapıldı!”*

Bu haberler, Amerikan medyasında İkiz Kulelerin patlamasından sonraki ilk saatten itibaren yayınlandı...

Suçlu bulunmuştu...!

Stephan Lendman patlamadan bir yıl sonra neler olduğunu İran’ın Press TV’sine şöyle anlatmıştı: *“2002’de George Bush, bin Ladin’le ilgili sorulan bir soruya karşılık olarak Artık onunla ilgilenmediğini”* söylemişti. Birkaç yıl sonra da CIA, Usame bin Ladin’i bulmakla görevli Araştırma Soruşturma Dairesi’ni kapattı. Tabii, ölü bir adamı niye arasınılardı! Yani elimizde 11 Eylül’le ilgili kocaman bir yalan var. Bin Ladin’in bu işle hiçbir ilgisi yoktu. El Cezire’ye verdiği birçok röportajda, bu konuyla ilgili ne bilgisi ne de dahli olmadığını defalarca açıklamıştı. Ama El Cezire, her seferinde

onun sözlerini değiştirdi ve sanki bin Ladin suçlamaları kabul ediyormuş gibi haber yaptı! O yapmamıştı. Ve bin Ladin'in konuyla ilgisi yoktu. Cumhurbaşkanı Ahmedinejad haklı. Bu Amerika'nın içinde bitirilmiş bir işti!"

İkiz Kulelerden geriye kalanlar hiçbir inceleme ve araştırma yapılmadan aynı Bin Ladin'in cesedi gibi okyanusa atılmıştı. Hiçbir delil bırakılmadı.

Tam on yıl sonra, 2011'de Wikileaks açıkladı...

İkiz Kuleleri vurduğu iddia edilen kişilerin üçü de CIA ajanıydı.

Yine 2011'de Obama, Beyaz Saray'dan açıkladı:

"Bu gece Amerikalılara ve dünyaya açıklamak isterim ki, Amerika Birleşik Devletleri'nin yürüttüğü bir operasyon sonucu El Kaide lideri Usame bin Ladin öldürülmüştür."

10 yıl boyunca kullanılan yalan kitlelerde doygunluk yaratmıştı.

2011'de artık Usame masalına gerek kalmamıştı... 2011'de Usame medyada "öldürüldü"!

Usame bin Ladin nerede bulunup öldürüldü? Pakistan'da! O halde 2011'de hedef Ortadoğu'nun yanı sıra Pakistan'dı!

Üçüncü Paylaşım Savaşı

Ama iş zor olacağı benziyor. Çünkü Çin, Amerika'nın bu neredeyse mizahi manevrasını sert bir açıklamayla karşıladı:

"Pakistan'ın yanındayız," dedi. Rusya ise geçenlerde, Pakistan'la işbirliği anlaşması imzaladı.

Avrasya'nın devleri Amerika'nın Pakistan hamlesine izin vermeyecekti!

Bin Ladin'in medyaya doğuşu da medyada ölümü de, Amerika'nın taktik sloganı çerçevesinde gerçekleşti. Küresel efendilere göre bu slogan her manevranın ipini çekerti.

"Teröre karşı küresel savaş," dediler mi akan sular dururdu.

Bu slogan önce Bush'un ağzından ekranlara yansımıştı. Tarihçi Webster Griffin Tarpley'e göre, Batı, Avrasya'ya karşı *Üçüncü Paylaşım Savaşı*'ni başlatmıştı:

“Bu coğrafyada Amerika’nın terörle savaşmak gibi bir derdi yok. Olanların tümü Amerikan fabrikasyonu, tümüyle bir bahane. Amerikan stratejisinin amacı Pakistan’a saldırı. Pakistan, İran’la Çin arasında ya da Hindistan’la Avrupa arasında bir enerji koridorudur. Savaşın Pakistan’a ihracı planlanmaktadır.”

Bin Ladin’in ölümü, haber merkezlerinin küresel efendilerin çıkarları için şişirdiği son balondur. Acaba kitleler bu balonu yutmuş mudur?

Konu giderek mizah dergilerine malzeme olurken, Obama CBS’de “60 Dakika” Programına konuk olmuş, Steve Croft’a çelişkili açıklamalarda bulunmuştu:

“2001’den beri, El Kaide’yle savaş uğruna kanımızı ve diğer tüm olanaklarımızı ortaya koyduk. Ve kendime söz verdim, El Kaide’yi tümüyle yenemesek bile, büyük ölçüde gücünü kırmak uğruna tüm politik riskleri ve can kayıplarını göze alacaktım.”

Şöyle ya da böyle, Bush veya Obama. Amerikan eliti için önemli olan düşman bulmaktı...

Yeni Dünya Düzeni ya da Yeni Savaş Düzeni mi demeli? En önemli taktik: Suçlamak ve saldırmak...

11 Eylül kitabının yazarı Webster Griffin Tarpley açıklamıştı:

“Bir düşman algısı olmadan oligarşik düzen kurulamaz. Terörle savaş diyenlere sormalıyız, neden savaş? Kim bundan nemalanıyor? Bu sistemin adamları... Özellikle de finans baronları! Bu elitler savaş korkusu olmadan sosyal ve ekonomik ilişkilerini başkalarına dayatamazlar. O nedenle histeri içinde tamamen yalana dayalı bir ‘düşman’ yaratırlar.”

2001’de İkiz Kuleler’in bombalanmasıyla suç, El Kaide ve bin Ladin’in üzerine atılmış, Müslüman coğrafyada cadı avı başlatılmıştır. Bu bir medya operasyonudur...!

Kuveytli Kız İyi Oyuncuydu!

İkiz Kulelerden tam on yıl önce, 1991’de, Irak’a, baba Bush tarafından müdahale edilmişti...

Yıl 1991. Irak ordusu petrol anlaşmazlığı sonucu Kuveyt’e girmişti. Amerika Irak’a müdahale kararı verdi.

Ama Amerikan halkı Irak'a kara operasyonuna karşıydı. Amerikan halkının ikna edilmesi lazımdı. İş reklam devlerine ihale edildi. Sonunda parlak bir fikir bulundu. "Iraklı askerler Kuveyt'te bebek katliamı yapmıştır!" Kongre'nin İnsan Hakları Komisyonu önünde bir tiyatro oynandı... 15 yaşında Kuveytli bir genç kız, katliamın görgü tanığıydı. Gözyaşları içinde bebek ölümlerini anlattı.

"Iraklı askerler yeni doğmuş bebekleri kuvözlerden alıp, soğuk taş zemine koydular!"

Kuveytli kızın gırtlığı düğümlenmekte, konuşamamaktadır... İyi tiyatrocudur. Dünya kamuoyu şoktadır. Sonuç: Çöl Fırtınası gerçekleşir! Amerikan askerleri Irak'a girmiştir. 135 bin Iraklı katledilir. Milyondan fazla çocuk, kadın ve yaşlı on yıl süren yaptırımlar sonucu hayatını kaybeder.

İşin aslı mı? Bebeklerle ilgili tüm haberler yalandır. Kanada televizyonu genç kızın Kuveyt elçisinin kızı olduğunu açıklamıştır. Oyunu kurgulayan ve repliklerini yazan ünlü reklam şirketi Hill and Knowlton'dır ve bu iş için on milyon dolar almıştır.

Birçok figürana ödemeler yapılmıştır. Amerika'da yaşayan Kuveytliler, komisyon önünde, *"Ben 14 yeni doğmuş ve taşa bırakılmış bebeği ellerimle gömdüm!"* gibi açıklamalarda bulunmuşlardır. Komisyondaki ifadelerden sonra George Bush, Amerikan halkına *"Bebekleri yataklarından alıp soğuk zemine bırakarak öldüren Iraklılar"*... diye başlayan konuşmalar yapmıştır.

Ve Irak, Amerikan askerlerinin çizimleri altında kalmıştır.

Kara harekâtı başladığında ekranlarda ellerinde Amerikan bayraklarıyla Amerikan ordusunu karşılayan Kuveytliler vardır... Dünya basını bu görüntülere bayılmıştır. Ünlü medya danışmanı John Rendon, bir röportajında, *"O bayraklar nereden çıktı sanıyorsunuz! Bu, benim tasarımımdı!"* açıklamasını yapmıştır.

"Yalanımdan Gurur Duyuyorum!"

1991'de yarım kalan müdahale 2003'te tamamlanacaktır. Bu kez bahane kitle imha silahlarıdır. Colin Powell, Birleşmiş Milletler'de bu iddiayı ispatlar; elinde belgeler (!) vardır.

On yıl sonra 2011'de Iraklı bir kimyager Ahmed Elvan el-Cenabi Amerika'ya sahte belgeleri sattığını itiraf eder. Basın mensuplarına aynen şöyle der:

"Bana bir yalan söyleyerek Irak rejimini devirme şansı verildi. Ben ve oğullarım, Irak'a demokrasinin gelmesine neden olmaktan dolayı gurur duyuyoruz."

Sonuçta dünyanın ikinci büyük petrol rezervi Amerikan şirketlerinin eline geçmiştir.

Irak'a ikinci müdahalenin medyaya servisinde de reklam grupları iş başındadır. 1991'de Kuveytlilere Amerikan bayrağı sallatan John Rendon, 2003'te o ünlü Saddam heykelinin devrilmesi senaryosunu yazmıştır.

Beyaz Saray, medya danışmanları ve reklam şirketleri işbirliğiyle harikalar yaratılmıştır...

Bush, basın önüne çıkınca utanmazca sırtıtmıştır. *"Kitle imha silahları bulundu mu?"* sorusunu şöyle yanıtlamıştır:

"Şu kitle imha silahları bir yerlerde olmalı." Konuştuğu kürsünün altına bakarak, *"Her yerde olabilir, belki buranın altındadır... ha ha..."* demiştir.

Şii - Sünni Çatışmalarında İngiliz Eli!

Yalanlar art arda devam etti... Koalisyon güçleri Irak'ı parselledi. İngilizler güneydeydi. Irak bir kan deniziydi... Şii ve Sünni ibadethanelerin bombalanmadığı gün yok gibiydi...

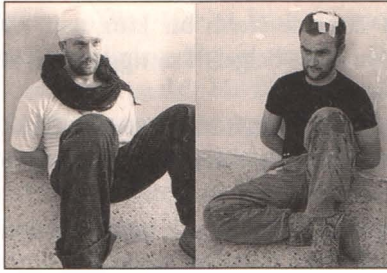
İşgal altındaki Irak etnik ve dini grupların çatışmalarıyla sarılıyordu... Medya Şii-Sünni çatışması haberleri veriyordu... Medya yalan söylüyordu!

Derken işin aslı ortaya çıktı! 2005'te iki İngiliz ajanı Irak'ta yakalandı...!

Şii ve Sünni ibadethanelerini bombalayanlar dini gruplar değil, İngiliz özel birliklerine bağlı komandolardı!...

İşte haberi!

"2005 Eylül'ünde İngiliz kontrolündeki Basra'da iki İngiliz komandosu yakalandı. Kontrol noktasında polislerle çatışmaya girmişler ve tutuklanmışlardı. Arabalarında yüklü miktar-

Bombaları patlatan Arap kılığında iki İngiliz ajanı yakalandı!

da plastik patlayıcı, el bombaları ve bomba imal malzemeleri bulundu...” (http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/4263648.stm).

Acaba neden İngiltere'nin en seçkin özel komando birliklerinin iki elemanı, Arap kıyafeti içinde bomba yüklü arabalarıyla Basra'da dolaşıyor, polisleri öldürüyorlardı?

Basra Valisi iki komandonun yargılanacağını açıkladı. Açıklamadan birkaç saat sonra, 12 İngiliz tankı ve 100 İngiliz komandosu, merkez polis karakolu ve hapishaneyi bastı. Güvenlik elemanlarını öldürdü. İki komandoyu içerden çıkardı. Hapishanedeki 150 tutuklu kaçtı.

Ve küresel medya, olayların haber değeri bulunmadığını açıkladı...

“Gerçek Terörist Benim!”

Gerçek ve yalanlar o kadar ağırdı ki, bazı Amerikan askerleri, memleketlerine dönünce suçluluk hezeyanlarına kapıldı. İşte bunlardan birinin sosyal ağda dönen itirafları:

“Ben görevimin sonunda yaptıklarımın gurur duyduğumu söyleyemeyeceğim. Tam tersine utanç içindeyim! Irkçılık tavan yapmıştı. Bunlar insandı! Yürüyemeyen yaşlı bir adamın erler tarafından yerden alındığını gördüğümde, ağlayan anneler ve çocukları gördüğümde, sokakta kolundan tutup sürüklediğim genç kızı hatırladığımda, Saddam'dan çok daha kötü olduğumuzu düşündüm ve suçluluk duygusuyla titredim. Bize ‘teröristleri bulun’ demişlerdi. ‘Gerçek terörist bendim!’”

Amerika, 11 Eylül ve sonraki sekiz yıllık Bush iktidarı boyunca dünya kamuoyunda katil devlet olarak tanımlandı. “Amerikan Rüyası” yerini “Amerikan Kâbusu”na bırakmıştı. Tüm mazlum milletlerin yakasında Amerika vardı.

Amerika’nın bu kötü imajı tazelenmeli, yeniden dünyaya sevdirmeliydi. Acilen taze bir lider gerekliydi!

Amerika yeniden cazibe merkezi olmalı, Bush’un yarattığı kâbus bitmeliydi... Bakın gazeteci Trudy Rubin, güç kullanımı konusunda teorileriyle tanınan ve milli istihbarat uzmanı Prof Joseph Nye’a nasıl bir soru soruyor:

“Ekonomik kriz Amerika’nın imajını gerçekten zedeledi mi? Dünyaya örnek olma diğerlerine kendimizi bir model olarak sunma yeteneğimizi etkiledi mi?”

Joseph Nye’nin cevabı:

“Kesinlikle etkiledi. Sadece ekonomik olarak değil ‘yumuşak güç (soft power)’ ‘kullanımımızı da zedeledi.’”

Amerika’nın imajı yerlerde sürünürken Obama, “yumuşak güç” kullanımını öne çıkaracaktı. Demokrasi ve insan hakları sözleri medyada daha sık duyulacaktı. Burada en önemli görev medyanındı.

Güç, istediğini alabilmek için diğerlerini etkilemek demektir. Bunu üç şekilde yapabilirsiniz. Birincisi sopa metodudur. İnsanları tehdit edersiniz. Öbürü, havuç metodudur. İnsanları ödeme yaparak etkilersiniz. Veya insanları sizin istediğinizi istemeleri için ikna edersiniz. İşte onları ikna ederek, çekim merkezleri oluşturarak istediğiniz noktaya getirmeye “yumuşak güç” denir.

“Ucuz Olan Yumuşak Güç Kullanımı!”

İstihbaratçı profesör Joseph Nye “havuç ve sopa diplomasi” sine Türkiye’den örnek vermişti.

“Türkiye’de “yumuşak gücü” kullanamayınca, silahlı gücü kullanmak zorunda kaldık, çok pahalıya mal oldu!”

Silahlı güç kullanımı pahalıydı. Yumuşak güce ağırlık verilmeli, ülkeler ucuza kapatılmalıydı. Medya yalanları etkili kullanılmıyordu... Hedef ülkelerde propaganda makineleri olan gazetelerin,

televizyonun, sosyal paylaşım ağlarının maliyetiyle silahlı güç kullanımının maliyeti kıyaslanamazdı...

Yeni Amerikan başkanı, yumuşak- sert güç kokteylini kullanıyordu... Medya direktörleri çalışmaya başladı... Obama, yoksulların, siyahların, ezilenlerin yanındaydı(!) Sloganı, "Yes we can! (Evet yapabiliriz!)" di.

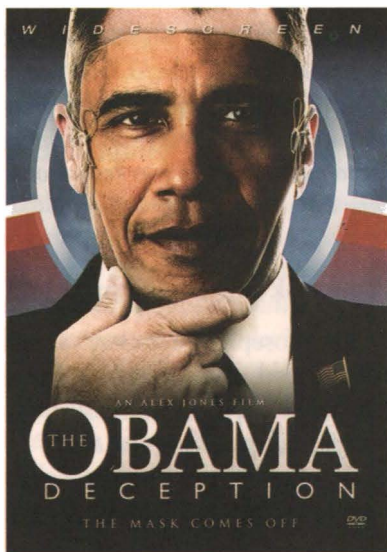
Obama dünyaya umut olacaktı...!

Obama Deception: Obama Aldatmacası!

Obama'nın perde arkasında, Bush'un arkasında duran ekip vardı!

Obama Aldatmacası adlı film, operasyonun perde arkasını açıklamaktaydı. Tabii ki, yaygın medyada yer bulamadı; ama internette izleme rekoruna ulaştı... (Obama deception: <http://www.youtube.com/watch?V=eaaqnacwalw&feature=related>).

"Obama da, Bush gibi aynı elitin çıkarlarına hizmet ediyor. Aynı elit tüm Amerika'yı ekonomik bir iflasa sürüklüyor. Aynı elit bir dünya diktatörlüğünü hedefliyor."

Obama iş başına gelir gelmez Afrika kan denizine dönecek, Afganistan defalarca bombalanacaktı.

İktidara gelişinin üçüncü yılında ise, silahlı güç kullanımında Bush'a rahmet okutacaktı.

Sudan, Somali kana boyanacak, Kuzey Afrika ve Ortadoğu onun deyişiyle, "global hareketliliğe" maruz kalacaktı.

Yalan haber üretimi, tarihte belki de ilk kez bu kadar etkili olarak kullanımdaydı... Libya, Suriye ve İran hedef tahtasındaydı... Ve küresel medya tüm ülkelere yalan haber yaymaktaydı...

Global research.ca sitesi, GRTV yayınında Libya'da yapılan röportajlara yer vermişti. Sokak röportajlarında bir kadın El Cezire televizyonunun yalan haberlerine isyan ediyordu: "*Ben El Cezire televizyonuna haykırıyorum. Uyan! Çünkü rüya görüyorsun! Kimse Muammer Kaddafi'yi öldüremez. Tüm Libyalılar Muammer Kaddafi'yiz!*"

Halk, El Cezire'nin yalan haberlerine ateş püskürüyordu. El Cezire haber bültenlerine şöyle başlıyordu: "*Libya'nın geleceği bıçak sırtında... Muammer Kaddafi emriyle bombalanan Trablus'da...*" ve malum terane.

Medyaya göre, Trablus yerle bir edilmişti; aslında durum hiç de öyle değildi. Trablus'taki Yeşil Meydan'dan bildiren *Rusya Today* muhabiri, küresel medyada yer alanlardan farklı bir manzarayı görüntülemişti. Çocuklar parkta salıncaklardaydı; insanlar bakkaldan alış veriş ediyorlar, gençler üniversiteye gidiyordu.

Trabluslular Kaddafi'ye desteklerini haykırıyor, Batı medyasının arşiv filmler gösterdiklerini söylüyorlardı. Elinde Kaddafi poster tutan bir adam:

"*Yaygın medya işte bunu saklıyor. Bak! Herkes liderimiz Muammer Kaddafi'yi desteklemek için burada!! İşte bu gerçeği saklamak istiyorlar!*" diyordu.

Bir genç adam kameraya bağıyor: "*El Cezire'ye göre ben sanki Afganistan'da ya da Irak'ta yaşıyorum! Bizi öyle gösteriyorlar!*"

Libya Kültür Bakanlığı Sözcüsü Abdul Lamuşi, Batı medyasının işine geldiği gibi haber yaptığını anlatmıştı:

“Biz tüm yabancı gazetecileri ve El Cezire’yi buraya davet ettik. Gelin, görün, araştırın; bizlerle halkla konuşun, raporlarınızı yazın dedik. Ama bu kanal neyi haber yapacağı konusunda oldukça seçici! Onların işine gelmeyen gerçekleri göstermiyorlar.”

Yalanlardan Örnekler

Küresel medya art arda yalan servis ediyordu.

Savaş muhabiri Keith Harmon özetliyordu:

“Amerika, Pentagon taraftarı medya, Libya’da, bir tarafta diktatör, baskıcı bir rejim, öbür tarafta özgürlük savaşçıları varmış gibi haberler yapıyor. Hiçbiri gerçeği yansıtmıyor.”

Yalan, Libya’da halkın sokağa döküldüğü haberiyle başlamıştı... Libya’da güya bir halk hareketi vardı ve bu, Mısır ve Tunus’taki değişim dalgasının devamıydı...

Profesör Michael Chaussodovsky yalanlamıştı:

“Libya’yı Mısır ve Tunus’un devamı gibi gösterdiler. Bu doğru değil. Libya operasyonu çok önceden planlanmıştı.”

Küresel medya, Libya’ya ilk füzeler düştüğünden beri, Trablus’un büyük bir kısmının ele geçirildiğinden söz etmişti; bu da yalandı!

El Cezire, Libya Enerji Bakanı Şükrü Gonim’in ülkeyi terk ettiğini bildirmişti.

Oysa Gonim, Reuters’e ofisinde masasının başında olduğunu iletmişti. El Cezire’yi yalanlamıştı.

BBC, Suriye’de benzer bir habere imza attı. 6 Mayıs’ta Esmâ Esed’in çocuklarıyla birlikte Londra’ya uçtuğu haberi yer aldı. Oysa Esed eşiyle birlikte Suriye’deydi. Şehitler günü için mezarlıktaydı.

Suriye’de “Ordu ikiye bölündü” haberi çıktı. Suçlamaya muhatap olan general on yıldır emekli olduğunu açıkladı. Muhalifler Banyas’da sokağa döküldü. Provokasyon yapmaya hazırlanan İsrail gizli servisi, MOSSAD ajanları Banyas’da yakalandı.

Küresel medya “yalan haber” imalatçısıydı.

1995’te Diyarbakır-Cizre arasında bir grup yabancı gazetecinin yanan araba lastikleri önünde küçük çocuklara poz verdir-

diklerini görmüştüm. Ortalık sakindi. Herhangi bir çatışma yoktu. Ama yanan lastiklerden çıkan siyah duman ve önünde kaçışan çocuklar bir kareye sıkıştırılıp, üstüne Güneydoğu'dan kareler eklendiğinde, Türkiye yanıyor haberleri üretilmiş oluyordu... Batı medyasının Libya, Suriye haberleri beni o günlere götürdü...

Yapılan haberler giderek komikleşiyor, bilgi kirliliği artıyordu... Mesela Kaddafi'nin Yahudi olduğu haberi bir anda manşetleri sardı...

İsrail televizyonu Kaddafi'nin bir akrabasını ekranlara çıkarıyordu...

Kaddafi'nin anneannesinin bir Arap'la evlenerek, Yahudilikten döndüğü martavalı ince ince işlendi.

Derken manşetleri, Kaddafi'nin ağır yaralı olduğu ve Trablus'u terk ettiği haberleri kapladı. Haber İtalyan Dışişleri Bakanı Frattini'dengelmşti (<http://www.dailymail.co.uk/news/article-1386819/colonel-gaddafi-wounded-left-tripoli-claims-italian-foreign-minister.html>).

Kaddafi yalanladı. O, Libya'daydı...

Ve son Suriye olaylarında tüm dünya basını Hama diye haykırmişti. 500 bin göstericiden başlayıp sayıyı bir milyon kişiye çıkartmışlardı. Foto muhabiri Pierre Piccinin, o gösteriler sırasında Hama'daydı. "*Meydanlarda 10 bin kişinin olduğu bile şüpheli!*" diye yazmış, çektiği kareleri de basın-yayın organlarına dağıtmıştı...

Emperyalizm yalan haber kullanır!

Yalan haber üretimi emperyalizmin en güçlü silahlarından biri. Profesörü Nye'ı hatırladınız mı? Amerikan istihbaratının güçlü figürlerinden biri olan Joseph Nye, "yumuşak güç"ten bahsetmişti. Bu, toplumsal düşüncenin şekillendirilmesi demekti. Ve en önemli aracı damedyaydı...

Televizyon kanallarının, gazetelerin ve sosyal paylaşım ağlarının yönettiği bir dünya, silahlı güçlerden çok daha ucuz ve etkili bir biçimde toplumları şekillendirirdi. Düşünceler bu şekilde formatlanabilirdi. Böylece görsel güç en etkili biçimde kullanıma girerdi...

Ülkemizde ve bölgemizde belki de en çok dikkat etmemiz gereken şey, yalan haber bombardımanı... En üst düzey uzmanlar tarafından pişirilen ve servis edilen yalan haberlerin üzerindeki sis bulutunu açmak hepimizin görevi olmalı...

Onların istediği soruları değil, kendi sorularımızı sormalıyız. Gerçeğin ışıltısından “Haçlılar” kaçsın, biz aydınlıkta kalmalıyız.

Diyalog ve Yeni Haçlı Stratejisi

4 Haziran 2011

Hızlandırılmış bir filmin içinden geçiyor gibiyiz... Düşünce sistemlerimizi alt üst eden, kavramlarımızı değiştiren ve kutsallarımızla oynayan bir filmi sabırla seyretmekteyiz!

Dinler arası diyalog, medeniyetler ittifakı, küresel barış iklimi, ortak evrensel değerler... Bu tanımlar size ne ifade eder?...

Hepsi kanlı bir stratejinin maskeli halleri...! Hıristiyan Batı'nın, tek dünyacıların yeni adlar verdikleri eski hayalleri.

İşte hedefteyiz! Yarım asırdır oynanan bir oyunun sonuna geldik! "Diyalog" martavalı hâlâ sürerken Yeni Haçlı Seferleri ile yüzleştik.

Sinsi bir misyonerlik dalgası, "diyalog" adı altında tezgâhlanırken, diyalogda bulunulan biz değiliz! Kiliseler birliği terör odaklarıyla aşık atmakta. Dinlerarası diyalog adı altında süper misyonerlik devam ediyor. Küresel elit, Yeni Haçlı Seferleri'ni diyalogculukla örtüyor!

Dinlerarası diyalog ve Yeni Haçlı Seferleri! Bu, Batı'nın birlikte yürüttüğü taktik ve strateji... Hedef, Avrasya'nın zenginlikleri... Irak ve Afganistan'ın işgali, yeni dalga Haçlı Seferleri'nin başlangıcıydı... Dinlerarası diyalog, kanlı seferleri maskeleyen çabası!

Kılıçlar kınından çıkmadan sürdürülen savaşa "diyalog" dediler... İşte örnekler!

Hatırlıyor musunuz, Hatay'da "Dinler Bahçesi" açılmıştı. Hatta Hatay haçlar, hilal ve davut yıldızıyla yazılmıştı... İmamlar, hahamlar ve papazlar kameralara gülümsemiş, TRT "Çan, Ezan, Hazzan" belgeseli yaptırtmıştı.

Camilerin İçine Kilise Sokmak!

Mayıs ayı sonunda Fener Rum Patriği, İzmir Alaçatı'da Yeni Pazar Camii'nde, Vali ve Belediye Başkanı huzurunda ayin yönetti.

Pazar Yeri Camii 1923 tarihinden beri böyle şey görmemişti!

88 yıllık cami kiliseye çevrildi. Bundan sonra hem Hristiyan, hem de Müslüman cemaate hizmet verecekti! Patrik, "*Aferin! Böyle yaparsanız Avrupa Birliği'ne girersiniz!*" dedi.

Urfa'da Halil İbrahim Dergâhı karşısında, Avrupa Birliği talimatıyla Kilise-Havra-Cami üçlemesi inşaa edildi!

Antalya'da açılan "Dinler Bahçesi"nin kurdelası, AB marşı olan, 9. Senfoni'nin tınları eşliğinde kesildi!

Urfa, Antalya, Mardin, Hatay bölgeleri pilot bölge olarak diyalogculara emanet edildi...

Trabzon'da Sümela Manastırı ilk kez ayine açıldı... Ayine gelen cemaatten birilerinin gömleğinde "Pontus" haritaları vardı...

Van-Akdamar'daki Ermeni Kilisesi onarılmakla kalmadı, tepesine 200 kilogramlık bir de haç takıldı. Bakanlık izin verdi, ayin bile yapıldı. Yılda bir kez ayine izin verilecekti; ama baskılar

arttı, “bakanlıktan ayin için izin alma şartı” kaldırılıverdi. Artık Akdamar’da isteyen istediği zaman ayin yapabilecekti!...

Bunun nesi kötü! İşte barış, kardeşlik, hoşgörü!

Medeni Batı’nın istediği; İnsan hakları, Demokrasi, Dinlerin özgürlüğü! Ne demezsiniz...!

Bunların hepsi son birkaç yıl içinde gerçekleşti...

Kâbus gibi; çünkü atılan adımlar tek dünya hedefine kilitliydi!

Özgürlük ve diyalog yalanının maskesini düşürenler Afganistan’da, Irak’ta, Libya’da katledilenlerdi. Irak’ta sevinç çılgınlığıyla bombalanan camiydi...

Bombacılar İngiliz özel harekât timiydi... Amerikan ordu birliği... Mezhepsel çatışmayı körüklemek için Şii ya da Sünni mabetleri yok etmişlerdi...

Maskeyi düşüren Ebu Garib’de işkenceden ölenlerdi... Iraklı Müslümanların boynuna tasma geçirerek işkence edenler Amerikan ordusuna alınırken, mahalle kilisesinde İncil üzerine yemin ettirilmişlerdi. Gidecekleri coğrafya lanetliydi!

“Barış, Kardeşlik ve Hoşgörü” mü!

Amerika’nın, eli silahlı ve İncilli Hristiyan misyoner savaşçılara ihtiyacı vardı! *“Tüm Ortadoğu Hristiyanlaştırılmalı”*ydı!

Diyalog böyle ilerliyor!

Irak’ta, Afganistan’da, Afrika’da milyonlarca Müslüman katledilirken susanlar Vatikan’da ağırlanıyorlar. Gazze’ye sefer düzenleyenler, Libya’lı yüzlerce Müslüman mülteci Akdeniz’in ortasında boğulurken üç maymunu oynuyorlar.

Acaba din adamı Patrik Bartolomeos, NATO gemilerinin gözü önünde boğulmaya terk edilen 600 Libya’lı kadın, çocuk çoluk için bir ayin yapar mı!?

Yapamaz! Çünkü Patrikhane’nin arkasında duranlar tüm bu katliamı planlayanlar! Savaş şahinleri, Vatikan’la da sıkı fıkılar. Petrol ve silah şirketleri Vatikan’ın iş ortakları. Patrikhanenin arkasında duranlar aynı locanın azaları... İyi de neden? Aralarındaki bölünmüşlükleri saymazsak toplam bir milyondan biraz fazla Ortodoks’un ruhani liderine bu ilgi ne?!

Prof. Nadim Macit, *Teostratejiler ve Türkiye* kitabında cevaplıyor:

Doğu Avrupa halklarının birleştirici kutbu olarak algılanan Ortodoksluk, şimdi siyasi jeopolitik ve stratejik anlamda devreye girmektedir. Avrupa'da Bosna-Hersek'ten Orta Asya, Rus, Türk cumhuriyetlerine dek uzanan Müslüman kuşağın, Türkiye öncülüğünde ortaya çıkmasına karşılık, Güney Kıbrıs'tan Rusya'ya uzanan çizgide bir Ortodoks kuşağı oluşturma projesi gündemini korumaktadır.

Kilise Stratejisi!

Vatikan'ın üçüncü bin yıl hayali için, İslama karşı kuşatma yapacak bir Ortodoks kuşağı gereklidir. İslam ve Milli Moskova kilişesine karşı, Patrik, Batı'nın yanındadır.

Üçüncü bin yılda, hedefte, Ortadoğu ve Orta Asya var! O nedenle, Fener Rum Patriği için yedi düvel ayakta! Ekümenik Patrik diye haykırırlar arasında kimler yok ki Vatikan, Avrupa, Amerika.

Nadim Macit yazıyor: “Ekümenik olmak, evrensel yargıda söz sahibi olmak demek, ekümenik olmak kilisenin stratejisini dünyada uygulamak demek.”

Ekümenik olmak, ekümene sahip olmak demek... Yani toprağı olmak demek, sonra da devletleşebilmek demek!... Acaba Fener Rum Patriği'nin ve arkasındakilerin hayali, şu “Çılgın Proje” İstanbul Kanalı'yla ayrılacak sınırlar içine kurulacak bir Bizans Devleti mi!?

Malum, bu, Sevr Antlaşması'nda yer alan maddelerden biriydi!

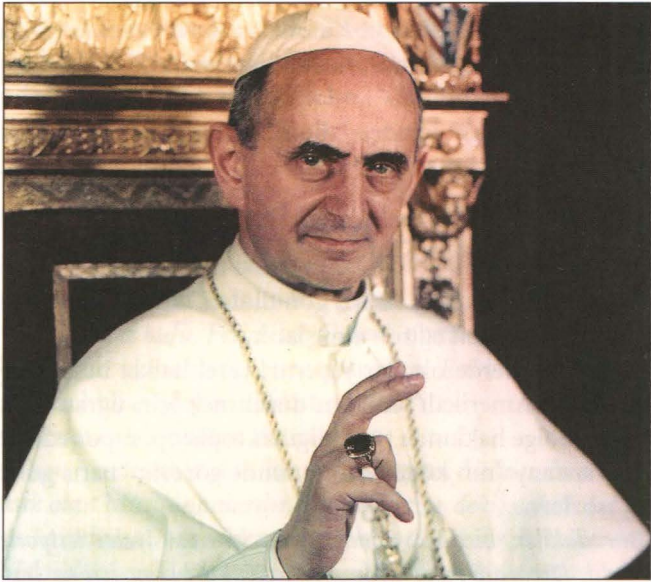
Diyalog Martavalı!

Yıl 1965! Yer Vatikan.

Papa VI. Paul, Üçüncü Bin yılın hedefini şöyle belirlemişti:

“Asya Hristiyanlaştırılacaktır!”

Aynı yıl Vatikan'da bir belge yayınlandı, “Dinlerarası diyalog” kavramı ortaya atıldı...

Papa VI. Paul 1965: "Asya Hıristiyanlaştırılacak!"

O güne kadar dışlanmış olan İslam'a Vatikan kapıları açılacaktı...

Birçok diyalog komisyonu, araştırma merkezleri, medya kuruluşları faaliyete geçecek, Müslüman gençler hedef seçilecekti. Küresel şirketlerin en zengini Vatikan, dünyanın tüm Müslüman ülkelerinde sürdürdüğü misyoner faaliyetlerine hız verdi. Eğitim bursları, yardım dernekleri, sevgi kolejleri kurarak "diyalog" için daha çok adım attı...

Misyonerlik, dinlerarası diyalog adıyla yeni bir nefes kazanmıştı...

Uzun zamandır birbiriyle çatışan Hıristiyan mezhepleri, İslam'a karşı tek cephede buluşma kararı aldı... Ve hoşgörü maskesini yüzlerine taktılar. Bir anda diyalogcu oldular!

Soğuk Savaş'ın ilk yıllarında Amerikan Dışişleri Bakanı F. Dulles çok manidar bir açıklama yaptı:

"Din ve siyaset birbirinden ayrılmazdı. Dünya meselelerini halletme konusunda seçecekleri yol dini görüş olacaktı!"

Amerikan Evanjelistleri ve Katolikler zaman zaman çatışarak, zaman zaman işbirliği içinde, hedef ülkeleri dinle aldatarak yönlendirmeye çalıştılar...

Demokrasi projesi içinde, “dinin amaçlar adına kullanımı” önemli bir yer kaplamıştı.

“Barış” Gönüllüleri Kim?

Hedef seçilen ülkelere “Barış gönüllüleri” adı altında gönderilen kişilerin çoğu dini eğitim almışlardı.

Gittikleri yerlerde okullar yapıyor, yerel halkla bütünleşiyorlardı. “Çirkin Amerikalı” imajını düzeltmek için uğraşırken, bir yandan da bölge hakkında tüm bilgileri toplayıp, rapor ediyorlardı. İşte Tanzanya’nın küçük bir köyünde görevli, “barış gönüllüsünün” sözleri...

“Buradakiler, bizden verimli tarım için tavsiyeler istiyorlardı. Ya da dil öğrenimi için yardım vs... Tabii bizim işimiz başkaydı!”

Onun işi, yerel işbirlikçiler bulmak ve çarkın içine sokmaktı... Bu, Batı’nın yüzlerce yıldır yaptığı misyoner saha çalışmasıydı! Bir başka faaliyet alanı, hedef ülkelerde, dini ve etnik liderlerle ilişki kurmaktı...

Türkiye’de en belirgin adım 1950’de atılmıştı.

Papa’ya mektup 1 – Saidi Nursi- 1950

Mesela 1950’de Saidi Nursi, Türkiye’den Papa’ya ilk mektubu yazan ve ittifak isteyen isimdi. Mektubunda şöyle demişti:

“Çağın dinsizlik cereyanı, Hristiyanlarla bir araya gelmeyi gerektirmektedir!”

Türkiye ekonomik, siyasi ve kültürel olarak Amerikan kuşatmasına alınırken, Nursi, Papa’ya “diyalog” arzusunu iletmmişti.

O dönemde Vatikan, bu mektubu bir kuru teşekkürle karşıladı. Ama 59 yıl sonra, bu ve benzer müracaatların değeri anlaşılmıştı... 2009 yılı Aralık ayında, Dünya Dinler Parlamentosu

Avustralya'da toplandı... Ve Saidi Nursi, konu başlığıydı... Uzmanlar, Saidi Nursi'nin zamanın Papa'sına işbirliği teklifinin öneminden söz ettiler ve mektubu, "ilk diyalog girişimi" olarak kaydettiler.

Papa'ya mektup 2 – Fethullah Gülen -1998

Papa'ya Türkiye'den ikinci mektup 48 yıl sonra gitti. Bu mektup, Fethullah Gülen imzalıydı. 9 Şubat 1998'de yazılmıştı.

"Rabbin aciz kulu, Fethullah Gülen" olarak imzalanmıştı.

Konunun uzmanları, Hristiyanlıkta *Rabb* kelimesinin, İsa Mesih için kullanıldığına dikkat çektiler.

Mektuptan bir bölüm aktaralım:

"İslam, yanlış anlaşılan bir din olmuştur. Ve bunda en çok suçlanacak olan Müslümanlardır. Uygun bir yerdeki, vakitli bir gayret, bu yanlış anlamanın azalmasına katkı sağlayabilir. Müslüman dünyası, İslam'ın yanlış algılanmasını silip atacak bir diyalog imkânını bağrına basacaktır."

Ve mektubun sonunda Gülen, Papa'ya tekliflerini sunmaktadır:

"Hristiyanlığın üçüncü bin yılına girişi münasebetiyle yapılacak kutlamalar vesilesiyle Antakya, Tarsus, Efes ve Kudüs gibi kutsal yerlere müşterek ziyaretleri içeren pek çok etkinlik önermek istiyoruz. Anadolu halkı size misafirperverliğini göstermeyi ve şevkle selamlamayı hararetle beklemektedir..."

M. Fethullah Gülen / Rabbin aciz kulu

9 Şubat 1998"

Bu mektuptan bir yıl sonra, 1999'da, üçüncü bin yıl arifesinde Papa II. Jean Paul, Vatikan'ın Noel mesajını dünyaya ilettiler. Diyalog'dan kastettiği açıktı:

"Birinci bin yılda Avrupa Hristiyanlaştırıldı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda ise Asya'nın Hristiyanlaştırılma zamanı!"

Papa'ya mektup 3 – Abdullah Öcalan

Papa'ya giden bir mektup daha var. Bu mektup kişisel yardım çağrısı içeriyor. Bu da Abdullah Öcalan tarafından Vatikan'a yollanıyor

Öcalan, Papa II. Jean Paul'e şöyle yalvarıyor:

“Suriye'deki rejim sadece Kürtleri değil, Ermenileri, Süryanileri, Rumları da imha etmiştir. Ben Kürdistan topraklarında yaşayan Hristiyan azınlıkları da Türk vahşetinden korumak için uğraşıyorum. Beni bu savaşta yalnız bırakmayın!”

Nasıl! İttifaklar iyice belirgin değil mi?

Bu mektuptan sonra, Papalık, Doğu Kiliseleri Birliği, Vatikan'ın, PKK'yı desteklediğini açıklamıştır.

2008'de de benzer bir ses, Napoli'deki “Dinlerarası Diyalog Toplantısı”nda yükselmiştir. Kardinal Martino'nun sözleri şöyledir:

“Türkiye, Suriye, İran ve Irak arasına dağılmış olan Kürt halkına, kendilerini ifade etme imkânı tanınmalıdır!”

Haçlı İttifakı!

Yani karşımızda tümüyle ittifak etmiş bir haçlı kadro vardır. Ve tüm girişimleri küresel siyasetin bir parçasıdır.

Nasıl ki, Dünya Bankası elinde sopa, ulus devletleri, borç-ışsizlik-yoksulluk denizine sürüklüyor ve tek hâkim güce bağlı devletçikler yaratmak için uğraşıyorsa, din konusunda da aynı faaliyet yapılmaktadır... Onlara göre, küresel bir din olmalıdır. Hak ve adalet kavramlarıyla dünyaya bakan bir İslam anlayışına yer yoktur!

Bir yanda diyalog, bir yanda savaşlarla, yani “yumuşak ve sert güç”ün karışımıyla, İslam'la savaşılmalıdır... Çünkü ruhban sınıfı bile olmayan bu din, ele avuca sığmamaktadır!

Vatikan, bu adımı ilk atan küresel merkezdir. Aslında dünyanın en zengin şirketidir. Küresel bankerlerle, silah ve enerji sektöründen, medya devlerine kadar, küresel aktörlerle el ele dir...

Kilise, örgütüyle cemaatleri, dünyanın en geniş istihbarat ağıyla hükümetleri kontrolde tutmakta, çeşitli ülkelerde darbeler gerçekleştirilmesinde aktif rol oynamaktadır.

2001’de bu strateji için düğmeye basılmıştır. Yeni “Komünist” İslam’dır...

George Bush, Irak ve Afganistan’ı işgal ederken bunu açıklamıştır:

“Bu bir Haçlı Seferidir” demiştir.

Hangi İslam?

İslam’a karşı “yumuşak” stratejiden tehdit safhasına geçilmiş tir... İkiz Kulelerin yıkımı ve Usame bin Ladin efsanesi bu nedenle ortaya çıkarılmıştır...

2001 itibariyle “İslam” ve “Terör” kelimeleri yaygın bir şekilde yan yana kullanılacaktır...

Hazreti Muhammed karikatürleri yayınlanacak, İspanya’da Medeniyetler İttifakı sergisinde Müslümanlara hakaret eden heykeller sergilenecek, Avrupa ve Amerika’dan çeşitli odaklar sistemli olarak İslam’ı hedefe oturtacaktır...

İkili bir harekâttır bu...

1. İslam’ı aşağılama, Müslümanlara eziyet, Müslümanları terörle eşitleme faaliyeti.
2. Diyalogcu İslamı yüceltme, İslam olmayan bir İslam’ın Hristiyan dünyayla ittifakı için çaba.

İşin aslını anlamak için Vatikan yetkililerine kulak vermek yeterli... İşte Vatikan’ın açıklaması:

“Dinlerarası diyalog, Kilise’nin bütün insanları Kilise’ye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır!

Dinlerarası diyalogdan söz ettiğimizde açıktır ki, bu faaliyeti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil’i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilise’nin bütün faaliyetleri, Mesih’in sevgisini ve Mesih’in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diya-

log, Kilise'nin İncil'i yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer alır."

Toplumlar, "ortak evrensel değerler", "küresel barış", "medeniyetler ittifakı" gibi kavramların, Batı'nın kirli ve işgalci yüzünü saklamak için maske olarak kullanıldığını görüyorlar...

"Yumuşak Güç Devrimi Yolda!"

Scott Appleby, küresel tefeci Soros'un Açık Demokrasi sitesinde maskeyi ayrıntılandırıyor ve küresel elitin nasıl bir Türkiye istediğini açıklıyor:

"Günümüz Ortadoğu'sunun eksen ülkesi olarak görülen Türkiye'de, laik ve dindarlar arasında keskin bir ayrım var... Dinî azınlıklara tam olarak hak verildiğinde, Türkiye'nin emsalsiz bir dinî özgürlük rejimine dönüşme ihtimali var!"

Denklem kurulmuş! Dini azınlıklara haklar ve emsalsiz bir dinî özgürlük! Eşittir kaos! Mezhep kavgası içine sürüklenen bir Türkiye'den söz ediliyor. Dikkatinizi çekelim, yazıda Türkiye'de "yumuşak güç devrimi yolda" ifadesine de yer veriliyor...

Diyalogun mezhepsel ve etnik kaos yaratmak için gerekliliğinin altı kalın kalın çiziliyor...

Diyalogcuların kimlerle diyalog halinde olduğu açık seçik ortada... 90 yıldır garp cephesinde yeni bir şey olmuyor...

Mezhepsel çatışma hedefi ve hızlı bir Hıristiyanlaştırma, küresel güçlerin planları arasında... Türkiye'de uzun bir süredir ev kiliselerde saklananlar, artık gün ışığına çıkıyorlar... Müslümanlardan devşirdikleri cemaatle, restore edilmiş kiliselerine taşıyorlar...

Haçlı açılımının her yana saçıldığı ortada... 2005'te 25 bin adet olan ev kilise sayısı bugün iki katına çıktı. Tütününü, pamuğunu kaybeden halk, kiliselerde dilenci oluyor.

Bu sadece Türkiye'nin başına gelmiyor... Diyalogcular, "Yumuşak güç"le, Avrasya coğrafyasındaki birçok ülkeyi harmanlıyor...

İşte yıllar öncesinden Bakû'den bir örnek... *Avrasyalı Olmak* adlı kitabımdan aktarayım...

Azerbaycan-Bakû

Bakû'de bir Pazar günü... Bir kilisenin önünde 7-8 yaşlarında, kulağında Walkman bir küçük kız çocuğu... Yanında iki orta yaşlı hanım... Birine yaklaştım.

Hristiyan mısınız?

Yok Müslümanım...

Ama kiliseye geliyorsunuz...

Evet. Kiliseye geliyorum. Dua ediyorum. Yani Allah'ımız birdir.

Hiç Hristiyan misyonerlerle karşılaşılıyor musunuz? Hristiyanlığı seçenler, dönenler oluyor mu?

Bakın bir keresinde ben çok kötü durumda oldum. O zaman beni bir arkadaş yoldan çıkartmak istedi. "Gel İsa'ya itaat edelim!" dedi. "Bizi ve dünyayı vaht edecek insan İsa olacak" dedi. Ama benim içimden o his geçmedi.

Demişti, ama birkaç saniye sonra kilisenin kapısında yeri öpecekti...

Kazakistan-Almaata

Kazakistan'da Evanjelik kilisenin papazı Maxim Maximov, Almaata'da ev kiliselerin nasıl yayıldığını anlatacaktı. "Kilise biz neredeysek orasıdır!" diye açıklamıştı... "Kilise bir bina değildir. Toplantı ve vaaz yeridir. Biz neredeysek kilise orasıdır."

"Gelin" demiş, odasının yanındaki kapıyı açmıştı. Birden kendimizi devasa bir salona bakan bir balkonda bulmuştuk. Salon doluydu. Sahnede zıplayıp duran bir Kazak kadın, salondaki kalabalığa halka nasıl vaaz vereceklerini öğretiyordu! Kazakistan'daki birçok misyoner teşkilatlarından birinin eğitim salonundaydık!

Cemaatten birilerini karşıma dikmişti... Genç adama sormuştum:

Daha önce neye inanırdınız?

Hiçbir şeye!

Şimdi?

İsa'ya!

Maxim oyuncularını bir bir kameraya doğru itiyordu. Yüzü tikli sarışın bir çocuğu gösterdi.

Bu kilisedesiniz? dedim.

Evet, dedi.

Niye?

Bana vaaz ettiler. Hastaydım, iyileştirdiler!

Çakmak çakmak çekik gözlü bir başkası, “Ailem Müslüman. Benim Hristiyan olmamı istemediler. Ama işte ben şimdi bu İncil okulundayım. Onlar için dua ediyorum... Bir gün belki onlar da gelir!” demişti.

Maximov çıkışta anlatmaya devam etmişti: “110 ülkede Hristiyan yayını yapıyoruz. Bu bir rekor. Kuzey Amerika, Kuzey Afrika, Ortadoğu, Orta Asya.”

Bu çocuklara Amerika’da eğitim, mali destek vaatleri veriliyor; her ikna ettikleri kişi için de ayrıca bonus alıyorlardı!

Kırgızistan-Oş

Kırgızistan Batılı istihbarat ve din uzmanlarının dış geçirdiği bir başka ülke! Ted Offud adlı Amerikalı, Amerikan sivil toplum örgütlerine bağlı, yaklaşık 40 kişinin uzun zamandır Oş’da yaşadığını söylemişti:

“Biz burada halka, küçük işletmeler konusunda yardım ediyoruz. Önderlik geliştirmeleri, girişimcilik konusunda onları eğitiyoruz,” demişti.

“Dini konularda faaliyetleriniz var mı?”

Sorumu sinirli sinirli gülümseyerek

“Eh, biraz,” diye cevaplamıştı.

Oş’un merkezindeki HOPE (umut) adlı kuruluş bir Hristiyan propaganda merkeziydi ve tüm bu girişimcilik büroları işbirliği içinde çalışıyorlardı.

Kilise mensuplarının sayısı oldukça fazlaydı. Oş Üniversitesi’ndeki öğrenciler sayıları her geçen gün artan misyonerlerden bahsediyorlardı:

“Burada çok sayıda Hristiyan misyoner var. Kendi dinlerini yayıyorlar, para dağıtıyorlar.

Para mı veriyorlar?

Yardımlar yapıyorlar, öğrenci bursu veriyorlar, bedava İncil dağıtıyorlar!”

Kırgızistan’da eskiden sayısı dört olan Protestan ve Katolik kiliselerinin sayısı son 15 yılda 900’e ulaşmıştı. Bu sistemli bir faaliyetin sonucuydu.

Gürcistan-Batum

Komşumuz Batum! İşsizliğin kucağında kıvrılırken kendini para dağıtan bir papazın önünde bulan gençlerin ülkesi...

Rüstavi Televizyonu’nda Natia’ya sormuştum:

“İki gün önce Batum’da 100 kişi vaftiz edilmiş. Doğru mu?”

Natia heyecanla *“Evet,”* demişti. *Batum’da birçok kişi Hristiyan oldu. Bu onların seçimiydi! En azından şimdi seçme şansları var!*

Batum’da ya da Tiflis’in varoşlarında evsiz, işsiz, aç insanlar var; üstelik çok iyi eğitilmiş. Belediyeler ve kiliseler el ele bu gençleri devşiriyorlar. Buna açlıkla terbiye mi demeli!?

Gün geçmiyor ki, toplu vaftizler yapılmasın. Çocuğunu vaftiz ettirerek din değiştirenlere iş garantisi veriliyor! Kadınlar kilise önlerinde sıraya giriyor...

Diyaloğun babalarından Katolik Lois Massignon, *“Hayal ettiğimiz yere ulaştık,”* diyor!

“Müslümanların tüm değerlerini tahrip ettik. Felsefeleri, dinleri mahvoldu. Artık hiçbir şeye inanmıyorlar. Derin bir boşluğa düştüler. İntihar veya anarşi için olgun hale geldiler!”

İntihar ve anarşi için olgun hale gelmek! Değerlerin tahribi, mezhep kavgaları ve etnik kargaşa... İçinde bulunduğumuz coğrafya için tutacakları yolu saklamıyorlar.

Böylece “Tek Dünya İmparatorluğu”nu hedefleyenler, bankerlerin yöneteceği, birbiriyle kavgalı şehir devletler kurabilirler. Avrasya’yı etnik ve dini temelde paramparça yapabilirler.

Küresel elit, yıllardır Türkiye’yi gerek diyalog, gerekse çatışma

hamleleriyle kırmaya çalıştı. Bu hedefini hiç saklamadı... Çalışma alanları hep aynı kaldı.

Mezhep çatışmaları ve etnik parçalanmayla kaos yaratma! Türkiye üçüncü bin yılda, Hristiyan Batı'nın hedefinde olan Avrasya kapısında! Bu kapı kırılırsa Avrasya'nın işgalinin yolu açılacak!

Türkiye bu savaşta yalnız değildir... Bu en önemli nokta... Avrasya sakinleri de durumun farkında. Sadece barbarların planları yok! Avrasya da binlerce yıllık tecrübesini masaya koymakta... Milli irade ve bu coğrafyanın sakinleriyle el ele, Üçüncü Haçlı Seferi de geri püskürtülecektir.Yeter ki, doğru adımlar atılabilsin!

Küresel Başkanlık Sistemi!

18 Haziran 2011 programı

Demokratik seçim adı altında bir kukla tiyatrosu daha yaşandı... Ekranlarda ve meydanlarda parti başkanları vardı... Halk bir ona, bir buna baktı. Yuhaladı, bağırdı, alkışladı...

Şimdi ödenecek bedelin zamanı...

Ekonomisiyle, siyasetiyle, kültürüyle tamamen dışa bağımlı olarak yönetilen Türkiye, yeni bir anayasa yapacak...

Küresel efendiler öyle istiyor. Yeni anayasa, ulus devletin sonu olacak.

Türkiye, fiilen bir “başkan”ın iki dudağı arasında kalacak. Başta Güneydoğu olmak üzere Anadolu’da “özerk” bölgeler ortaya çıkacak.

Türkiye, milli irade gösteremezse, 91 yıllık bir ulus devletin yerini federalizm alacak...

Üniter devlet yapısını değiştirmeyi öngören yeni bir anayasa, diktatörlüğe yol açacak bir Başkanlık Sistemi, bölünmeyi getiren “yerel özerklik” dayatması ve federal bir Türkiye... Küresel efendilerin bize çizdiği yol haritası bu!

Halk, “Eski sistem bize ne getirdi ki! Bir de yeniyi deneyelim!” dediği anda uçurumdan yuvarlanmış olacak. Çünkü eski sistemi bu hale sokanlar ve yeniyi kurgulayanlar aynı odaklar!

Başkanlık Sistemi... Ulus devleti çözecek anahtar!

Başkanlık Sistemi: Küresel Çetenin Modeli!

Dünyanın bir numaralı devleti Amerika Birleşik Devletleri, “Başkanlık Sistemi”yle yönetiliyor! 22 eyaleti moratoryum ilan etmiş, Merkez Bankası tamtakır ve 10 yıl daha ayakta kalır mı, diye tartışılıyor ama olsun... Amerika, dünyanın “demokrasi” cenneti! Başkanlık Sistemi’nin en başarılı modeli... Başkanları halk seçiyor!

Acaba!! Yoksa bankerlerin dolarları mı başkanları yaratıyor?

Amerika’da seçim kampanyaları için harcanan para milyarlarca doları buluyor... Eğer bugüne kadar harcanan kampanya parası halka dağıtılsaydı, yüzde 40’ı yemek kuponu ile yaşayan Amerikan halkı biraz nefes alırdı...

Bir Cumhuriyetçi Parti’den, bir Demokrat Parti’den başkanlar, çılgın kampanyalar, çılgın bütçeler ve elektronik mucizelerle başa geçiyor.

Onlar perde arkasında duran küresel bankerlerin, petrol, silah, uyuşturucu baronlarının yazdığı senaryoyu en iyi şekilde sahnelemeye çalışıyor. ABD’yi yöneten elit, Başkanlık Sistemi’ni başka ülkelere de dayatıyor!

Amerika’nın yerin dibine itilmiş, gerçek muhalefeti Başkanlık Sistemi’ni “*Amerika’nın en tehlikeli ihraç ürünü*” olarak niteliyor. Dünyada 30’dan fazla ülkenin, Amerika’dan ithal ettiği Başkanlık Sistemi nedeniyle, “*anayasal çöküş*” yaşadığı belirtiliyor.

Amerika, sözüm ona en gelişmiş demokratik ülkeler içinde, Başkanlık Sistemi’yle yönetilen tek ülkedir!

İşte *Economist*’in demokrasi listesi... Listedè parlamenter sistemle yönetilen ülkeler gösteriliyor. En gelişmiş demokrasiye sahip olan ilk 20 ülke içinde sadece Amerika, Başkanlık Sistemi’yle yönetiliyor.

Bu listenin en sonunda demokrasi puanı en az olan ülkeler yer alıyor. Ve bunların hemen hepsi Başkanlık Sistemi’yle yönetiliyor.

Laos, Gine, Orta Afrika Cumhuriyeti, Çad, Kenya gibi ülkeler Başkanlık Sistemi için sayılan örnekler...

Başkanlık Sistemi ve Bir Sağ Bir Sol Parti!

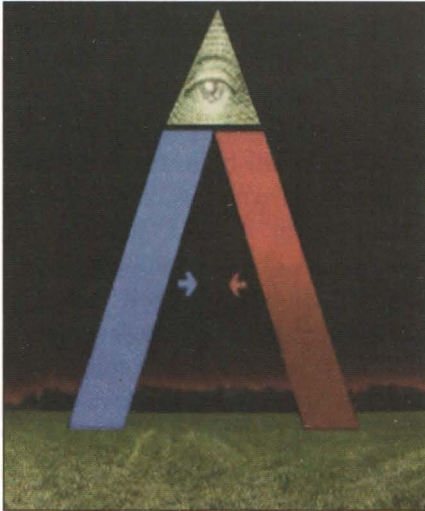
Amerikan Başkanlık Sistemi ve başka ülkelere ihraç edilen modelde mutlaka iki siyasi parti var. Bu iki parti aslında birbirine yaslanmaktalar...

Halk için değil, halka karşı ayakta durmaları için, birbirine rakip gibi görünen, ama aynı kaynaktan beslenen iki parti, bu sistemin olmazsa olmaz şartı. İşte o nedenle Batı elitleri her ülkede kuvvetli muhalefette ısrarlı!

Tek bir parti, tabandan gelen yoğun bir baskı/direnış karşısında dayanaksız kalabilir. Bu sistemin çöküşü demektir. Ama iki partili sistem, birbirine dayanır ve arkasındaki elitleri sağlama alır! Her iki rakip partide aynı çıkar gruplarından nemalanır. Finans baronları her ikisinin de arkasındadır.

Halkın bir kısmı kırmızı partiyi, bir kısmı mavi partiyi destekler. Birileri Bill Clinton'ı birileri George Bush'u, birileri Barack Obama'yı, birileri John McCain'i babası ilan eder...

Aslında hepsi aynı çıkar gruplarının yüzleridir; yani hepsi aynı dalın gülleridir... Perde arkasında bazen de önünde bir araya ge-

İki siyasi parti birbirine dayanır ve arkasındaki elitleri sağlama alır.

lirler. Onlar, Beyaz Saray'a gelip giderken, silah baronları, askeri elit ve küresel bankerler ceplerini şişirirler. Yoktur birbirlerinden bir farkları... Kontrolü elde tutan finans baronları, küresel tefeciler, bankerlerdir!

Küresel elit, Tek Dünya İmparatorluğu hedefi güttüğünü yıllardır söylemektedir... Bu elitin en görünür olduğu örgüt, CFR (Dış İlişkiler Konseyi)'dir. Bu yapı içinde askeri, siyasi, finans dünyasının elitleri yer alır. CFR'yi enine boyuna araştıran profesör Carrol Quigley, bu yapıyı şöyle açıklamıştır:

"Finansal kontrolün özel ellerde toplandığı bir dünya sistemi, dünyadaki tüm ülkelerin politik sistemlerini ve dünya ekonomisini, bir bütün olarak denetlemeyi hedeflemektedir."

Dünya ekonomisinin kontrolünü ele geçirmek isteyen bu elitin önde gelen memurlarından biri olan eski ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger, 2007'de bakın neler demiştir:

Dört yıl içinde Yeni Dünya Düzeni'nin başlangıcını yaşayacağız... İnsanlar sorunlarının çözümü için hükümetlere başvuruyor ama hükümetler MİLLİ, oysa sorun KÜRESEL. Bu durumda, küresel yönetimlerin, milli siyasetler üzerindeki etki alanını düşünmeliyiz."

İşte bu etki alanını belirleyecek olanlar küresel bankerlerdir. Yerel yönetim şartını, ikiz yasaları, referandumlarla, hukuki düzenlemelerle, gerekirse anayasal değişikliklerle önümüze koyuyorlardı.

Mesela Türkiye'nin şimdi bulunduğu noktaya gelişi, 30 yıllık bir sürece yayılmıştı. Türkiye önce Avrupa kapısına bağlandı. "Medeni dünya, Eşittir Avrupa" görüşü yaygınlaştı. Amaç Avrupa'ya kabul edilmek olunca, kulübe girmenin yolları arandı. Kulüp şartlarından en can alıcı olanı Turgut Özal tarafından 1988'de Strasburg'da imzalandı... İmzalanan şart, Avrupa Yerel Özerklik şartıydı. Bu yasanın, belediyelerin halka hizmet götürmesi, halkın refahı ve buna benzer martavallarla hiç ilgisi yoktu. Esas mesele ülkelerin küçük idari birimlere bölünerek, bu birimlerin küresel bankerlere bağlanmasıydı.

Son noktada, Anayasa değişecek ve hukuki zemin yaratılacaktı. Sonra "Başkanlık" sistemiyle son nokta konacaktı.

Başbakan Erdoğan 2004'te bunu, veciz bir ifadeyle anlatmıştı... *"Başkanlık Sistemi'nin uygulanması için eyalet sistemi gerekmez mi?"* diye soran gazeteciyi, *"E tabii, altı kaval üstü şişhane olmaz!"* diye yanıtlamıştı.

Türkiye'yi "son nokta"ya sürükleyen adımları hatırlayalım...

Adım 1:

1991'de Avrupa Yerel Yönetimlere Özerklik Şartı Kabul Edildi.

1988'de Turgut Özal'ın imzaladığı sözleşme, üç yıl sonra 1991'de Yıldırım Akbulut Hükümeti zamanında yürürlüğe girdi. Bu anlaşmayla, Türkiye Anayasası'nda yer alan üniter devlet yapısı inkâr edilmiş oluyordu.

Bu anlaşmayla, Türkiye, "Federal Devlet" olmak için Batı'ya söz vermiş oluyordu. Bugün BDP/PKK'nın dillendirdiği tüm talepler, bu şarta bağlı olarak önümüze gelmektedir.

Ahmet Türk, *"Kürtler, hakları olan statüye kavuşacaktır!"* diye bağırırken bu şarta dayanmaktadır.

Leyla Zana, *"Yakında önderimiz Apo aramızda olacak!"* derken bu şartı hatırlatmaktadır.

Selahattin Demirtaş ve Osman Baydemir, *"Bölgenin maddi kaynaklarını özgürce kullanma hakkına sahibiz!"* diye meydan okurken de, aynı şarta gönderme yapmaktadır...

Adım 2:

2003 Yazı'nda İkiz Yasalar İmzalandı...

Türkiye'yi yönetenlere, ikinci adım 2003'te atılmıştır. Bir başka uluslararası yasaya, "İkiz Yasalar"a imza atılmıştır.

İkiz Yasalar, "Federasyon"a giden yoldaki en önemli adımlardan bir diğeridir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, 1966'da önüne konan bu yasaya 2000 yılına kadar 34 yıl boyunca direnmiş, İkiz Yasalar'ı imzalamamıştır.

2000 yılında, Ecevit-Bahçeli-Yılmaz Hükümeti tarafından yasa imzalanmıştır. Yine de yürürlüğe girememiş, üç yıl Sümen'de kalmıştır... Ama üç yıl sonra, tam da Irak'ın işgali gerçekleşirken,

2003'te AKP Hükümeti, ulus devletin intiharı demek olan bu yasa-yı onaylamıştır...

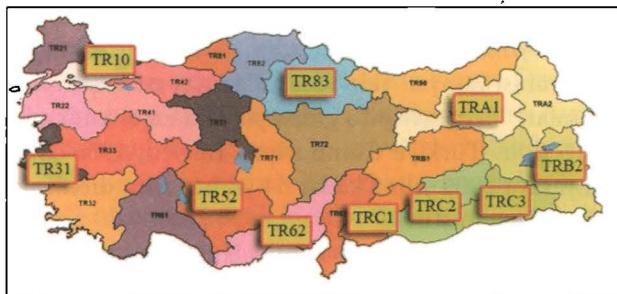
Bu sözleşmelerin içeriğinden Türk milletinin hiç haberi olmamıştır.

Bu sözleşmelere göre, bir ülke içinde kendini "halk" olarak tanımlayanlar, "*kendi kaderlerini tayin hakkına*" sahip olacaklardır! Yani "uluslararası camia" düğmeye bastığı an, bir milletin içinde, kendine *halk* diyenler, sivil itaatsizlik ve çatışma sürecini başlatabilecek ve haklı çıkacaklardır! İşte bu nedenle BDP Eşbaşkanı Demirtaş, "*İsteklerimiz kabul görmezse, ortalığı Mısır'daki Tahrir Meydanı'na çeviririz!*" diyebilmekte ve kimse ağzını açamamaktadır. İmzalanan bu anlaşma gereği, istediğini söyleme hakkı vardır!

İkiz Yasalar yürürlüğe girdikten tam 8 yıl sonra, BDP'den Ahmet Türk, bu yasadaki haklarını 8 Haziran 2011'de şöyle dile getirmiştir:

"*Demokratik özerklik, dünyanın her yerinde, merkezi hükümetle uzlaşarak yürütülür. Devlet, Kürtlerin taleplerini görmezden gelirse, kendimizi yönetme mücadelesi veririz! Sadece Kürtler değil, Türkler için de benzer hakların savunucusuyuz. Karadeniz'de de özerk yapılanma olsun isteriz!*"

Artık başka bölgeler için de sözcülük yapmakta kendilerini öncü hissediyorlardı. Bir Kürdistan ve bir Pontus hayaliyle sınırlı değildi sözleri... Bunu takip edecek Çerkezistan, Lazistan, Roman Özerk Bölgesi gibi projeleri vardı.

Kalkınma ajansları Türkiye'yi bölüyor!

Adım 3:

2006'da Bölgesel Kalkınma Ajansları kuruldu.

Avrupa Yerel Özerklik Şartı ve İkiz Yasalar'dan sonra, Türkiye'nin bölünmesi için Üçüncü Adım atılacaktı. Bölgesel Kalkınma Ajansları kurulacaktı. Bu projeye, geleceğin "özerk" bölgelerinde, mali ve idari birimler oluşturulacaktı. Bu, şehir devlet projesine giden somut adımdı. Özerk bölgeler, bu maddeyle, küresel bankerlerin emri altına girecekti... Nasıl mı?

Türkiye, 2006'da imzalanan Kalkınma Ajansları Yasası'yla 12 bölgeye ayrıldı. Valiler, belediye başkanları ve özel sektör yetkilileri bu ajanslarda, birlikte bölgesel kararlara imza atacaktı. Her bölge kendi yatırım kararlarını alacaktı. Bölgeler, projeleri için Ankara'daki hükümete değil küresel bankerlere başvuracaktı. Fonlar, merkezi yönetimden bağımsız olarak bölgelere akacaktı!! Parayı veren düdüğü çalacaktı...

Fonlarla borçlanan yerel yönetimler, parayı aldıkları bankerlere sorumlu olacaktı. İşin hukuki tarafı için Türkiye'den yargıçlar Washington'a, Colorado ve Arizona'ya götürülmüşlerdi. Federal mahkeme sistemleri konusunda bilgilendirilmişlerdi.

Tek Dünyacı'ların gözleri parlıyordu, sonuca çok az kalmıştı! Tüm bu süreçte, ayrılıkçı örgüt TBMM'ye sokulmuş, siyasi yapısını oluşturmuştu...

Bu, Şehir Devletlere giden yol haritasında, önemli bir kilometre taşıydı. Küresel çete, dünyanın çeşitli yerlerinde desteklediği terör örgütlerini, demokratik mekanizmalar içine girmeye çağırıyordu.

Irak

Irak işgal edilir edilmez Kürt ayrılıkçıların önde gelen isimleri, merkezi hükümet içine çekildi...

Barzani, Kürt bölgesine Başkan yapılırken, diğer Kürt lider Talabani Cumhurbaşkanlığına getirildi. Bir başka Kürt ayrılıkçı Hoşyar Zebari, merkezi hükümetin Dışişleri Bakanı oldu ve birçok Kürt hareketi lideri Bölge Valiliğine atandı! Böylece fazla bir

sorunla karşılaşmadan bölgedeki İkinci İsrail'in kuruluşuna giden yolu açtılar...

Çok çarpıcıdır! Önce ana dil, kültürel haklar diyerek işe başladılar. Irak'ın kuzeyinde resmi dil Arapçayı zorunlu dil olmaktan çıkardılar! Bölgede yaşayan Arap ve Türkmen unsurlar, artık Kürtçe öğrenmek zorundalar...

Kosova

Bunlar daha önce Kosova'da yaşanmıştı... Çünkü yol haritasını verenler aynı odaklardı... Amerikan desteğiyle başa getirilen Arnavut yönetim, Kosova'da 600 yıllık Türkçe'yi resmi dil olmaktan çıkarmıştı. Türkçe düşmanlığı, Birleşmiş Milletlerin Kosova'daki ilk icraatıydı...

Bir zamanlar Yugoslavya'nın kalbi olan Kosova ve diğer bölgeler bugün bağımsız ülkeler... Her biri kültürel haklar sloganıyla ortaya çıkmışlardı... İkinci aşamada silahlı güçlerini kurmuşlardı... Batı yeni oluşan ordulara silah yardımını ihmal etmemişti... Sonunda Balkanların en gelişmiş ülkesi Yugoslavya vefat etmişti!

Yugoslavya'nın Ölümü!

Yugoslavya'nın ölümü adlı belgeseldeki itiraflar çok çarpıcı!

Önce Yugoslav ordusu parçalandı. İçinden çıkan unsurlar etnik kökenlerine göre silahlı gizli örgütlerde birleşti. Her federal devlet kendi silahlı gücünü oluşturmaya başladı. Amerika'nın Yugoslavya Büyükelçisi en büyük destekçileriydi.

Dönemin Cumhurbaşkanı Danışmanı Borisov Joviç, ABD elçisine, etnik temelde silahlı güçler oluştuğunu söylediğinde hiç tepki alamamıştı... Tam aksine önerisi "göz yummak"tı!

"Amerikan elçisi, bize Hırvat paramiliter güçlerin oluşumuna tolerans göstermemizi önerdi!"

Belgeselde Amerikan Büyükelçisi Warren Zimmerman, Joviç'le olan konuşmasını gülerek anlatmıştı:

"Bana 'Mr Zimmerman,' dedi. Amerika'da kaç tane ordunuz var sizin. Sizin ülkenizde birden fazla ordu yapılırsa hoş görür müy-

dünüz?! Bizim Hırvat ordusu kurulurken oturup seyretmemizi mi istiyorsunuz?!”

Yugoslavya, daha sonra Irak'taki, Libya'daki, Afrika'nın birçok ülkesindeki operasyonlara model olacaktı...

Tito'nun ölümünden sadece yedi yıl sonra, etnik kargaşa ve kan kokusu tüm Yugoslavya'yı sarmıştı. Slovenya, ilk ayrılan bölge olacaktı. Silahlı güç oluşmuştu. Ve komşu federal devlet, Hırvatların da gizli ordusu, Slovenleri destekliyordu. Sıra provokasyonlara, merkezi hükümete karşı başkaldırıya gelmişti. Sokaklar hareketlendi. Slovenya'da bölücüleri lanetleyerek, Yugoslavya Cumhuriyeti bayrağıyla sokağa dökülenler polis tarafından gözaltına alınacaktı!

Belgesellerdeki bir görüntü yürek kanatıcıydı. Orta yaşlı bir adam, elinde Yugoslavya bayrağı *“Viva Yugoslavya! – (Çok yaşa Yugoslavya!)”* diye bağırırken itile kakıla polis aracına doğru sürükleniyordu. Arabaya bindirilirken Yugoslav bayrağını yukarı kaldırdı... *“Vatan hainleri defolun!”* diye bağırdı. Başını minibusün içine girerken bayrağı da içeri aldı. Son kez sesi duyuldu: *“Bayrağım da tutuklandı!”*

Ve 20 Ocak 1990'da Yugoslavya parçalanmaya başladı. Ulusal Kongre'de, Slovenya arkasında Batı desteğiyle isteklerini fütursuzca masaya koydu. Kabul edilmeyince kongreden de, Yugoslavya'dan

“Viva Yugoslavya” dedi ve tutuklandı.

da ayrıldılar! Sloven delegenin kürsüdeki son sözü: “*Bu şartlarda kongreyi terk ediyoruz!*”

Slovenlerin oturduğu bölüm boşaldı...

Yugoslavya’da ordunun parçalanması sonun başlangıcıydı. Etnik bölünme önce ordu içinde gerçekleşmişti. *Milli Çözüm* dergisinden Nail Kızıllan’ın, Güneydoğu üzerine öngörülerini, bu anlamda çok dikkat çekici...

Güneydoğu’da bir kolluk gücü ve özel ordu oluşturulması için düğmeye basıldığını söylüyor... Yeni anayasayla birlikte Türk ordusunun profesyonelleşeceği ve küçültüleceğinin altını çiziyor. Korucuların dağıtıldığına ve Güneydoğu’daki belediyelere bağlandığına dikkat çekiyor.

Güneydoğu’da Türk Silahlı Kuvvetleri’nin yer almayacağını, bölgenin özel güvenlik şirketleri ve bölgesel silahlı güçlerin kontrolüne bırakılacağını iddia ediyor.

Şimdi gelin bir de Avrupa’dan ayrılıkçı örgütlerin durumuna bakalım. Malum Batı Türkiye’ye model gösterirken, Yugoslavya’yı da, Irak’ı da hatırlatmaktan kaçınıyor... Türklere genellikle Avrupa’dan örnekler ve modeller sunuluyor... Ve bunların en başında Bask Modeli geliyor...

Bask Modeli...

İspanya’yla Fransa arasına yayılmış zengin Bask Bölgesi ayrılıkçı ETA terör örgütünün de doğum yeri. Herri Batasuna, bu örgütün siyasi kanadıydı. Özgürlükler beşiği Avrupa’da bir siyasi parti, siyasetten yasaklanmıştı! Ve Avrupa Konseyi bu karara saygılıydı. Bu siyasi parti terör örgütüyle bağlantılıydı.

İspanya’da Sosyalist Parti Bask Temsilcisi “*Teröre bulaşan parti kapatılır!*” demişti.

“*Şiddeti savunuyorlar. Kapatılmaları gayet normal. Almanya’ya bakın. Nazi partilerini kapattı. Şiddet yanlısı partilerin demokratik ülkelerde yeri yoktur,*” demişti.

Kürt Meselesi’nde mangalda kül bırakmayan Avrupalılar, iş kendilerine geldi mi, ne ifade özgürlüğü, ne basın özgürlüğü, ne insan haklarını kaale almışlardı...!

Ben İspanya'dayken Bask Meselesi'ni savunan birçok gazeteci içeri atılmıştı. Bunu hatırlattığımda İspanyol siyasiler "üç maymunu" oynamıştı.

Bir siyasi parti olan Herri Batasuna'nın kapatılmış olduğunu hatırlattığımda Profesör Lorca bunun çok doğal olduğunu vurgulamıştı. *"Bu parti yasadışı bir örgüt!"* diye parmağını sallamıştı.

"Herri Batasuna bir siyasi parti değil mi?" diye sormuştum.

"Hayır! Yasadışı bir örgüt!"

"PKK da yasadışı bir örgüt ama Batı onu alenen destekliyor!" dediğimde, *"Yok... bilmiyorum ama sanmıyorum..."* diye mırıldanmıştı.

İspanya'da, Türkiye'ye model olarak gösterilen bir bölge daha vardı. Katalonya! Katalon ayrılıkçılar önce kültürel hakları için meydanlara dökülmüşlerdi.

"Biz özgür bir Katalonya istiyoruz. Dilimizin yaşamasını ve diğer kültürel haklarımızı elde etmek için mücadele ediyoruz!" diye meydanları doldurmuşlardı. Tüm kültürel haklara sahip olduklarını hatırlatan bir gazeteciye, yürüyüşçüler *"Otonomi istiyoruz!"* diye bağırarak cevap vermişlerdi.

İkiz Yasaları onlar da imzalamışlardı. Yerel Özerklik şartına bağlılardı... Ve *"Kendi kaderini tayin hakları"* vardı... Üstelik İspanya'nın en zengin bölgesinde yaşıyorlardı. Gelirlerini

"Katalanya İspanya değildir."

İspanya'nın geneliyle paylaşmak istemiyorlardı. Tıpkı İtalya'da, zengin kuzeyin güneyden ayrılmak istediği gibi. İskoçya'nın İngiltere'den bağımsız olmak için adımlar atması gibi...

Belçika'da Flamanların Valonlardan ayrılmak istemesi gibi... Bu arada Temmuz 2011'de Belçika dağılma noktasına gelince hükümet ilk iş olarak, ana dilde eğitimi yasaklamıştı!

Flaman-Valon çekişmesinin ülkeyi bölünme noktasına getirdiğini gören Brüksel yönetimi, halktan *"ulusal uyumun ve birliğin önemini düşünmelerini"* istedi!

"Uluslararası Hukuk"muş!

Küresel bankerler kriz dönemini fırsat bilirdi... Avrupa da bundan nasibini alacak, küçülmüş parçalarla en güçlü bankere bağlanacaktı.

Ama unutmayalım, bu ülkeler Avrupa'daydı... Dünyadaki enerji kaynaklarının dörtte üçüne sahip Avrasya coğrafyasının sınırında yer almıyorlardı... Savaş ve çatışmaların sarstığı Ortadoğu'ya komşu değillerdi! Kaf Dağı'nın ötesine geçiş yolu, Irak ve İran'ın komşusu, doğu Akdeniz'deki konumu ile Türkiye'nin bulunduğu kilit konumda değillerdi. O nedenle Türkiye'ye gösterilen Avrupa modelleri şaka gibiydi...

Bir seçimden sonra geldiğimiz noktada bizi yönetenler ileri demokrasiden ve milli iradeden söz ediyorlar. Hep anlattığımız, yazıp çizdiğimiz gibi, Türkiye, tarihinde hiç olmadığı kadar emperyal vesayet altındadır. Dayatılan sözleşmelerle, ulus devletin tasfiyesiyle karşı karşıyadır...!

Son nokta yeni anayasa olacaktır. Unutmayalım, anayasalar öyle her canı çekenin her istediği zaman yeniden yazabileceği kanunlar değildir. Anayasalar savaşlardan, darbelerden, devrimlerden sonra yazılabilir... Demek ki, Türkiye'de sessiz bir değişim gerçekleşmiştir. Ve TUSİAD öncülüğünde hazırlanan taslaklardan anladığımız kadarıyla, yeni anayasa Mustafa Kemal'in tam bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni küresel efendilerin emrine verecektir... Ve ulus devlet tarihten silinecektir. TUSİAD'ın "Anayasa Raporu"nda bu, şu sözlerle yer almıştır:

- Anayasada Türklük kavramı olmayacaktır.
- Milliyetçiliğe yer verilmeyecektir.
- Uluslararası sözleşmelere bağlı kalınacaktır.
- Egemenlik uluslarüstü kuruluşlarla paylaşılacaktır.
- Uluslararası hukuka uyulacaktır.
- Yerel yönetim özerklik şartı tümüyle uygulamaya konacaktır.
- Halkların kendi kaderini tayin hakkı için hukuki dayanak yaratılacaktır.

Durum açık...! Küskünlük, dargınlık bezginlik zamanı değil... Bilenler bilmeyenlere durumu anlatmakla mesuldür. Herkes bıkmadan usanmadan, küçük görüp horlamadan, daha az bilenlere durumu anlatsın, bilgiyi yaymak için elinden geleni yapsın. Masa başında değil, tek tek evlerin kapılarını çalarak, durumu açıkla-sın...

Tarihin en önemli görev zamanı!

Şimdilik Son Söz

Kaçın! “Demokrasi” geliyor! derken, kanlı savaflara gebe “piyasa demokrasisi”nden söz ediyoruz.

Attilâ İlhan, Cumhuriyet’in Demokrasisi’nin, Piyasa Demokrasisi’nden çok farklı olduğunu şöyle anlatmıştı: “Cumhuriyet’in demokrasisi, yönetime halkın el koyması, üretimi halkın yönetmesi anlamına gelir. Bu bir manada, devletin halka dağılması, halk olmasıdır. Piyasa demokrasisi ise tam tersine, devleti, güçlü bir azınlığın eline verir, büyük ve sessiz çoğunluğu, keyfince sömürebilmesi için!” Sistem’in izin verdiği oranda “demokrasıcılık” oynayanlar, sözde seçim yaparak, halka iradesini kullandığı hissiyi verir. Hiçbir şey değişmesin diye, birileri değişir.

İktidara her oturan parti, SİSTEM içindedir. Yani HALK’ın çıkarları aleyhinedir. Halkın gerçek çıkarlarının temsilcileri Meclis’e giremezler. Bunun için her türlü düzenek kurulmuştur. Her seçimde malı götürmeyi hayal eden sistem partilerinden biri voleyi vurur. Halk debelenip durur.

Demokrasi içinde olduğunu zanneder, Amerikan Avrupa çetelerinin gizli stratejilerine, para piyasalarına bağlı olarak kaderi şekillenir. “Demokrasi geliyor” diye darbeler, işgaller, katliamlar altında ezilir...

Bugün Atlantik ötesinden petrol ve gaz coğrafyasına dayatılan “Demokrasi”, 1950’lerde Türkiye’ye dayatılmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti kendi demokrasisini toplumun tabanına yaymak, bunu yapacak siyasi kadrolarla yola çıkmak yerine, ya-

bancılarının tavsiyelerini emir telakki etmiştir! Cumhuriyet'in demokrasisi temellendirilememiştir.

Amerika'nın telkinleriyle "demokrasi", sapkın tarikat, mezhep, aşiret sarmalına dolandırılmış, halkları kontrolde tutmak için ABD'nin bulduğu yol, "din kullanılmıştır"! Bugün Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'daki darbeler, "demokrasi" adına yapılmaktadır. "ılımlı İslam"la kontrol altına alınacak toplumlar, küresel sermayeye ram olacaklardır... Adları demokrasi, tüm zenginlikleri küresel sermayeye yem olacaktır. İşte o nedenle "Kaçın bu demokrasiden!" diyoruz. Bu "piyasa demokrasisi"dir.

Dayatılan "demokrasi", ulus devletleri yok etme, bölme, yutma hareketidir.

Tek çözüm HALKIN bu çifte oyunun farkına varması, içerden ve dışarıdan gelen sahte "demokrasi" operasyonuna, MİLLÎ İRADE'siyle karşı durmasıdır.

Demokrasi sadece ANTIEMPERYALİST yani ULUSAL bir karaktere sahipse anlamlıdır.

Böyle bir demokrasi için, Attilâ İlhan'ın deyişiyle, her cenahtan, "YILDIZ, HİLAL ve KALPAK Cumhuriyeti'nin Cumhuriyetçileri," el ele bir mücadeleyi örgütlemelidir. Bu mücadele sadece dört bir yandan sıkıştırılmış ülkemiz için değil, kuşatma altındaki tüm mazlum milletler için, bir kez daha, parlak bir örnek olarak hayata geçecektir!

Dizin

- Abbas, Kemal, 28
Abdullah (Suudi kralı), 96
Abdülcelil, Mustafa, 31, 53
Abdülmunim el-Huni, 31
Abdülnasır, Cemal, 48
Açık Toplum Enstitüsü, 73
Açık Toplum Vakfı, 25, 26, 90
Adel, Muhammed, 92
Africa Review, 32
Agee, Philip, 11, 57, 58, 62, 69
Ahmed Elvan el-Cenabi, 44, 113
Akbulut, Yıldırım, 139
Akdamar, 122, 123
Albert (Belçika kralı), 65
Albright, Madeleine, 26, 79
Ali el-Essavi, 31
Allawi, 58, 59
6 Nisan Gençlik Hareketi, 92
Amerikan Demokrasi Fonu, 18
Amr Musa, 39, 50
Anas El Abdah, 97
Andoni, Lami, 94
Appleby, Scott, 130
Aristid, Jean Bertrand, 62
Asharq al-Awsat, 29
Assange, Julien Paul, 23
Atom Enerjisi Kurumu, 30
Avrupa Birliği (AB), 21, 50, 79, 103, 122
Bahçeli, Devlet, 139
Baker, Mike, 98
Ban Ki-moon, 39, 50, 80
Barkey, Henry, 74, 83
Barzani, Mesut, 14, 77, 78, 79, 81, 141
Batasuna, Herri, 144, 145
Baydemir, Osman, 139
Baykal, Deniz, 73
Bayramoğlu, Ali, 86
BBC, 17, 28, 58, 61, 108, 118
Bendit, Daniel Cohn (Kızıl Danny), 79
Beyaz Saray, 25, 29, 44, 94, 110, 113, 138
Beynuni, Ali Sadreddin, 96
Bilgen, Ayhan, 86
Bin Ladin, Usame, 43, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 129
Birleşmiş Milletler (BM), 11, 20, 33, 39, 41, 42, 44, 48, 50, 51, 57, 60, 66, 68, 71, 77, 80, 81, 99, 100, 103, 112, 142
Blair, Tony, 44
BOP, 14, 19, 32
Bristol, Mark, 84
Brzezinski, Zbigniew, 11, 12, 23, 26, 57
Buazzi, Muhammed, 90
Bulut, Arslan, 26
Bush, George W., 32, 38, 41, 42, 43, 50, 94, 106, 107, 109, 110, 111,

112, 113, 115, 116, 117, 129, 137
 Buteflika, 48
 Butto, Benazir, 107
 Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), 14,
 18, 32, 84, 89, 101

Cameron, David, 50, 56
 CANVAS, 91, 92, 93, 95, 98
 Cartolucci, Tony, 27
 Cernat, Hasan, 85, 86
 CFR, 26, 80, 138
 Chaplin, Edward, 75
 Chaussodovsky, Michael, 118
 CIA, 11, 20, 26, 28, 31, 42, 56, 57,
 58, 59, 61, 62, 69, 74, 81, 88, 98,
 109, 110

Clark, Wesley, 18, 26, 53
 Clinton, Bill, 64, 84, 137
 Clinton, Hillary, 19, 21, 25, 26, 27,
 29, 31, 33, 39, 50, 52, 54, 56, 104
 CNN, 28, 52, 53, 56, 58, 94, 108
 Croft, Steve, 111

Çağlar, Melek, 34, 35, 36, 37
 Çandar, Cengiz, 86
 Çekiç Güç, 78, 100
 Çılgın Kanal Projesi, 105

Dassault, 51
 Değişim Akademisi, 24
 Demirtaş, Selahattin, 139, 140
 Derviş, Kemal, 80
Die Welt, 104
 Dinler Bahçesi, 122
 Dulles, F., 125
 Dünya Bankası, 21, 26, 29, 30, 128

Ebu Garib, 44, 123
 Ecevit, Bülent, 139
Economist, 23
El Ahrām, 48

El Baradei, Muhammed, 23, 30
 El Cezire, 28, 58, 94, 109, 117, 118
 El Kaide, 43, 44, 53, 103, 107, 108,
 109, 110, 111
 El Yunus, 31
 Ensaroğlu, Yılmaz, 86
 Erdoğan, Recep Tayyip, 19, 139
 Esed, Beşşar, 88, 90, 93, 94, 95, 96,
 105, 118
 Esed, Esma, 118
 Esed, Hafız, 96
 Esed, Rıfat, 96
 Essait, Nuri, 33
 Evans, Gareth, 80
 Exxon, 81

Faysal (Kral), 33
 Fayyad, Salam, 30
 FBI, 107
 Field, Wheelus, 49
 Filkins, Dexter, 61
 Foreign Policy, 80, 98
 Frattini, 119
 Friedman, George, 34, 35, 36, 37
 Fuller, Graham, 81

Galbraight, Peter, 81
 Gates, Robert, 40, 56, 105
 Gingrich, Newt, 42
 Gonim, Şükrü, 118
 Gonim, Vail, 23, 24, 93
 Goodluck, 66, 67
 GRTV, 117
 Guantanamo Üssü, 30
Guardian, 23, 44, 77
 Gülen, M. Fethullah, 127

Haddam, Abdülhalim, 95, 96
 Halil İbrahim Dergâhı, 122
 Hamas, 100
Hangi Avrupa?, 81

- Hariri, Refik, 96
 Harmon, Keith, 118
 Hazreti Muhammed, 129
 Hecke, Frank Van, 65
 Helvey, Robert, 90
 Hersh, Seymour, 102
 Hill and Knowlton, 112
 Hizbullah, 100, 103
 Holy War (Kutsal Savaş), 45
 Hüseyin Sadık el-Musrati, 31

 IMF, 20, 21, 29, 68
Independent, 75

 İgnatieff, Michael, 80
 İsa, 127, 131

 Jean, Wyclef, 62, 63, 64, 67
 Jolie, Angelina, 100
 Joviç, Borisov, 142
 Juppe, Alain, 64

 Kaddafi, Muammer, 17, 29, 31, 32, 39, 41, 42, 49, 50, 51, 53, 59, 104, 106, 117, 119
 Kaddafi, Seyfülislam, 29
 Kadiri, Ferid, 97
 Kalın, İbrahim, 19
 Kalkan, Duran, 86
 Karayılan, Murat, 85
 Kardinal Martino, 128
 Karzai, Ahmed Veli, 61
 Karzai, Hamid, 60, 61
 Karzai, Veli, 61
 Kerry, John, 61
 Kızıllkan, Nail, 144
 Kissinger, Henry, 26, 138
 Kivunim, 101
 Körfez Savaşı, 52, 78
 Kral İdris, 31, 53

 Lamuşi, Abdul, 117
 Land Destroyer Report, 27
 Lawrence (Casus), 33, 76
Le Matin, 81
 Lendman, Stephan, 107, 109
 Leterne, Yves, 64
 Libya Kurtuluş Cephesi, 31
 Lockheed, 51
 Lorca, 145
 Lord Russel, 81

 Macit, Nadim, 86, 124
 Maher, Ahmet, 23, 24, 25, 92
 Mahfuz, Esma, 93
 Mahmut Naci, 88
 Maliki, Nuri el, 58, 59
 Maroviç, İvan, 27, 91, 92
 Martelly, Michel, 64, 67
 Massignon, Lois, 133
 Matur, Bejan, 86
 Maximov, Maxim, 131, 132
 Mazetti, Mark, 61
 McCain, John, 95, 137
 Merkel, Angela, 39
 Miles, Richard, 90
 Milli Çözüm, 144
 Miloseviç, 24, 32, 91, 98
 Morris, Benny, 77
 MOSSAD, 77, 118
 Mumcu, Uğur, 77
 Murdoch, Rupert, 94
 Mustafa Kemal (Atatürk), 12, 14, 48, 49, 88, 90, 105, 146
 Muttasım, 29
 Mübarek, Cemal, 30
 Mübarek, Hüsnü, 24, 30, 50, 52, 93
 Müşerref, Pervez, 107

 Natia, 133
 NATO, 11, 13, 18, 20, 26, 31, 32, 41, 47, 51, 52, 53, 56, 64, 65, 71, 84, 88, 93, 100, 123

- New York Times*, 23, 24, 61
 Nikolić, Branimir, 90
 Nye, Joseph, 115, 119

 Obama, Barak Hüseyin, 21, 23, 33, 38, 39, 41, 42, 50, 56, 68, 69, 70, 88, 94, 95, 106, 107, 110, 111, 115, 116, 117, 137
 Offud, Ted, 132
 Okçuoğlu, Ahmet Zeki, 76
 Osmanlı İmparatorluğu, 17, 36, 76
 OTPOR, 23, 24, 25, 27, 90, 91, 92, 95
 Ouattara, Alasanne, 68

 Öcalan, Abdullah, 74, 76, 86, 128
 Öfke Günü, 53, 90
 Ömer Süleyman, 30
 Özal, Turgut, 138, 139
 Özbudun, Ergun, 83

 Panetta, Leon, 98, 105
 Papa 2. Jean Paul, 127, 128
 Papa 6. Paul, 124
 Paritzki, Joseph, 100
 Patrik Bartolomeos, 123
 Penn, Sean, 62
 Pentagon, 12, 18, 20, 26, 30, 34, 37, 53, 90, 93, 109, 118
 Perkins, John, 70
 Perle, Richard, 37
 Petraeus, David, 105
 Philips, David, 73, 82, 83
 Piccinin, Pierre, 119
 PKK, 19, 73, 74, 78, 80, 82, 86, 104, 128, 139, 145
 Popoviç, Srdja, 91
 Posner, Michael, 28
 Powell, Colin, 44, 63, 112

 Quigley, Carrol, 138

 Rahibe Teresa, 47
 Rand Corporation, 60
Reuters (Ajans), 45, 118
 Rızgari, Ali, 60
 Rice, Condoleezza, 18, 25, 103
 Risen, James, 61
 Rockefeller, David, 57, 95
 Rockefeller, Nicolas, 43
 Rompuy, Van, 50
 Rosenberg, Tina, 98
 Rothschild, 21, 22, 23, 28, 29, 61, 86, 95
 Rubin, Trudy, 115
 Russo, Aaron, 43
Rusya Today, 117

 Saddam, 59, 75, 78, 113, 114
 Safour, Walid, 99
 Sahad, İbrahim Abdülaziz, 31, 53
 Saidi Nursi, 126, 127
 Sancar, Mithat, 86
 Sarkozy, 38, 39, 50, 52, 56, 68
 Sharp, Gene, 90
 Sinyora, Fuad, 30
 Soğuk Savaş, 125
 Soros, George, 17, 18, 19, 23, 24, 25, 26, 28, 32, 33, 90, 93, 94, 130
 Steinbach, Uda, 81
 Stratfor Düşünce Kuruluşu, 34
 Suriye İnsan Hakları Derneği, 99
 Sümela Manastırı, 122
 Symons, Baroness, 75, 76

 Şerif, Aref, 31
 Şeyh Sait İsyanı, 75
 Şeyh Sunusi, 49

 Tahrir Meydanı, 22, 52, 53, 93, 140
 Talabani, Celal, 78, 79, 141
 Tarpley, Webster Griffin, 110, 111

- TESEV, 86
 Thiran, Yves, 65
 Tuğluk, Aysel, 86
 TUSİAD, 146
 Türk, Ahmet, 139, 140
 Uluslararası Adalet Divanı, 32
 Üzeyiragalı, Kenan Şakir, 60
 Valon, 65, 146
 Voice of America (Amerika'nın Sesi Radyosu), 24, 37
 Washington, George, 26
Washington Post, 18, 103
Washington Times, 19
 Watson, 107
 White, Tom, 46
 Wikileaks, 17, 21, 23, 28, 50, 94, 110
 Wikipedi, 61
 Wilson, Woodrow, 74
 Wolfowitz, Paul, 26
 Yar'adua, Umaru, 67
Yeniçağ, 26
 Yeni Dünya Düzeni, 11, 56, 111,, 138
 Yılmaz, 139
 Yinon, Oded, 101, 102
 Yokuş, Sevtap, 86
 York, Steve, 91, 92
 Zakaria, Fareed, 94
 Zana, Leyla, 139
 Zebari, Hoşyar, 39, 141
 Zeynel Abidin bin Ali, 30, 31
 Zimmerman, Warren, 142

